

RARE BOOK RESERVE

alcove 13 PA3851.72 1698

~~No. 2975.71~~

BOSTON PUBLIC LIBRARY

7/17/07

REQUEST FORM

- MATERIALS ARE FOR USE IN THE LIBRARY ONLY.
- KEEP THIS FORM WITH THE MATERIAL.
- RETURN BOTH TO DESK.
- USE A SEPARATE REQUEST FORM FOR EACH TITLE.

PA 3851.A2
1693

TITLE

DATE OF MAGAZINE, NEWSPAPER, ETC.

VOLUME	MONTH	DAY	YEAR

YOUR METRO—BOSTON LIBRARY NETWORK CARD NUMBER

2																			
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

YOUR NAME

CITY OR TOWN
AND ZIP CODE

- REPLY (FOR STAFF USE)
- NOT ON SHELF

NUMBER OF ITEMS _____

50
for
dig lab

ITEM LOCATED IN _____

STAFF MEMBER'S INITIALS
Form no. 1483rev89

DATE

BOSTON PUBLIC LIBRARY

3 9999 05190 817 4

RARE BKS

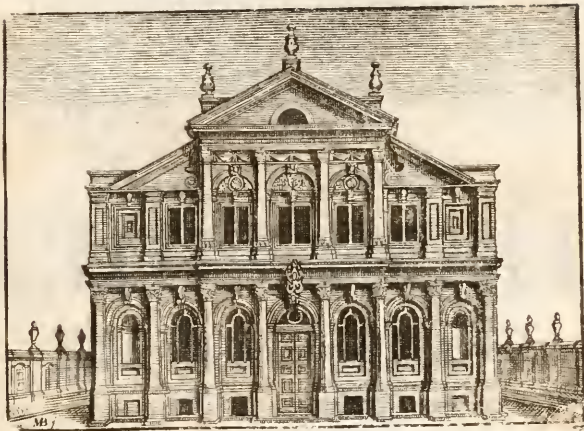
PA3851
.A2
1698

BPLIRB
39999051908174
Aesop's fables.
Fabularum Aesopicarum
delectus.

FABULARUM
Æsopicarum
DELECTUS.

OXONIÆ,
E THEATRO SHELDONIANO,
An. Dom. MDCXCVIII.
Excudebat JOHAN. CROKE.

2045. 71
1402
C

RB PA38 51. A2 1698

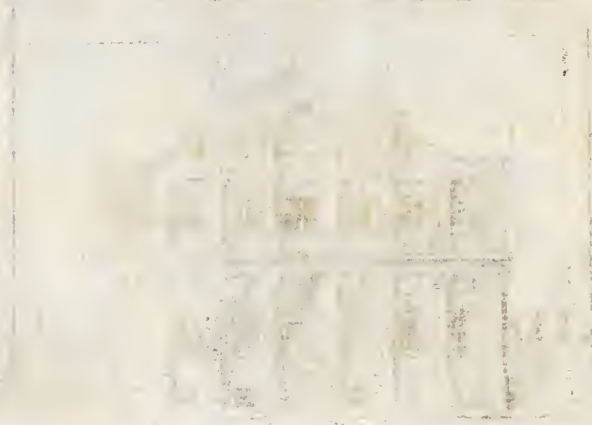
LIBRARY

ALBION

B. H. G.

July 13, 1893

B.

ALBION

LIBRARY

1893

HONORATISSIMO JUVENI
DOMINO

JACOBO SCUDAMORE
VICECOMITI
SCUDAMORE
De SLEGO.

AUGUSTA pubes ! ô perantiq̄æ Domûs
Spes fumma ! furgens SCUDAMOREORUM decus !
Accipe benignus, accipe Æsopi fides,
Quos Croesus olim, quos amabant Cæsares :
Quos dum Tibi audax defero ; liceat mihi,
Æsopi ad instar, hanc referre Fabulam.

ALAUDA dum per arva, per fegetes volat,
Diuque secum animo volutat anxia,
Cui molle carmen, cui daret liquidum melos ;
Ad vada Caystri properat, & amœnâ parat
Mulcere Olorem suavitate carminis :
At ille, cur me provocas cantu tuo,
Cui cantilena mortis est prænuncia ?
Ergo avolans Alauda per fylvas iter
Radit ; & opacâ in fronde Lusciniam videns,
Placidos canorâ voce modulatur fonos :
Sed illa nimis intenta solitis questibus,
Ploransque sublatum nece immaturâ Ityn
Singultat Eheu ! flebilique murmure
Contristat omne nemus, & æternùm dolet.
Elusa rursus Alauda, sese in æthera
Nisi frequenti tollit, & vaga nubium
Tractus pereirat : mox Avem prænobilem
Hinc inde quæritanti, in aspectum venit
Generosus Aquilæ filius ; qui lumine
Defixus immoto igneum Solis jubar
Ardescit intuendo, & expleri nequit :

Hunc conspicatam, & sic locutam accepimus ;
En ! ille nostro dignior modulamine !
Grandia juvat moliri, in audaces juvat
Assurgere modos, ingenique viribus
Certare summis, spiritumque effundere.
Spernant Olores, ludicrum spernat melos
Luscinia ; numeros Ille si modò respicit.
Haud Milvus, haud me eviscerabit unguibus
Vultur tremendis : me teget, me fortior
Defendet Ales ; tela qui jam sustinet
Phœbi, Tonantis mox futurus Armiger.

Dignitatis Tuæ

Cultor humillimus

A. ALSOP.

Præfatio.

SCIO extitisse nonnullos qui acerrimè contenderent, has quæ vulgò circumferuntur Æsopi Fabulas, ab Æsopo illo Fabularum Philosopho non fuisse conscriptas : quod nuperrimè fecisse audio Richardum quendam Bentleium Virum in volvendis Lexicis satis diligentem. Mibi vero non tam Autoris nomen quàm Libri materiam & utilitatem expendenti, exhibere sufficit Fabellas si non ab Æsopo, ad illius saltem mentem & normam compositas, quas proinde Æsopicas inscripsi. Earum quas nunc edo Quis fuerit Autor, inquirendum iis relinquo quibus pluris est Scriptorem scire, quàm ex Scripto proficere.

Neque vero de Fabulis dubitari mirum est cum Æsopus Autor sit in incerto. Phryx an Samius an Thrax fuerit per Scriptores Classicos ambigere licet : quid Planudes Monachus ad sui similes scripserit, non moramur. De Parentibus Ejus minus constat quam de Autore Fabularum ; Hos nè Planudes quidem per otii sui diligentiam invenit. Serviisse Æsopum, credimus Herodoto, cui credidit Plinius ; fuisse etiam Rhodopidis meretricis conservum ; Xantho an Iadmoni servierit an utrique, fueritne Xanthus ille Philosophus, & cujus Sectæ, disceptandum aliis relinquimus : horum enim si qua sit celebritas, non est illa virtutibus ipsorum propriis, sed servi sui famæ tribuenda. Si ut pleris-

P R Æ F A T I O.

que placet Pisistrato coævus fuerit regnante Croeso, interesse potuit Sapientum convivio, sicut interfuisse eum narrat Plutarchus. Indignâ morte periisse plerique consentiunt; datum enim, postquam falsò esset accusatus, de rupe Phædriâ præcipitem; ejusque mortem ex Oraculi sententiâ expiatam. Posita est illi Statua à Lyfippo ex ære ducta; ita Æsopum finxit idem ille, à quo solo se fingi voluit Alexander. De Æsopi genere & vitâ præter hæc paucissima nihil fide dignum reperi: plura proculdubio & meliora collegit Illustris Ille Diophanti Editor; quem in Æsopi vitam inquirere non dedignatum accepimus: quòd si extaret Æsopus à tam eximio artifice depictus, decantata illa Lyfippi statua non desideraretur.

Restat ut in hac editione quid sit præstitum, Lectori breviter exponam. Primùm tibi, Lector, exhibeo Fabularum non congeriem sed Delectum; quarum de Autoribus sicut antè dixi, non sum sollicitus, si quæ Æsopum referunt, satis habeo. In Græcis insignem illam & pulcherrimam Roberti Stephani editionem, necnon Westmonasteriensem & Ætonensem consului; præsertim verò Neveletum tantâ fide sum secutus, ut interdum fortassè Criticis materiam præbuerim: etiam quæ minùs probavi, sine codicum auctoritate mutare non volui. Eo autem usus sum Neveleto qui cum MS Codice Vossiano & duobus item MSS Bibliothecæ Bodleianæ antè esset collatus. Talem mihi ùltrò obtulit Reverendus Vir Josephus Gellius qui Ecclesiæ suæ Hungerfordensi ita invigilat, ut & bonis unâ literis inserviat & prosit plurimum. Hebraicæ ex impresso Codice Bodleiano sunt descriptæ: Qui eas transtulit, ibidem dicitur Jesopito; quòd fictumne fuerit an verum nomen nescio; scient fortè Judæi eùm illorum venerit Messias.

P R Æ F A T I O.

Messias. *In Arabicis secutus sum Erpenium; qui Locmani Fabulas edidit Oriente toto celeberrimas. Qui cum Arabibus sentit, Locmanum sine Sapientis cognomine nunquam nominabit; credet etiam fuisse Davidi Hebræorum Regi coætaneum. Quin & Locmanum narrant Arabes non eodem tantum fuisse ingenio, sed & eadem conditione, eodem quoque corporis habitu, quo Græci nugatores Æsopum.*

Versionem metricam quod attinet: quasunque Fabulas transtulissent Horatius, Phædrus, aut Faernus, prætermittere nefas duxi. Ignoscet mihi Lector si in Avieni & Tanaquilli Fabri versionibus, quæ interdum curta essent supplere, quæque caudam traherent, amputare, minimè dubitaverim. In transferendis Fabulis quas hi Autores præterierant, partem aliquam juventutis meæ collocasse, cum senex Socrates idem fecerit, laudi duco. Quis cujusque versionis Autor fuerit, nisi quod valdè metuo ex stylo satis innotescat, ex Indice cognosci potest:

Denique vulgata illa Ἰσχυρία quæ hisce Fabulis ineptissimè subjici solent; datâ operâ rejeci. Neque enim inter libros convenit, quod sit cuique tribuendum: nihilque magis à Fabulæ Genio alienum est, quàm præcepta uni & soli inservire. Plura igitur Documenta ex unâ eademque Fabulâ sæpè colligit Phædrus: atque illa vel nolenti inserere opus videbatur; neque enim dubitare licuit utrùm ista essent Phædri, cum certissimè constaret cætera non fuisse Æsopi.

T E S T I.

TESTIMONIA
De VITA & FABULIS
ÆSOP I.

Plato Alcib. 1.

ΑΛΛ' ἀτεχνῶς κτ' ἢ Αἰσώπει μῦθον, ὃν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, καὶ τοῦ εἰς Λακεδαιμόνα νομίσματός, εἰσόντα μὲν τὰ ἴχνη τὰ ἐκείσε τετραμυθία δῆλα, ἐξίοντο ὃ ἕδαμῆ ἂν πεῖ ἴδοι.

Aristot. Meteor. lib. 2. cap. 3.

Αἰσωποῦ ἐμυθολόγησεν, ὡς δὲ μὲν ἡ χάρις ἀναξοφύσασα, τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐποίησε φανερά, τὸ δὲ δεύτερον τὰς νήσους, τὸ ὃ τελευτῶν ἐφύσασα, ξυρὰ ποιήσῃ πάντα.

Idem. Rhet. lib. 2. cap. 21.

Αἰσωποῦ δὲ ἐν Σάμῳ συνηγορῶν Δημαγωγῶν κεινομυθία περὶ θανάτου, ἔφη, Αλώπηξ ἀφελείνας ποταμὸν, &c. Vide Fab. 122.

Euripid. Alcest.

Μάτιν ἄρ' οἱ γέροντες εὐχόνται θανεῖν,
Γέρας ψέγοντες καὶ μακρὴν χροῖον βίην.
Ἦν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, ἕδεις βέλτεται
Θνήσκῃν· τὸ γῆρας δ' ἐκ ἐτ' ἐς αὐτοῖς βαρύνει. Vid. Fab. 8.

Eurip. Schol. ad Medeam.

λέων γὰρ ἴδὼν λέοντα ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγγέμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ἠδεδίμεν γράφειν ἢ πλάσσειν· ἐμπαλεῖν ἂν οἱ ἀνδρῶπι ἀγγέμενοι ὑπὸ λέοντων. Vide Fab. 14c.

TESTIMONIA.

Aristoph. in Vespis.

Αἴσωπον ὑπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας,
 Θρασύεια καὶ μεθύσει τις ὑλακίει κύνων.
 Καῖπειτ' ἐκείνοσ' εἶπεν, ὦ κύνων, κύνων.
 Εἰ νῦν δὲ ἀντὶ τῆς κακίης γλώττης ποδῶν
 Πυροῦς περὶ αὐτοῦ, σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς.
 Æsopus à cenâ redibat vesperi;
 Huic adlatrabat improba & petulans canis;
 Ad quam ille versus; ô canis, factum benè;
 Tu si inalignis victitas conviciis.

Idem. Ibid.

Αἴσωπον οἱ Δέλφω φιάλλω ἐπαηπῶντο κλέψαι τὸ Θεοῦ.

Herodot. Lib. 2. 134.

Ροδῶπις γυνὴ μὲν ὑπὸ Θρηήκης· δέλι δὲ μὲν Ἰάδμονος τῆς Ἡρασο-
 πόλιος, ἀνδρὸς Σαμίου, σὺνδελφὸς τῆς Αἰσώπου τῆς λογοποιῦ· καὶ γὰρ ἔτος
 Ἰάδμονος ἐγένετο· ὡς διέδεξε τῆδε ἐκ ἡμῶν. ἐπεὶ τε γὰρ πολλάκις κη-
 ρουσόντων Δελφῶν ἐκ Θειωρασίας, ὅς βέλοιοτο περὶ μὲν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς
 ἀνελεῖσθαι, ἀλλὰ μὲν εὐδαίμων ἐφάνη, Ἰάδμονος τῆς παιδὸς παῖς ἀλλὰ Ἰάδ-
 μων ἀνείλετο, ἔτω καὶ Αἴσωπος Ἰάδμονος ἐγένετο.

Dionys. Halicarn. Antiq. Lib. 6. de Menenio Agrippa.

Τελειῶν δὲ τῆς Δημογραφίας, λέγεται μῦθον πνῆ εἶπεῖν εἰς τὸν Αἰσώ-
 πον τρέπον συμπλάτας, πολλὰ ὁμοίωσι αὐτὸς τὰ ἀπειρήματα ἔχοντα,
 καὶ τῷ μάλιστα αὐτοῦ εἶναι.

Quintilian. I. 15.

Igitur Æsopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè suc-
 cedunt, narrare sermone puro, & nihil se supra modum extol-
 lente, deinde eandem gracilitatem stylo exigere condiscant.

Idem. V. 11.

Illæ quoque fabulæ quæ etiam si originem ab Æsopo non ac-
 ceperint (nam videtur earum primus autor Hesiodus) nomine ta-
 men Æsopi maximè celebrantur, ducere animos solent, præcipuè
 rusticorum & imperitorum; qui & simplicius quæ ficta sunt au-
 diunt, & capti voluptate, facillè iis quibus delectantur, consen-
 tiunt. Siquidem & Menenius Agrippa plebem cum patribus in
 gratiam traditur reduxisse, notâ illâ de membris humanis adver-
 sus ventrem discordantibus fabulâ. Et Horatius nè in Poëmâ
 quidem humilem generis hujus usum putavit in illis versibus;
 Olim quod vulpes ægrotò canta leoni, &c. Vide Fab. 1.

Plu-

TESTIMONIA.

Plutarchus in convivio septem sapientum.

Anacharsis ad Aesopum. Σὺ δὲ ἔσικας ἐδὲ τ' ἑαυτοῦ μνημονεύειν ἀλώπειν. ἐκείνη γὰρ εἰς ἀγῶνα ποιικιλίας καταστῆται πρὸς τ' ἀρδαλιν, ἢ ζῆν τὰ ἐντὸς αὐτῆ καταμαθεῖν τ' διηγεσθῆναι. ποιικιλώτερα γὰρ ἐκείθεν φανεῖσθαι. Vide Fab. 137.

Idem. Ibid.

Ὁ Αἰσωπὸς λόγον εἶπε τοῦτον. Λύκῳ ἰδὼν ποιμένας ἐδόντας ἐν σκωλῇ πρὸβατον· ἔγγυς προσελθὼν, ἠλίκος ἀνὴρ ὑμῖν δόρυβῳ εἰ ἐγὼ τῆτο ἐποίουω; Vide Fab. 99.

Idem. Ibid.

--- Ὡσπερ ὁ Αἰσωπὸς κύνων ὄν ἐπιπέφασιν ἐν τῷ χειμῶνι συσφιρόμενον καὶ συσπειρόμενον ἀπὸ τὸ ἐριγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν ἀφροεῖσθαι. θέραι δ' αὖ πάλιν ἐκλεταμμένον κερδίζοντα, φαίνεσθαι μέγαν ἑαυτῷ, καὶ μῆτε ἀναγκάσιον ἠγέσθαι μῆτε μικρὸν ἔργον οἰκίαν ἀπελάττεσθαι τοσαύτῳ.

Idem in vitâ Solonis.

Ὁ δὲ λογοποιὸς Αἰσωπὸς ἐτύγχανε εἰς Σάρδεϊς γυγὼν μεταπέμπεσθαι ὑπὸ Κροίσου, καὶ πινόμενῳ.

Idem ibid.

Aesopus ad Solonem. Χρὴ τοῖς βασιλεῦσιν οὐμλεῖν, ἢ ὡς ἦκουσα, ἢ ὡς ἦδισα.

A. Gellius, Lib. 2. Noct. Att. cap. 29.

Aesopus ille è Phrygiâ fabulator, haud immeritò sapiens existimatus est; cùm quæ utilia monitu suafuque erant, non severè, non imperiosè præcepit & censuit, ut philosophis mos est, sed festivos delectabilisque apologos commentus, res salubriter ac prospicienter animadversas, in mentes animosque hominum cum audiendi quâdam illecebrâ induit: velut hæc ejus fabula de aviculæ nido lepidè atque jucundè præmonet, spem fiduciamque rerum, quas efficere quis possit, haud unquam in alio sed in semetipso habendam. *Avicula, inquit, est parva, nomen est Cassita, habitat nidulaturque in segetibus, &c.* Vide Fab. 236.

Lucian. Icaromenip.

Ὁ λογοποιὸς Αἰσωπὸς ἀετοῖς καὶ κερδάραις ἐτίστε καὶ χαμίλοις βέλτιμον Σποράων τ' ἔφανόν.

Idem

TESTIMONIA.

Idem. Hermotim.

Τὸ γὰρ τῶ μῦθε ἐκείνο πᾶν σωστόν οἶμαι ὃν Αἰσωπῶ διηγεῖτο, ἔρη γὰρ ἀνθρωπίνου πᾶσι ὅτι τῆ ἰσότητι κατεξομῶν, ὅτι τὸ κυματώδη ἀειθεῖν τὰ κύματα. σφαλέντα δὲ καὶ ἀχθῆσαι καὶ ἀνιᾶσθαι ἄχει δὴ τῶ κερδῶ πῶς αἰετῆς εἶπεν αὐτῶ, τί ὡ γηραιῶ ἀνιᾶ τὸ παρελθόντων ἔνεκα; Δέον τε ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀειθεῖν ἀμελήσαντα ἐκείνων.

Idem in vera Hist. Lib. 2.

Παρῶ δὲ καὶ Αἰσωπῶ ὁ Φρύξ. τότῳ ὅ ὅσα καὶ γλωττοποιῶ χεῖνται.

Diog. Laert. Chilone.

Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Αἰσώπου πυθέδου ὁ Ζεὺς τί εἴη ποιῶν; τὸ ὅ φάναι, τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινῶν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψηλῶν.

Clemens Alex. Στωμ. VII.

Ὅθεν καὶ ὁ Αἰσωπῶς ἐ κακῶς ἔρη τοὺς ὕς κεκηρῆναι μέγιστον, σωσι-
δέου γὰρ αὐτῶ εἰς ἕδεν ἄλλο χησῆμοις ὅδ' ἔλκων, ἢ πλῶ εἰς τὸ θυσιαν.

Philostratus in Imag.

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι πῶς τὸ Αἰσωπον ἀραπῶντες αὐτὸν, ὅπ αὐτῶ ὅπτι μελείται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὀμήρῳ μῦθε, καὶ Ἡσίοδῳ, ἐπὶ ὅ καὶ Ἀρ-
χλόχῳ πρὸς Λυγρόμβῳ. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶ ἀνθρώπων ἐκμεμύ-
δωται, καὶ λόγον πῶς θηεῖσις μεταδέδωκε λόγῳ ἔνεκα. πλεονεξίαν τὲ γὰρ ἐπικόπει, καὶ ὑβρίαν ἐλαύνει καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα, λέων πῶς αὐτῶ ὑπο-
κρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἰσωπῶ νῆ Δία; καὶ ἕδὲ ἢ χελώνη ἀρωπῶ. ὑπὸ
ὧν τὰ παιδῶ μαθητὰ γίνονται τῶ τῶ βίῳ πρῶματων. εὐδοκίμῶντες ἐν
οἱ μῦθοι ἀπὸ τῶ Αἰσωπον, φοιτῶσιν ὅπτι τὰς θυσιαν τῶ σφῶ, ταυῖαις αὐ-
τὸν ἀναδύσαντες, καὶ σφραγίσαντες αὐτὸν δαλλῶ σφράγῳ. ὁ δὲ, οἶμαι πᾶσι
ὑφαινεῖ μῦθον. τὸ γὰρ μειδίαμα τῶ πρῶσῳ, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τὸ γῆς
ἐσῶτες, τῶτο δηλοῦσιν. οἶδεν ὁ ζωγράφῳ ὅπ αἱ τῶ μῦθων φρονήδες,
ἀναμύθῳ τῶ ψυχῆς δέου. φιλοσοφῆ δὲ ἢ γρηγοῖ καὶ τὰ τῶ μῦθων σώματα.
θηεῖα γὰρ συμβάλλουσι ἀνθρώποις, πρῶσῳσι χεῖν τὸ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῶ
ἐκείνου σλυθῆς συμπάσασα. Καρυφαῖα ὅ τῶ χεῖν ἢ ἀλώπηξ γέγραπται. χεῖ-
ται γὰρ αὐτῶ ὁ Αἰσωπῶς ἀπὸ τῶ πλείων ὑποδέσεων, ὡσαυτὲ ἢ κω-
μῶδῶ τῶ Δάφ.

Idem in vita Apollonii Lib. V. cap. 5.

Καὶ μὲν ἐμοὶ ὅπτι θηεῖται πρὸς σφῶ οἱ τῶ Αἰσώπῳ μῦθοι γαί-
νονται. — Ὅ γὰρ ἀπὸ σμικρῶν πρῶματων διδάσκει μεγάλα, καὶ πρῶσῳ-
μῶ τῶ λόγον, ἐπῶσῳ αὐτὸ τὸ πρῶσῳ, ἢ μὴ πρῶσῳ. εἶτα τῶ φιλαλήθῳ
μᾶλλον,

TESTIMONIA.

μᾶλλον, ἢ οἱ ποιητῶν, ἦφατο. οἱ μὲν γὰρ βιάζονται πιδανὸς φανίαις τὸς ἐστυρί λόγους· ὁ δὲ ἀπαγγέλλων λόγον, ὃν ὡς ἔστι ψευδής, πᾶς οἶδεν, αὐτὸ τὸ μὴ περὶ ἀληθειῶν ἐρεῖν, ἀληθῶς. Vide plura apud ipsum Authorem.

Stobæus. Serm. 47.

Φρύγιος ἔστι λόγος. ἔστι γὰρ Αἰσώπειος ἢ Φρυγός. ὁ δὲ λόγος φησὶ τῶν ἔργων, εἰάν αὐτῆς τις ἀψήτω, βοᾶν, &c. Vide Fab. 92.

Arbithonii Progymnasmatia.

Ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν παροήλυθε, γεγῆνται δὲ καὶ ἐπιτόρων κοινὸς ἐκ παραινέσεως. ἔστι ὁ μῦθος, λόγος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ Συβαειπικός, καὶ Κίλιξ, καὶ Κύπεριος, περὶ τοὺς εὐεργέτας μεταδίδει τὰ ὀνόμασι. νικᾷ ὁ μᾶλλον Αἰσώπειος λέγουσιν, περὶ ἢ Αἰσώπων ἀείσα πάντων συγγραψάμενος τοὺς μύθους. ἢ δὲ μῦθος τὸ μὲν ὅτι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ ὅτι μικρὸν. καὶ λογικὸν μὲν, ἐν ᾧ πῶς ποιῶν ἀνθρώπου πέπλευσαι. ἠθικὸν δὲ, τὸ ἢ ἀλόγων ἢ τοῦ ἀπομιμνήσκον. μικρὸν δὲ, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγου καὶ λογικοῦ. ἢ δὲ παραινέσειν, διὸ μὲν ὁ μῦθος τέτακται, παρὰ τῶν μὲν ὀνομασίαις παρομύθιον, ἐπιμύθιον καὶ τελευτῶν ἐπενέγκων.

Idem ferè habet Priscianus in Præexercitamentis.

Fabula (inquit) est oratio ficta verisimili dispositione imaginem exhibens veritatis, &c.

Tatianus in Oratione adv. Græcos.

Aristodemi plastice non minorem Æsopo fabulatore famam attulit, quàm fabulæ ab eo compositæ.

Anthologia. Eius eikona Aiswpei.

Ἔγχε ποιῶν, Αἰσώπειε, γέρον Σικυωνίε πλαστῶν,
 Δείκελον Αἰσώπειε γήσαιο ἢ Σαμίε,
 Ἐπὶ τὰ σοφῶν ἔμπαροδεν. ἐπεὶ κείνοι μὲν ἀνάγκη
 Ἐμβαλον ἢ πειθῶ φθέρματα τοῖς σοφίταις.
 Ὅς δὲ σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι κείετα λέξας,
 Παίζων, ἐν σοφῶν πειθῶν ἐχρηστέειν.
 Φακίλον δὲ ἢ τεχνεῖα παραινέσεις. ἢ Σαμίε δὲ
 Τὸ γλυκὺ ἢ μῦθος καλὸν ἔχει δέλεαρ.

Suidas in voce Aiswpei.

Αἰσώπειος Σάμιος ἢ Σαρδιατός· ἐν γέντων δὲ Μεσεμβριανὸς εἶπεν· ἄλλοι Κοπίεα, Φρύγια. ἐγένετο ὁ λογοποιός, ὁ ἔστιν, εὐρετής λόγων καὶ ἀποκειμῶντων.

TESTIMONIA.

κειμάτων. διέτειψε δὲ ὧδ' Ἐρσίω φιλέμυθος τοῖς χρόνοις πρὸ Πυθαγόρου· ὃς μεσοῦν ἐπὶ τῆς μ' Ολυμπιάδου. ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῶν συμβάντα ἐν βιβλίοις β'. μᾶλλον δὲ πινες φασὶ, ἢ Αἴσωπον ἀποκείμετα γεγραμέναι μόνον. ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀπολέσθαι ὑπὸ αὐτῶν κατακρημιζόμεντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων κληρυθίων ποιητῶν, καὶ νδ' Ολυμπιάδα. οἰκίῳ δὲ γλυέσθαι Ξάνθου τῷ Λυδῷ· ἄλλοι ἀνδρὸς τινος Σαμίς Γάδμου· οὔπνος καὶ ἡ Ροδῶπις δέλη λυ· ἦν ἐτέραν γενομένην Θραῶσαν τὸ γένος, Χάρμαξου ὁ ἀδελφὸς Σαπφῶς ἔλαβε γυναικα, καὶ ἐξ αὐτῆς γυναικα.

Idem ibid.

Αἴσωπος ὁ σῆς μύθων ποιητῆς ἐστὶ τὸ τέχνη μᾶλλον, ἢ τὸ περιάρεσις. ἐκ ἀφρων μόνον οὐδὲ κατ' αὐτὸ τέτο ἀνὴρ. ὅ γὰρ ὁ νόμος ἐ μετεδίδε παρρησίας, τότε προσήκον λυ, σκιαγραφουμένης τὰς συμβεβῆσ, καὶ ποικιλιμένης ἡδονῆ καὶ χάρειν ὡρατέφειν. ὡσαυτ καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ μὲν ἐλδύθειρε τὸ δέον ὀπιτάπησι· ἐὰν δὲ πρὸ οἰκείης γένεται καὶ τὸ τέχνη ἰατρῶν, πρὸς ματα ἔχει κολακάζειν ἅμα καὶ θραπάζειν τὸν δεσπότην ἀναγκάζουσα.

Aristoph. in Vespiis.

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου &c. ut sup.

ἢ Αἴσωπον φασὶ πινες ὡς τοῦτον ἄρα θεωρήσῃ γλυέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶσαι αὐτὸν, κατὰ τὸν ἐν τῷ Τιμοδείων καὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τῷ Γλαῦκον· καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμικός, καὶ νῦν ὁμῶς μοι μὴ τεθνήσκειν τὸ σῶμα· ἐγὼ ψυχὴ ἀπὸ νίκης, ὡσαυτ Αἰσώπου ποτέ.

F A B U.

F A B U L A R U M
Æ S O P I C A R U M
D E L E C T U S .

α'. Λέων ἢ Αλώπηξ.

ΛΕΩΝ γηράσας, ἢ μὴ ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνα-
 δυνάμηνος διαρκέσαι αὐ- σμα τῶτο γνῆσαι, παρεβήμετο παρὲς
 τῷ εἰς τερφῶν, ἔγνω αὐτὸν, ἢ σαῖσα ἐξώθεν ἢ ἀσπλάγ-
 δι' ὀπνοίας τὴ παρῆσαι. ἐπιωθάνετο πῶς ἐχθ. τῷ ἢ εἰπόν-
 ἢ δὴ πῶς ἀφῆμεν ὅτι ἐν ἀσπλάγ- τῷ, κακῶς, ἢ πῶ ἀπῆσαν πα-
 τνί, ἢ κατακλειθεῖς, παρσεποιεῖτο θανομῆς δι' ἡμῶ ἐκ εἰσέρχεται,
 νοσεῖν. πῶς ἀφῆμεν οὐκ τὰ ζῶα ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ἄρῳ ἴχνη πολ-
 ὀπισκέψως χάειν, συλλαμβάνων λῶν εἰσόντων, ὀλίγων δὲ ἐξίον-
 κατῆδεν αὐτά. πολλῶν οὐκ ζῶων των.

I. *Leo & Vulpes.*

Confectus senio Leo, cum jam quærere victum
 Venatu, ut quondam juvenis, non posset, id actu
 Decrevit facere, atque artes tentare dolosas.
 Morbum ergo simulans, in opaci faucibus antri
 Procubuit, gemitusque dedit, cumque undique ad ægrum
 Quadrupedes visendum irent; ut protinus illi
 Quæque propinquarat, rictu hanc inhiantem vorabat.
 Hac demum multis animantibus arte peremptis,
 Visendi causâ & Vulpes accessit ad antrum:
 Atque à vestibulo ægrotum clamore salutans,
 Quomodo haberet, eum cautè officiosa rogavit.
 Respondente illo, se vero pessime, eamque
 Percunctante, aulæ cur non penetrare subiret;
 Suscepit Vulpes, quia in vestigia terrent
 Omnia se adversum spectantia, nulla retrorsum!

A

β'. Λύκος

β. Λύκος καὶ Γραῦς.

Λύκος λιμώπων πεινῆς ζητῶν ἐσπίρα κατέλαβεν, ἀκίει πάλιν τῆς
 περιφύ. γλυόμενος δ' ἔκατά
 πνα τόπον, ἦκουσε παιδὸς κλαίουτος, καὶ
 καὶ γραῖος λεγέσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος
 κλαίειν· εἰ δὲ μή, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
 ὅπως δώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὲ
 ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῖς, ἴσατο
 πολλῶν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δ'
 ἐσπίρα κατέλαβεν, ἀκίει πάλιν τῆς
 γραῖος κολακείας τὸ παιδίον, καὶ
 λεγέσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος
 δεῦρι, φονδύσθη, ὃ τέκνον, αὐ-
 τόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπο-
 ρύετο, λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύ-
 λει, ἀλλὰ μὴ λέγῃσιν, ἀλλὰ δὲ
 περιφύσιν.

2. *Lupus* ☉ *Mulier.*

ARVA cum jejunos olim pervagaretur Lupus,
 Ad tugurium venit, unde vagientem puerculum,
 Huicque matrem comminantem sane acerbe exaudiit,
 Flere nī defineret, illum tradituram se Lupo.
 Serio istac elocutam Mulierem ratus Lupus,
 Jam sibi expectabat objici contumacem puerculum.
 Multam in horam sic moratus, rursus audit Mulierem
 Voce blanda, & ad soporem provocandum tinnula
 Dicere infanti: Bono animo es nate mi dulcissime:
 Nam Lupum, si raptor ille huc venerit, mactabimus.
 Hic Lupus tum denique omni destitutus spe sua,
 Tristis in sylvas recedens, Pro supreme Jupiter,
 Alia dicunt, alia faciunt hicce mortales, ait.

γ. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς.

Βότρυς πεπείρης ἀλώπηξ κρε- οῦ, καὶ μὴ δυναθεῖσα φαῖται, τῷ
 μαρτύρις ἰδῶσα, τέρας ἐπει- λύπῳ ὄραμα δεικνύει ἐλεγε, ἡ-
 ρῶτο καταραζέειν· πολλὰ δὲ χαμῶ- σακες ἔπ' εἶπεν.

3. *Vulpes* ☉ *Uva.*

FAME coacta Vulpes, altā in vineā
 Uvam adpetebat summis saliens viribus:
 Quam tangere ut non potuit, discedens ait:
 Nondum matura est, nolo acerbam sumere.
 Quæ facere quæ non possunt, verbis elevat,
 Adscribere hoc debebunt exemplum sibi.

δ'. "Ελαφός.

Ελαφός διψήσας ἐπὶ πηγῇ ἤλ-
θεν· ἰδὼν δὲ τὴν ἑαυτοῦ σκιάν
πρὸς μὲν πόδας ἐμέμψετο, ὡς λεπτὸς
καὶ ἀδενεῖς ὄντας· τὰ δὲ κέρατα
αὐτῆ ἐπὴναι, ὡς μέγιστα καὶ εὐμύκη·
μυδῆπῳ πρὸν κυνηγῆ χαπιλαβόντος
ἐρύθειν. ἐπὶ πολὺν ὃ τόπον δραμῶν
καὶ εἰς ὕλην ἐμβὰς, ταῖς κέρασιν ἐμ-
πλακείς ἐδηρῶσθη, ἔφη δὲ, ὦ μά-
ταυός ἐγὼ ὅς ἐκ μὲν τῆς ποδῶν ἐσώ-
θην οἷς ἐμεμψόμεναι, ἐκ ὃ ἄλλο κε-
ράτων παροισθῆναι οἷς ἐκφυλάμην.

4. *Cervus cornibus impeditus.*

Laudatis utiliora quæ contempseris
Sepe inveniri, hæc exerit narratio.
Ad fontem Cervus quum bibisset, restitit,
Et in liquore vidit effigiem suam.
Ibi dum ramosa mirans laudat cornua,
Crurumque nimiam tenuitatem vituperat,
Venantum subito vocibus conterritus
Per campum fugere cœpit, & cursu levi
Canes eludit: silva tum excepit ferum,
In qua retentis impeditus cornibus
Lacerari cœpit moribus sævis canum.
Tunc moriens, vocem hanc edidisse dicitur:
O me infelicem, qui nunc demum intelligo
Ut illa mihi profuerint quæ despexeram,
Et quæ laudaram, quantum luctus habuerint!

ε'. Ἀρνὸς καὶ Λύκος.

Αρνὸς ἐφ' ὑψηλῆς τόπου ἰσάμηνός, καλῆ καὶ ἀμοιβόθεν. ὃ δὲ λύκος στρα-
γύκον κατὰσθεν πειριόντα πρὸς
ἰδὼν ἐσκώπησε, καὶ θηριὸν χακὸν ἀπε-
δορεῖς, ἀλλ' ὃ πύργός ἐν ᾧ ἴσασται.

5. *Agnus & Lupus.*

Stans in supremo culmine Agnus ædium
In transeuntem probra jactabat Lupum,
Quæcunque in improbam & voracem bestiam,
Sævam atque sanguinariam dici queunt.
Olli quieta mente subridens Lupus,
Non tu mihi maledicis, inquit, ó bone,
Sed iste, quo confidis, excelsus locus.

5'. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοι- τέρῳ φησὶ, συγκατέλωλον, ὃ οὐ-
το. ἄρας ἢ ξηρανθείσης τῆς τῶ, εἰς τὸδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπο-
λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντες ἐπε- λαδῶν εἶπεν, ἂν ἔν κρη τὸ ἐν-
ζήτουμ ἑτέραν· καὶ δὴ βαθεῖ ἀειέ- δάδε ὕδωξ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησὺ-
τυχον φρέαρ. ὅαρ ἰδῶν ἑτέρῳ θα- μεδα ;

6. *Ranae duae sitientes.*

IN ficcitate & summa aquæ penuria,
Ranae vagabantur duæ,
Sicubi profundis invenirent vallibus
Aliquid liquoris abditæ.
Tandem, reperto puteo aquâ pleno, altera
Suadere descensum institit.
Prudentior sed altera & consultior,
Si nos eo demittimus,
Et ibi quoque, inquit, urda nos defecerit ;
Quonam modo inde exhibimus ?

ζ'. Λύκος ἢ Γέρον.

Λύκος λαμῶν ὄζεον ἐπεπήγῃ. ὁ δὲ ἔσα, ἢ μωδὸν ἐπεζήτης. ὅς τις γε-
γεράνῳ μωδὸν παρέξειν εἶπεν, λάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας δήξας, ἀρ-
εὶ ἢ κεφαλῶν αὐτῆς ὀπβαλῶσα, τὸ κεί σοι μωδὸς, ἔρη, τῆτο καὶ μόνον,
ὄσουμ ἐκ τῆ λαμῶ αὐτῆ ἐκβάλοι. ὅπ ἐκ λύκος σώματος καὶ ὀδόντων ἐξῆ-
; ἢ τῆτ' ἐκβαλῶσα, δολιχόδετρον ρεσ κάραν σῶαν μωδὸν παθῶσαν.

7. *Lupus & Grus.*

Qui pretium meriti ab improbis desiderat
Bis peccat : primum quoniam indignos adjungat :
Impune abire deinde quia jam non potest.

Os devoratum fauce quum hareret Lupi,
Magno dolore victus cœpit singulos
Inlicere pretio, ut illud extraherent malum.
Tandem persuasa est jurejurando Gruis ;
Gulaque credens colli longitudinem,
Periculofam fecit medicinam Lupo.
Pro quo quum facto flagitaret præmium :
Ingrata es, inquit, ore quæ nostro caput
Incoluine abstuleris, & mercedem postulas.

η. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρον ποτὲ ξύλα τεμῶν ἐξ ὄρας, ἐπεκαλεῖτο. τῷ δὲ θανάτῳ εὐθύς
καὶ πρὸς ἅμῃ ἀράμην, ὅπσάντῳ, καὶ πῶ αἴπαν πω-
ἐπειδὴ πολλῶ ὁδὸν ἐπιχθισμῶς θανοῦς δι' ἡ αὐτὸν κελόιν, ὁ γέ-
ἐξάδισεν, ἀπειρικῶς, ἀπέδετό τε ρων ἔρη, ἵνα τ' φέρτεν τῷτον ἄρας
τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ὅπιδῆς μοι.

8. *Senex & Mors.*

Lignatum egressus nemorosi ad culmina montis,
Confecto sub falce Senex sese inde ferebat :
Cumque labore via, atque injusto pondere pressus
Abjecisset onus, solis deprensus in arvis
Mortem implorabat, mortem sæpe ore ciebat.
Ecce autem huic diræ species se pallida Mortis
Obtulit, & si quid vellet, præsto esse professa est.
Ille metu sudans, atque in contraria versus
Vota, Jura me, inquit, tergo hunc imponere fascem.

θ. Ορνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιν ἴση παρίδας τ' ἀνδρῶν λόγοις πιδάσας, πρῶσελ-
κορυδαλός τ' τῷτον πῆρῶθεν θῶν εἰς τ' βρέχον ἐάλω. τ' δὲ ὄρ-
ιδῶν, ἐπρωθάνετο, τί ποτ' ἐργά- νιδοθήρα ὀπιδραμόντῳ, ἐκεῖνος εἰ-
ζοίτο. τ' δὲ πῶλιν κίρζειν φαρμῆς, πεν, ὦ ἔτῳ, εἰ τοιαύτῳ πῶλιν
εἴτα δὲ πῶρῶτέρω ἀποχωρήσει τ' κίρζεις, ἔ πολλὰς εὐρήσεις ἐνοι-
καὶ κρυέντῳ, ὁ κορυδαλός τοῖς κοῦῦτας.

9. *Auceps & Cassita.*

Alitibus laqueos Auceps cum tenderet, altâ
Hunc conspicata ab arbore
Quidnam ageret, simplex animi Cassita rogavit.
Condo, inquit Auceps, oppidum.
Deinde per insidias, procul inter opaca refedit
Dumeta & umbras arborum.
Illa fide verbis habitâ, ut nova comminus urbis
Confideraret moenia
Accedens illuc, laqueis fallacibus hæfit.
Redeunte tum ad prædam Aucupe,
Heus, inquit, bone vir, si talem extruxeris urbem,
Paucos habebis incolas.

ἰ. Αἴκροϑ ἢ Αλεκτροῶν.

Αἴκροϑ συλλαβῶν ἀλεκτροῶνα, ὡς ἀσέβης εἶναι πῦρ φῶσιν, μι-
 μετ' εὐλόγῳ τῷτον αἰτίας
 ἠδευλήθῃ κατὰφραζῆν. καὶ δὴ καπι-
 γόρξ αὐτῷ, λέγων, ὡς ὀχλιεῖς εἶναι
 τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγῶς,
 καὶ μὴ συλχαρῶν ὕπνῳ τυγχάνειν.
 ἢ δ' ἀπολογουμένη, ὅτι τῇ ἐκεί-
 νων ὠφέλειά τῷτο ποιεῖν, ὡς ὅτι
 τὰ σωήθη ἢ δ' ἔργων ἐξέρεσθαι
 πάλιν ὁ αἴκροϑ αἰτίαν ἐπέριεν,
 ἀσέβης εἶναι πῦρ φῶσιν, μι-
 τεῖ καὶ ἀδελφῶς συμμιγνόμενῳ.
 τοῦ δὲ, καὶ τῷτο πρὸς ὠφέλειαν
 ἢ δ' δευτέρῳ πρὸς φῶσιν φῶσιν,
 πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὧν πι-
 κηροῦν ὁ αἴκροϑ εἰπὼν, ἀλλ'
 εἰ σὺ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐ-
 πρῶτων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μὲν τοῖ
 ἀπρῶτων οὐ μὲνῶ, τῷτον κατὰ-
 σοίνῳ.

10. *Felis* ἢ *Gallus*.

Comprehensum Felis Gallum cum tradere ventri
 Jejuno vellet, jure ut fecisse videri
 Posset, & hanc noxam specie velaret honesti,
 Accusabat eum, quod pervigili atque molesto
 Turbaret nocturnam hominum clamore quietem.
 Defendente illo, sese utilitatis eorum
 Id causâ facere, ut moniū adventantis Eoi
 Ad sua quisque operum studia exercenda redirent.
 Hunc rursus is naturæ hostem, infandoque sororum
 Concubitu, & matris foedum, incestumque vocabat.
 Ille excusabat scelus utilitate, suamque
 Hinc multis dicebat heram ditariis ovīs.
 Tum Felis tandem perfrictâ fronte; sed etſi
 Argumenta tuam defendunt plurima causam;
 Impastus tamen, inquit, ego hinc discedere nolo.

11. Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῶσα ἰσο-
 κριτῶ, καὶ ἔλασα τῷ αὐτῷ σκευῶν
 διεφθαρμένων, εὖρε καὶ κεφαλῶν μορ-
 μολικῆς εὐρυῶς κατὰπαρασμένω
 λῶ καὶ ἀναλαβῶσα τῷ χερσίν, ἔρη,
 ὡ οἶα κεραλή, καὶ ἐκέραιον ἐκ ἔχθ.

11. *Vulpes ad Personam Tragicam*.

Personam Tragicam forte Vulpes viderat:
 O quanta species, inquit, cerebrum non habet!
 Hoc illis dictum est, quibus honorem & gloriam
 Fortuna tribuit, sensum committentem abstulit.

ιβ'. Ὀνή και Κηπωρός.

ὈΝος ὑπερετέμενον κηπωρῶ, ἐπειδὴ ὄλιγα μὲν ἴδιε, πλείω δὲ ἐμόχθει, πύξατο τῷ Διὶ ὡσε τῷ κηπωρῷ ἀπαλλαγῆς ἐτέρῳ ἀπεμπληθῆναι δεσπότη. τὸ δὲ Διὸς ἐπακούσθη, καὶ κελύσαντες αὐτὸν κεραμεῖ προσήλθα, πάλιν ἐδυτρήρῃ πλέον ἢ πρῶτερον, ἀχθαρρῶν, καὶ τὸν τε πλὸν, καὶ τοὺς κεράμοις κομίζων. πάλιν αὖ

ἀμείψα τὸν δεσπότην ἰκέταί, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται. εἰς χεῖρνα τόνω τῷ πρῶτῳ δεσπότην ἐμπεισῶν, καὶ ὄρων τὰ παρ' αὐτοῦ παραήμενα, μετὰ σεναλμῶν ἔρη, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ βίλπον ὡς μοι ᾤξῃ τοῖς πρῶτεροις δεσπότησι μῦθων ἔστω γῶ, ὡς ὄρῳ, καὶ τὸ δέρμα μου χεῖρ- γάσεται.

12. *Asinus & Hortulanus.*

OLitori Asellus ferviens, quod pabuli
Quam minimum haberet, quod laboris plurimum,
Jovem est precatus ut sibi alium herum daret.
Dedit ille Figulum: cui lutum assidue ferens,
Durosque lateres, regulasque prae graves,
Iniquiore forte multo quam prius
Agebat: ergo denuo dominum sibi
Mutare uti liceret, oravit Jovem.
Quo assentiente, venditus coriario.
Ubi vero acerbam, luctuosam, & perditam
Miser trahebat vitam, onustus foetidis
Fratrum suorum, affiniumque pellibus.
Tum triste rudens, Ah! quam, ait, fatius fuit
Servire servitutem heris prioribus.
Hic enim, ut video, ubi me labore occiderit,
Corium quoque exercere perget mortui.

ιγ'. Χελιδῶν και Κορώνη.

Xελιδῶν καὶ κορώνη περὶ χέλλης τὸ μὲν σὺν χέλλῃ τῷ ἑαρινῷ ὄραν ἐπιλονεῖκου. ὑπερυχῆσα δὲ ἀνδρῆι, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι ἢ κορώνῃ, πρῶς αὐτῷ εἶπεν, ἀλλὰ ᾤξῃ τείνει).

13. *Hirundo & Cornix.*

DE pulchritudine atque honore corporis
Hirundine & Cornice contendentibus,
Post multa utrinque dicta, ita adversarium
Cornix retudit. Quanti, ait, tandem tua est
Facienda pulchritudo, quae primâ modo
Æstate floret, prae mea, quae hieme quoque?

ιδ'. Ἴωπῶς καὶ Ἐλαφῶς.

ἼΠῶς κατείχε λειμῶνα μόνος ἔλαρον· ὁ δὲ ἔφρασε, ἐὰν λάβῃ χαλι-
 ἐλδόντος δ' ἑλάφου, καὶ διαφεί- ρόν, καὶ αὐτὸς ἀναβῆ ἑπ' αὐτὸν, ἔχων
 ρυλῆος τ' νομῶν, βυλόμενος πμωρή- ἀκόντια· συμμολοχγήσαντος δὲ, καὶ
 σαδου τ' ἑλαφον, ἡράτα τ' ἀνθρώπων, ἀναβάντος, ἀπὸ τ' πμωρήτουδαι,
 εἰ δυνάμει μὲν αὐτῷ κολάσαι τὸν αὐτὸς ἐδέλωσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ.

14. *Equus* ☉ *Cervus*.

Cervus Equum pugna melior communibus herbis
 Pellebat, donec minor in certamine longo
 Imploravit opes hominis, frænumque recepit:
 Sed postquam victor violens discessit ab hoste,
 Non equitem dorso, non frænum depulit ore.

ιε'. Τέτιλιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρα ἦν ὄπταν βρα- συλῆας τροφῶν; ὁ δὲ εἶπεν,
 χέντων, οἱ μύρμηκες ἔφυ- οὐκ ἐχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσι-
 χον. τέτιλιξ δ' λιμῶσιων ἦτε αὐ- κῶς. οἱ δ' γαλάσαντες εἶπον, ἀλλ'
 τοὺς τροφῶν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶ- εἰ δέρας ὥρας ἡύλεις, χειμῶνος
 πον αὐτῶν, διὰ τὸ δέρος οὐ ὄρχοι.

15. *Cicada* ☉ *Formicæ*.

Hiberno exponunt dum frumenta humida soli
 Formicæ, confecta fame, inoribunda cicada
 Auxilium rebus supplex orabat egenis.
 Hanc Formica anus, & multo usu docta rogavit
 Quid rerum æstate egisset; cumque illa, sonoro
 Se membranarum pulsu, & crepitantibus alis
 Diceret æstivos hominum lenisse labores;
 Formica excipiens, Si tunc, inquit, cecinisti
 Imprudens animi, vacuo nunc corpore salta.

15'. Κωμόδηξις.

Δηθείς τις ἰσὸς κυνός, ἃ ἰα-
 σόμενον ἀειρή ζιτῆρ. ἐντυ-
 γῶν δὲ τις αὐτῶ, κὶ γῶς ὁ ζιτῆρ,
 ὦ ἔστῳ, εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βέλτ,
 λαβῶν ἄρτον, καὶ σέτῳ τὸ αἶμα
 τῆς πληγῆς ἐκμάζας, τῷ δακόντι
 κωμὶ φαγεῖν ὀπίσθς. κακείνῳ γελά-
 σας ἔφη, ἀλλ' εἰ τῶτο ποιήσω, δεῖ
 με ἰσὸς πάντων τῶν ἐν τῇ πάλῃ
 κυνῶν διαβῶμαι.

16. *Homo & Canis.*

L Aceratus quidam morfu vehementis Canis,
 Tinctum cruore panem immisit inalefico,
 Audierat esse quod remedium vulneris.
 Tunc sic Æsopus: Nolī coram pluribus
 Hoc facere canibus, ne nos vivos devorent,
 Quum scierint esse tale culpæ præmium.
Successus improborum plures allieit.

15'. Μονίος καὶ Αλώπηξ.

Μονίος ἀγειῶ ἐπὶ πνοῶ ἔσως
 δένδρσ, τοὺς ὀδόντας ἔδη-
 γη. ἀλώπηκος δ' ἐρομένης τῷ αἰ-
 πῶν, ὅπ μνηστῆρας πρσκειμένης
 ἀνάσκης, τί τοὺς ὀδόντας δῖγῃ, ἔφη,
 ἐκ ἀλόγως τῶτο ποιῶ. εἰ γάρ με
 κίνδυνῶ ἀπειτῆρ, ἔκοιμ με τῶν-
 καῦτα πρὸς τοὺς ὀδόντας ἀκονῶν
 ἀχολεῖσθ δέησῃ, ἀλλὰ μάλλον ἐπί-
 μοις ἔσ χηῶται.

17. *Aper & Vulpes.*

Dentes retusos arbore exacuens Aper
 Satagebat: atque hunc forte præteriens viā
 Vulpes rogavit, cur sine ulla prælii
 Necessitate acuere dentes tenderet.
 Non abs re ego, inquit ille, sic facio, ὁ bona:
 Nam cum ingruit periculum; & adversarius
 Ad sanguinis, vitæque discrimen vocat,
 Haud sane acuere tum vacat dentes mihi.
 Itaque otii & securitatis tempore
 Atina apparo, gerenda, cum usus venerit.

17. Λέων καὶ Λύκος, καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γράσας, ἐνσὶ κατακεκλι-
 μέθ' ἐν ἄντρῳ. παρήσαν δ'
 ὅπισθε-φύμενα τ' βασιλέα πλὴν ἀλώ-
 πεκθ', τὰλλα τ' ζώων. ὁ τόνυμ
 λύκος λαδόμενος ἐγκημίας, κρηγίφῃ
 ᾤδῃ πρὸ λέοντι τ' ἀλώπεκθ', ὅτε
 δὴ παρ' ἐδὲν περὶ μὲν τ' πάντων
 οὐτ' ἦν κρατυῶτα, καὶ ἂν τῶντα
 μηδ' εἰς ὅπισθε-φιν ἀριγμίας. ἐν
 τασέτῳ ὃ παρὶν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ
 ἦν τελότων ἡκροάσαστο τ' λύκος
 ἐρημάτων. ὁ μὲν ἐν λέων καὶ αὐτῆς
 ἐβρυχάτο. ἡ δὲ ἄπολογίας κριεὶν αὐ-

τήσαστο, καὶ πῆς, ἔφη, τ' σωλεθέν-
 των τασέτων ὠφέλισην, ὅσον ἐγὼ,
 πανταχόσε ᾤενοσήσασα, καὶ θερα-
 πείαν ἕπερ σοὶ παρ' ἰατροῦ ζητή-
 σασα, καὶ μαδῶσα; τ' δὲ λέοντι
 εὐδῶς πλὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελό-
 σαντιθ', ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶν-
 τα ἐκδείρας, πλὴν αὐτῶ δορὰν θερ-
 μίω ἀμυρίστη. καὶ τοῦ λύκος κει-
 μένος, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν, οὐ-
 πως οὐ γὰρ τὴν δεσπότην περὶ
 δυσμύθειαν κινεῖν, ἀλλὰ περὶ εὐ-
 μύθειαν.

18. *Leo, Lupus & Vulpes.*

Ægrum Leonem quadrupedes invifere,
 Cessante sola Vulpe, jam omnes iverant.
 Ibi regis aures credulas nactus Lupus
 Calumniari & carpere absentem institit:
 Quid eam impedire, quid morari, quo minus
 Veniret agrum regem & ipsa visere,
 Nisi contumacem spiritum, & superbiam,
 Qua gloriam de rege contento petat?
 Interea ad ipsa jam perorantis Lupi
 Extrema ferme verba Vulpes adfuit,
 Ita ut probe omnem vafra rem conjecerit.
 Infremuit irâ incensus in Vulpem Leo:
 Quæ se tamen gravi ex pavore colligens,
 Defensionis impetrato tempore,
 Causam suam est exorsa in hanc sententiam:
 Generose rex, quis, inquit, est ex omnibus,
 Quicumque in hunc coiêre regalem specum,
 Qui pro salute tam laborârît tua,
 Quantum ego, per omnes misera quæ terras ii,
 Omnes medentes, sana consului omnia,
 Uti remedium quærerem regi meo:
 Tandemque reperi; jussa proferre ilico,
 Ut, inquit, involvare detractâ recens
 Et adhuc calente pelle viventis Lupi.

Sanè facile medicamen est, inquit Leo:
 Lupus ecce adest: viventem eum deglubite.
 Quo factò, amaris illa cum facetiis
 Conversa feminivium ad adversarium,
 Cur nudum, ait, te in publico video, Lupe?
 An forte fieri vis palæstrita è coquo?
 Sic eat, herili quisquis olim gratiã
 Abuti ad innocentium pestem volet.

18. Κύων καὶ Αλεκτερυών.

<p>Κύων καὶ ἀλεκτερυών ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὄψευνον. ἑσπέρας δὲ καταλαβόντες, ὁ μὲν ἀλεκτερυών ἐπὶ δένδρῳ ἐκείνῳ ἀναβάς· ὁ δὲ κύων πρὸς τῆ εἰζῆ τῶ δένδρου κοί- λωμα ἔχροντο. τῷ δὲ ἀλεκτερυόντι κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσας, ἀλώπηξ ἀκόστα πρὸς αὐτὸν ἔδρα- με, καὶ σῆτα κέτωθεν, πρὸς ἐπι- σσάραζεν.</p>	<p>τὴν κατελεθεῖν ἡξίς, ἐπιθυμῆν γὰρ ἀγαθῶν οὕτω φωνῶν ζῶον ἔχον ἀσπίσταται. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρὸς τὸν διῦπνισμα ἕπο- τὴν εἰζῆν κατέδδοντα, ὡς ἐκεί- νου ἀνοίξαντος κατελεθεῖν, καὶ κείνης ζητούσης αὐτὴν φωνῆσαι, ὁ κύων ἀφῆκε πηδῆσας αὐτῶν δι- σσάραζεν.</p>
--	--

19. *Canis & Gallus.*

Canis, atque Gallus longum iter quondam simul
 Ingressi, opaco jam appetente vespere,
 Nacti arborem, ubi quiescerent; Gallus quidem
 Fastigia alta frondæ ascendit domus;
 Canis excavatum in caudicem se condidit.
 Cum vero; ut adventante consuevit die,
 Cantum edidisset Gallus, accurrens eo
 Vulpes, eum rogabat enixissime,
 Descenderet, sive faceret copiam:
 Gestire se, animal tam canorum & inuicem
 Amplecti, & osculari, & os agnoscere:
 Tum fraude Gallus cognitâ; Cupio tibi,
 Quæcunque possum, commodare & obsequi,
 Et esse tecum: sed tu, ait, quæso hunc prius,
 Qui dormit infra, janitorem suscita,
 Fores mihi ut recludat, unde ad te exeam.
 Vocante Vulpe janitorem, prodiit
 Canis agnitamque adortus adversariam,
 Nil tale veritam, dente laniavit truci.

κ'. Αετός κ' Αλώπηξ.

Αετός κ' αλώπηξ φιλιώδεις, ἔστα, φίλων διώκειν ἔχ' οἷα τε λύ-
 πησίον ἀλλήλων οἰεῖν ἐγνωσῆς, διδ' κ' πύξωθεν γᾶτα, τῆθ' ὁ καὶ
 βεβαίωσιν φιλίας ποιέμενοι ἢ συμ- τοῖς ἀδωμάτοις ἔστιν εὐπυρον, τῷ
 θεϊαν. ὁ μὲν ἐν ἐρ' ὑψηλῆ δένδρῳ ἐξήρω κατηράτο. ἔ πολλῶ δ' ὕπερον,
 τ' κελιάν ἐπίξατο· ἢ δ' αλώπηξ ἐν αἰγὰ πνων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων,
 τοῖς ἔγλισα δάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. καταπλάς ὁ αετός, μέρο π ἴθ'
 ἐπὶ νομίῳ ἐν ποτὲ τ' αλώπευτο θυμάτων σὺ ἐμπύροις ἀνθραξιν
 περὶ λείσσης, ὁ αετός ἔροης ἀπο- ἤρασε, καπὶ πῶ νεοπιάν ἤγα-
 ρῶν, καταπλάς ὅπ' τ' δάμων, κ' γεν. ἀνέμῳ δὲ σφοδρῶ πνέσαν-
 τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τῷ πύμαυτα, καὶ φλογὸς ἀνα-
 τοῖς αὐτῶ νεοπιῶς ἐδοιήσατο. ἢ δ' διδείσης, οἱ αεπιδείς ἀπ' ἰώες ἐπ
 αλώπηξ ἐπαρῆδοῦσα, κ' τὸ περ- τυχάνοντες, ὅπ' ἰθύντες εἰς γῶν
 χθὲν μαδῶσα, ἔ ποστῶν ὅπ' τῷ τ' κατέπεσον. ἢ δ' αλώπηξ ὅπ' δρα-
 τέκνον ἠνιάδῃ θανάτῳ, ὅσον ὅπ' μούσα, ἐν ὄψει τοῦ αετοῦ πάντας
 τῷ τ' ἀμύκῳ ἀπὸρῶ χερσὶν κ' κατέφαγε.

20. *Aquila & Vulpes.*

Vulpes & Aquila amore junctæ in tuto,
 Ut anicitia adoleceret viciniâ,
 Habitare decrevere junctis sedibus.
 Et hæc quidem locavit alta in arbore
 Nidum, illa vero in concavo ejus caudicæ.
 Ita deinde fœtus utraque edidit suos.
 Sed enim, profectâ Vulpe quondam ad pabulum,
 Aquila fame incitata, nido devolans
 In iustra Vulpis, illius natos sibi
 Suisque dulcem rettulit pullis cibum.
 Reversa Vulpes, fœditate cognitâ
 Rei, atque rupti indignitate fœderis,
 Quantum doloris atque luctûs ceperit,
 Quamque impotenti incendio irarum asferit,
 Reputare quivis de suo sensu potest.
 Nec vero acerba tam suorum liberûm
 Dolebat illa morte, quam quod aliti,
 Terrestris ipsa, non videbatur ferè
 Unquam nocere posse, nec par reddere:
 Quod ergo misera poterat, illud scilicet
 Faciebat, ut superbam in adversariam
 Probra atque inanes rabida jactaret minas.

Sed non diu est latata raptrix fœderis
 Suâ insolenti injuriâ: nam rusticis
 Capellam in agro forte sacrificantibus,
 Illa advolans frustum involavit carniùm,
 Cui carbo candens è foco sacro hæserat:
 Quod cum intulisset nido, is occultum aridus
 Conceptit ignem: dein coorto commodùm
 Vento, excitata flamma in Aquilæ filios
 Teneros adhuc & involucre sœvit:
 Quos ustulatos decedentes arbore,
 Spectante matre, & flente natorum vicem,
 Duplici voravit lata Vulpes gaudio.

κα'. λέων καὶ ὄνυξ καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνυξ καὶ ἀλώπηξ κοι- λέων θυμωθεὶς, ἢ ὄνον κητέραζεν.
 νωνίαν ποιησάμενοι, ἐξήλθον εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίζον ἐκέλευ-
 πρὸς ἄγραν. πολλῆς ἔν θήρας συλ- σεν. ἢ δὲ εἰς μίαν μερίδα πάντι
 ληφείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ σαρδύρατι, ἐπιτῇ βραχὺ τι κητέ-
 ὄνω διελεῖν αὐτοῖς. ὃ ἢ πρὸς μερί- λιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτῷ, τίς
 δας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκ- σε, ὦ βελτίστη, διαρεῖν ἕτως ἐπίδα-
 λέξαδαι τότως προσετέπειτο. καὶ ὁ ξεν; ἢ δὲ εἶπεν, ἢ ὄγκ συμφορά.

21. *Leo, Asinus & Vulpes.*

INitâ societate Asinus, & Leo ac Vulpes,
 Venatum ière; cumque præda jam multa
 Facta esset, atque hanc tres asellus in partes
 Dividere iussus, ex bono esset atque æquo
 Partitus, irâ Leo superbus exarsit:
 Miserùmque diviforem atrociter fane
 Doli mali atque iniquitatis accusans,
 Discerptum, hianti condidit vorax alvo.
 Rictu cruento deinde versus ad Vulpem,
 Ut faceret æquas sedulò innuit partes.
 Ea ferre ab una parte cuncta secrevit
 Leoni: ab altera id sibi quod à tanta
 Pauxillulum detractiōne restabat.
 Tum gestiens Leo, Unde, ait, foror Vulpes
 Es dividendo tam erudita comunni:
 Asini calanitas, exitusque lugubris
 Me fecit, inquit illa, jureconsultam.

κβ'. Σὺς καὶ Κύνων.

Σὺς καὶ κύνων ἀλλήλοισ διελιο-
 θροῦντο. καὶ ἢ μὴ σὺς ὤμνυε
 κατὰ τῆς Αφροδίτης, ἢ μὴ τοῖς
 ἑδῶσιν ἀναβρῆξεν πλὴν κύνων. ἢ δὲ
 κύνων παρὰ ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε,
 καλῶς κατὰ τῆς Αφροδίτης ἡμῶν
 ὀμνύεις. θηλοῖς γὰρ ἕσθ' αὐτῆς ὅτι
 μάλιστ' ἀφιέσθ' ἢ τ' ἑστ' ὅσων ἀγα-
 θάρτων σαρκῶν γούρμυρον, οὐδ'
 ὅλως εἰς ἑσθὴν φερόμεται. καὶ ἢ σὺς,
 ἀλλ' ἔσθ' οὐδ' οὐ μᾶλλον θήλη
 ὅσθ' ἢ θεὸς σέργασά με. τ' γὰρ κλεί-
 ναντα, ἢ ἄλλως λυμηνόμηνον παν-
 τάπασιν ἀποσφύριται· σὺ μὴ τοι
 κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα καὶ τε-
 θνηκῶσα.

22. *Sus* ☉ *Canis*.

Magnā invicem contentione exarserant
Sus & *Canis*, magnamque voce dissonā
 Rixam ciebant, atque acerba jurgia.
 Tandem superbis exacerbatus ininis
Sus, per *Venerem*, ait, si mihi perrexeris
 Molestus esse, dente te transfodero.
 Tum *Canis* amaris salibus aspergens *Suem*,
 Bene, inquit, atque apposite eam juras deam,
 Quæ te odit adeo, ut, qui ex tuâ impurissimâ
 Carne ederit, eum illa arceat templo suo.
 Immo potes, *Sus* inquit, hinc dignoscere,
 Quam diligit me *diva*, quæ hunc, qui læserit
 Me, quique carnes dente violarit meas,
 Eum ut profanum nolit ad se admittere.

κγ'. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μή-
 περ, εὐχὰ πρὸ θεῶν, καὶ μὴ
 θρῶναι. ἢ δὲ ἑσθ' ἀπολαβῶσα ἔφη, τίς
 σε, ὦ τέκνον, ἔσθ' θεῶν ἐλείψει;
 πίνῃ γὰρ κρέας ἑσθ' σου γὰρ οὐκ
 ἐλλάπη;

23. *Corvus* ☉ *Mater*.

Destitutus *Corvus* æger mortis in periculo,
 Anxius Matrem rogabat, ut salute pro sua
 Vota diis concepta supplex, & preces effunderet.
 Nate mi, quid vota pro te, Mater inquit, proderunt,
 Qui tibi omnes reddidisti semper infensos deos?
 Nam quis, obsecro, est eorum, cujus ex altaribus
 Extæ tu non involaris, sacra non turbaveris?

κδ'. Ἀνθρωπῶ

κδ'. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Ἀνθρώπος τις πρὸς σάτυρον, φι-
λίαν ποιησάμενος, συνειδίον
ῥῷ αὐτοῦ. χειμῶνος δὲ καὶ φύγης
γενουμένος, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας
αὐτῷ προσφέρειν τῷ σάτυρῳ ἀπέπνυ.
τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντο, δι-
ὡ αἰτίαν τῆτο πράττει, ἔφη, τὰς
χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τῆ κρύου.
μὴ μικρὸν δὲ ἐδέσματοσ θερμὸ

προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσ-
φέρειν τῷ σάτυρῳ, ἐφόσα αὐτό. πω-
μουμένος δὲ πάλιν δι' ῥῷ αἰτίαν
τῆτο πράττει, ἔφη, τὸ ἐδέσμα χλα-
φύγω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος,
ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, διὰ τοῦ νῦν ὑπο-
τάσσομαι σοὶ φίλιος, ὅτι ἐκ τῆ
αὐτῷ σάτυροσ τὸ θερμὸν καὶ τὸ
ψυχρὸν ἐξάγει.

24. Homo & Satyrus.

SATYRUS atque Homo fuerunt olim amici maximi :
Quorum amorem gratiamque casus hic scidit repens.
Sæviente aliquando brunnâ cum manus gelidas Homo
Crebrò ad os suum adnoveret, calidum agens anhelitum,
Satyrus adspirationis causam ab illo quaesit.
Frigidas, respondit ille, sic calefacio manus.
Postea, cœnante utroque, ut sæpe consuêrant, simul,
Forte cum venisset illuc ferculum ferventius,
Atque Homo afflavisset offiæ quam sibi desumpserat,
Denuo causam rogatus hujus afflatûs sui,
Hoc modo refrigeravi, dixit, escam fervidam.
Satyrus hic irâ incitatus, Dehinc, ait, tecum mihi
Nulla consuetudo fuerit, nulla amicitîæ fides,
Qui mihi uno eodemque fundis ore calidum & frigidum.

κε'. Μύγα.

Μύγα ἐμπροσθὼν εἰς χύτραν κρέα-
τος, ἐπειδὴ ὑποπνίγεσθαι
ἔμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτῷ, ἀλλ'
ἔγωγε καὶ βέβρωκα, καὶ πέπωκα, καὶ
λέλωμαι, καὶ ὑποπνίξω ἑδὲν με-

25. Musca.

IN carniùm ollam Musca quondam decidit :
Ubi cum cibo potuque distenta ac madens,
Paulatim in alto jure sese cerneret
Pestum ire, mortemque imminere jam sibi,
Interrito, atque composito animo oppetens,
Ego tantum, ait, bibi, & comedi, & lavi, ut hunc
Satura exitum ferre haud moleste debeam.

κς'. Ὀντοῦ καὶ Ἴωπτοῦ.

ΟΝΤΟ Ἴωπον ἐμακρῆσειεν, ὡς τὸν Ἴωπον, πανταχόσε τῆτον ἐλαί-
 ἀφθόνως τρεφόμενον, καὶ ὄπι- νων· καὶ δὴ καὶ μέσον τῆς πολε-
 μελῶς, αὐτὸς μὴδ' ἀχύρων ἄλις μίων εἰσήλασε, καὶ ὁ Ἴωπτοῦ πλη-
 ἔχων, καὶ ταῦτα πλείστα ταλαιπω- ρεῖς ἔκειτο. ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄντοῦ,
 ρων. ἐπεὶ δὲ κμερὸς ἐπέση πολέ- τὸν Ἴωπον μεταβαλλόμενον ἔτα-
 με, καὶ ὁ στραπώτης ἐνοπλον ἀνέβη λάμιζεν.

26. *Asinus & Equus.*

A Sinus beatum existimaverat quondam
 Equum, quod affluenter hordeo pascus,
 Habitufque semper eleganter, & laute,
 Cutis nitore, obefiate membrorum,
 Curam in se herilem, gratiamque præferret:
 Cum ipse interim ne vilibus quidem posset
 Paleis famem, & jejuna viscera implere,
 Præsertim iniquâ sarcinâ fatigatus.
 Sed enim, coorto forte bellico motu,
 Cum armis opertum hero infidente vidisset
 Equum apparari ad pugnam, & acriter sæpe
 Calcaribus vexatum in hostium turmas
 Agi; unde vulneratus, & gravi casu
 Collapsus, animam vix trahebat afflictam;
 Sententiam mutavit; suam sortem
 Præ ejus miseria rursus haud malam duxit.

κζ'. Κύνες λιμώτισται.

ΚΥΝΙΣ λιμώτισται ὡς ἐδεάσαντο τὸν τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, καὶ εἶδ' ὕπως
 ἐν πνι ποταμῷ βύρσας βριχο- ὅτι τὰς βύρσας ὠδραγένων. συνέ-
 μέδας· μὴ δουάμεναι αὐτῆς ἐπικέ- ἐν δὲ αὐταῖς πύσους πρὶν διαρα-
 ὄται, συνέθεντο ἀλλήλοισ ὕπως πρῶ- γῶναι, ἢ τῆ βυρσῶν ἐπικέδαι.

27. *Canes famelici.*

STULIUM consilium non modo effectu caret,
 Sed ad perniciem quoque mortales devocat.
 Corium depressum in fluvio vidērunt Canes:
 Id ut comesse extractum possent facilius,
 Aquam cœpère bibere, sed rupti prius
 Perière, quam quod petierant, contingerens.

κη'. Ἀνδρῶν

κθ'. Αηδών κὺ Ἱέραξ.

Αηδών ὅτι δένδρα καθεζομένη, γαστέρα πληρωῦ· δεῖν δὲ αὐτὴν τρο-
 χῆ τὸ εἶωδος ἦδεν. Ἱέραξ δὲ φῆς ποροσδεόμενον, ὅτι τὰ μείζω τῶ
 διασάμμου, καὶ τρωφῆς λήθρων, ὀρνέων τραπέεται. κὺ ὁ Ἱέραξ ὑπο-
 σμείλησεν ὀπιπιάς. ἦ δ' ἀνωρεῖται μέλλουσα, ἐδοῖτο τῶ Ἱέρακῳ μὴ βρω-
 θῶμαι· μηδὲ γδ' ἰκανῶν εἶδ' Ἱέρακῳ ἀρεῖς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

28. *Luscinia* & *Accipiter*.

DUm querula opacam Luscinia super arborem
 Dulci canoros voce modulatur sonos ;
 Jejuna hanc inter canendum conspicit
 Accipiter, & nil tale metuentem rapit.
 Suæ illa tremula tenuitati ut parceret
 Implorat hostem ; nempe se teneram fore, &
 Gulæ rapacis alitis longè imparem.
 Utilius esse in maximos avium greges
 Vin facere, tantisque aptiores faucibus.
 Sic illa : contra Accipiter ; at me flectere
 Tuæ illa linguæ nec valebit suavitas.
 Me scilicet longè alitum stultissimum
 Jure poteris vocare ; si prædam meis
 Certam unguibus dimitterem, incertam sequens.

κθ'. Μιμῶ.

Δ Το θυνῶ τέκνα μιμῶ κὺ τὸ μὲ κακέιδεν, κὺ τῆτο καταφιλοῦσα, ὑπο-
 ἐν ἀγαπᾷ, τὸ δ' ἕτερον μι- πνίγῃ· ὁ δὲ μισεῖ καὶ διώκει, τῆτο
 σεῖ. κὺ ὁ μὲ σέρει, αἰεὶ ἐν ταῖς κόλ- ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ζῆ καθ'·
 ποῖς περιέρχουσα, καὶ πιθεῖσα ἐνδεν αὐτό.

29. *Simia*.

Fœcunda geminos Simia infantes parit,
 Illi noverca, huic mater : hunc sinu fovet,
 Hinc inde secum portat, & crebro osculo
 Artibusque nimium amplexibus stringens necat.
 Quin pulsus alter transfigit solus dies,
 Matrisque sentit odium amore blandius.

B

λ'. Αλώ-

λ'. Αλώπεκες.

Αλώπηξ ἐν παρίσι ληρθεῖσαι, καὶ σασα, παρήνῃ τὰς ἑρὰς ὑποκόπειν, ὑποκοπέτης τ' ἑρὰς Διδρασα, ὡς ἐκ ἀπαρπέτι μόνον τῆτο τὸ μέλιον. ἔγνω αὖ καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τῆτ' αὐτὸ νεθετῆσαι, ὡς ἀνπεροσητημύρον. ὑπολαβῆσα δὲ πρὸ κοινῶ πάδει τὸ ἴδιον συγκαὐτῆρ' εἶπεν, ὦ αὐτη, ἀλλ' εἰ ἐ σοὶ λήθειεν αἶχθ'. καὶ δὴ πάσας ἀθροῖστω ἐπέλεδες.

30. *Vulpes.*

Comprensa laqueo in sepe Vulpes abdito,
Implexam in evadendo caudam perdidit.
Id ei molestiæ, ac pudori tanto erat,
Ut i sibi esse vitam acerbam duceret.
Tandem hoc remedii excogitavit, cæteris
Ut Vulpibus suaderet, ut caudas sibi,
Onus molestum, incommodumque abscinderent:
Ita publico dedecore tectum iri suum.
Ergo advocatâ concione Vulpium,
Hortari ad id vehementer illas institit.
Cui tum renidens una de popularibus,
An tu, quia istud expedit, foror, tibi,
Idcirco, ait, das cæteris hoc consili?

λα'. Ἡμίονοι.

Ἡμίονοι ἐκ κειθῆς παχυνμοιώθω. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθεῖς, ἀνεσιρήθησε βοῶν καὶ δούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμου λέγων, πατήρ με ὄθιν ἴσπος ὁ ταῖς ἐπαύταλο, τοῦ πατρὸς ὄνε εὐθὺς χυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῶ ὅλοσ ἀρωυαμνήθη.

31. *Mulus.*

LAscivientem pluriino hordeo Mulum
Quondam hæc superba cogitatio incessit.
Ego pulcher, inquit, ego celerrimus cursor,
Patrem habui equum, qui aurata fræna mandebat.
Hæc ille: sed mox, incidente currendi
Necessitudine, impeditus atque hærens,
Ad prima campi spatia restitit lassus;
Asinique patris est statim recordatus.

λβ'. Βακλόθ.

Βουκόλοσ ἀγέλω ταύρων βό-
σιων, ἀπώλισε μόρον. πειλι-
δῶν δὲ πᾶσαν ἢ ἔρημον, δέτεθειν
ἐρώλων. ὡς ἢ ἐδὲν εὔρειν ἠδωήθη,
πύξατο τῷ Διὶ, ἐν ἢ λαβόντα μό-
ρον κλέπῃλω ὑποδείξει, ἔειπον εἰς
θυσίαν προστάζειν. καὶ δὴ ἐρχώμεσ
εἰς πῖνα δρυμῶνα, εὐείσκι λέοντα

κατεδίνοντο ἢ μόρον. ἔμφοδος αὐῶ
θρόμενοσ, καὶ μέγα διελιάτας,
ἐπάραι τὰς χεῖρας αὐτῶ εἰς ἢ οὐ-
ρανόν, εἶπεν, ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπιθ-
χειλάμω σοὶ ἔειπον δώσειν, ἐὰν ἢ
κλέπῃλω εὔρω. νῦν ταῦθῶν σοὶ θυ-
σειν ὑποχρῆμα, ἐὰν τέτε τὰς χεῖ-
ρας ἐκφύγω.

32. *Armentarius.*

PER confragosos forte saltus devium
Quærens juvencum errabat Armentarius,
Quem cum irrepertum, ab aliquo abactum crederet,
Hædum tibi maçtare novit, Jupiter,
Reperire furem si tibi concederes.
Ingressus inde proximam silvam, videt
Juvencum ibi ab leone lacerari suum.
Tum verò egenus consilii, ac tremens metu,
Supplex supinas sustulit cælo manus:
Tibique, inquit, hædum voveram, alme Jupiter,
Si repperissem furem: opimum nunc bovem
Pollicor, ejus si manus evasero.

λγ'. Σκώληξ καὶ Αλώπηξ.

Οτῷ πηλῷ κρυπτόμεσ σκώ-
ληξ, εἰς γλῶ ἐξελθὼν, ἐλε-
γε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρός εἰμι
φαρμάκων ὀπσημένων, οἷος ἔστιν ὁ
ἰάσω; τῶν ἰατρῶν Παίων. καὶ
πῶς, εἶπεν αλώπηξ, ἄλλοις ἰώ-
μεσ, σ' αὐτὸν χωλὸν ἔντα οὐκ

33. *Vermis et Vulpes.*

EGressus olim Vermis è luteâ domo
Sic convocatis dixerat animalibus;
En! me peritum pharmaca ægrotis dare,
Divoque Pæoni Jovis medico parem.
Adeste quotquot indigetis nostrâ ope,
Ut certa vobis adhibeam medicamina.
Cui vafra sic Vulpecula; ô bone, cæteros
Sanare si possis, quid ipse claudicas?

λδ'. Λύκος ἔχ' ἄρσ.

Λύκος θεατάμην ἄρνα διότι πῦ ποταμοῦ πίνοντα, τῶτον ἠδελύδην μετ' εὐλόγου αἰτίας καταδινήσασθαι; δίοψεν γὰρ ἀνωτέρω, ἠπάσατο αὐτὸν ὡς δουλοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν οὐτὸν μὴ εἶδόντα. τοῦ δὲ λέγαντος, ταῖς ἀμεγείροις χείρσι πίνειν, καὶ ἄλλως ἐδωατὸν αὐτοῦ ἐξῶτος κέτω, ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὃ λύκος ὑποτυχῶν ταύτης τῆς αἰτίας, ἔφη, ἀλλὰ πόρρσι τ' πατέρα με ἐλοιδόρησας. εἰπέντος δὲ ἐκείνου μηδέποτε γινέσθαι, ὃ λύκος ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἐὰν οὐκ εὐλογίας ἀπορῆις, ἐγὼ δὲ σε ἐκίδομαι.

34. *Lupus & Agnus.*

AD rivum eundem Lupus & Agnus venerant
Siti compulsi: superior stabat Lupus,
Longeque inferior Agnus. Tunc fauce improbâ
Latro incitatus jurgii causam intulit.
Cur, inquit, turbulentam fecisti mihi
Aquam bibenti? Laniger contra timens:
Quî possum, quaeso, facere quod quereris, Lupe?
A te decurrit ad meos haustus liquor.
Repulsus ille veritatis viribus,
Ante hos sex menses, ait, maledixisti mihi.
Respondit Agnus: Equidem natus non eram.
Pater herculè tuus, inquit, maledixit mihi.
Atque ita correptum lacerat injustâ nece.

*Hæc propter illos scripta est homines fabula,
Qui fictis causis innocentes opprimunt.*

λε'. Μῦς.

Ἐν πνι ταμίῳ μέλιτος ἐκχύνοντες, μῦς ἀποσπῆσθαι κατὰ δὲ ἐλεγον, ἄθλια ἡμεῖς, ὅτι ἀφ' ἐπιπέδου βραχέϊαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

35. *Muscæ.*

IN vasa mellis plena Muscæ convolant,
Dulcique luxuriant madentes pabulo.
Liquore sed mox implicata ceræo,
Et glutinoso dum vident ligamine
Devincta cura: heu! nos misellas, inquit,
Pro dulci acerbum solvimus pretium cibo.

λε'. Ἀλώπιξ

λς'. Αλώπηξ και Πίθηκος.

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων
 ἄρχησατο πίθηκος, καὶ εὐδοκί-
 μάτας, βασιλεὺς ἔσθ' αὐτῶν ἐχειρο-
 ποιήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα,
 ὡς ἔν πινι παρῖδι κρέας ἐθεάσατο,
 τὸ πῖθηκον λαβύσα, ἐντυψάσα ἤγαγε,
 ὡς εὐρεῖ μὲ αὐτῇ λέγκουσι θησιωρῶν
 τῶτον, μὴ μύθῳ καὶ χηρῶσας αὐτῷ.
 πῶ βασιλεῖ γὰρ τῶτον ὁ νόμος δίδωσι.
 καὶ παρὸν τέπετο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασι-
 λέα, τὸν θησιωρῶν ἀνελέσθαι. ὁ δ'
 ἀπεσκέπτος προσελθὼν, καὶ συλλη-
 φθεὶς ὑπὸ τῆ παρῖδος, ὡς ἐξαπατή-
 σασαι, ἐμέμψετο τῆ ἀλώπεκα. ἡ δὲ
 παρὸν αὐτὸν, ὃ πίθηκε, τοιαύτως σὺ
 μωρίαν ἔχων, τῶ ἀλόγων βασιλεύσῃς;

36. Simius & Vulpes.

Quadrupedum in cœtu cum saltavisset honestè
 Simius, hunc illæ regem dominumque creârunt.
 Tacta sed invidiâ & sensu livoris iniqui
 Vulpes vasta, novum instituit pervertere regem.
 Atque observatis ad opacum cassibus antrum,
 Huc illum adduxit, tanquam ostensura repertum
 Ab se thesaurum, qui lege & moribus ipsi
 Deberetur uti regi, rerumque potenti.
 Credulus ille dolis inductus, & arte pelagâ,
 Inconsultius appropere, in vincula sese
 Induit infelix, & opertis cassibus hæsit,
 Serò animadversas fraudes, & perfida Vulpis
 Consilia incusans. Cui Vulpes, ὁ bone, dixit,
 Tune isto malè sano animo, tu sensibus istis
 Quadrupedum rex esse audes, sceptrisque potiri?

λζ'. Λέων καὶ Βατραχός.

ΛΕΩΝ ἀκόσας ποτὲ βατραχὸς μέ-
 γα βῶντος, ἐπεσάφη παρὸν τὸν
 φωνῶν, οὐδὲνος μέγα π ζῶον εἶ.
 παρσημένως τὸ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐ-
 τὸν προελθόντα τῆ λίμνης, παρσελ-
 θὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

37. Leo & Rana.

Ranam in palude Leo coaxantem audiens
 Clamore vasto attonitus, atque ingens putans
 Aesse monstrum, prælio se comparat.
 Mox exeuntem conspicans Ranam into,
 Et vile calcans sub pedibus animalculum,
 Tune (inquît indignans) Leonem territas?

λη'. Ἐλαφὸς καὶ Ἀμπελὸς.

Ελαφὸς κυνηγὸς φάσκει ἰσὺν καὶ ὄψιν ἰὼ ἀλιθῆς, νομίσαντες ἄλλοι
 ἀμπέλῳ ἐκρύβην. παρελθόντων ζώων ἰσὸς πάντας φύλλοις τὴν κρύψιν
 δὲ ὀλίγον ἐκείνων, ἢ ἐλαφὸς τελέως ἔσται, βέλεσιν ἀνεΐλον πλὴν ἔλαφον.
 ἢ δὲ λαθεῖν δόξασα, ἄλλοι δὲ ἀμπέ- ἢ δὲ θνήσκουσι, τοιαῦτ' ἔλεγε· δὲ-
 λυ φύλλων ἐδίειν ἤρξατο. τέτων δὲ κωμὰ πέπονδα. ἔ γ' ἔδει τὴν σώσασάν
 σειομύων, οἱ κυνηγὸι ἄποσφάροντες, με λυμάνουζ.

38. *Cervus* ἔτι *Vitis*.

VIm venatorum fugeret cum Cervæ sequentum,
 Frondea ramosæ subiens umbracula Vitis
 Delituit : donec jam discedentibus illis,
 Se rata jam tutam defunctamque esse periclo,
 Ipsa suas ausa est morfu exagitare latebras,
 Et sibi prætentas avidè decerpere frondes.
 Quem motum ramorum, agitataque Vitea tecta
 Conversi venatores cum fortè viderent,
 Illud opinatì quod erat, sub fronde latentem
 Esse feram, certis miseram fixère sagittis.
 Quæ moriens, calidoque animam cum sanguine fundens,
 Jure, ait, hoc patior : neque enim unquam lædere, quæ me
 Servàrat, debebam, aut tales reddere grates.

λη'. Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ἰσὸς κυνῶν διηχθεὶς, καὶ σὺ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ
 κακῆς πάγων, ἐβέβλητο. τρε- τρεφῶν ἐμμαντὶ εὐρήσω. τὸ δὲ
 φῖς ὃ δόρω, δεατάμηνος πρέβει- ἰσποτρῶν, ἔτη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ πο-
 τον, ἐδέιτο ποτὸν ἐκ τῆς ἀφ' ἑρέον- τον ὀπίσω σοι, σὺ καὶ τρεφῶ μοι
 τῶν αὐτῶν ποταμῶν κομίσαι. εἰ γ' ἔχῃ.

39. *Lupus* ἔτι *Ovis*.

LUpus caninis vulneratus moribus
 Campo jacebat æger, & cibi indigens:
 Ovemque spectans fluminis prope marginem,
 Misere, quæso, inquit, laborantem tui :
 Tu modò liquoris guttulam mihi præbeas,
 Possum ipse forsàn comparare pabulum.
 Probè, inquit Ovis, amice, novì ; si tibi
 Potum ministrè, me daturam etiàm cibum.

μ'. ὄψιν

μ'. ὄντο ἀγροί.

Ὄνος ἀγροί ὄνον ἰδὼν ἡμε- τὸν ὀνηλάτιω ὄπιδεν ἐπίμενον,
ρον ἐν πνι εὐκλίω τόπω, καὶ ἔροπαλοῖς αὐτὸν παύοντα, ἔφη,
προσελθὼν αὐτὸν ἐμακροῖζειν, ἐπὶ ἀλλ' ἐζῶγε οὐδέ τι σε εὐδαίμο-
τε τῆ εὐξία τοῦ σώματός, καὶ νίζω. ἔρω γὰρ, ὡς οὐκ ἀνδρ κα-
τῆ τῆς τεσσῆς δαπλαῖσει. ὑπερον κῶν μεγάλων τῶν εὐδαίμονιαν
δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθροροῦντα, καὶ ἔχεις.

40. *Asinus sylvestris.*

Sylvestris Asinus conspicans domesticum
Cutis nitore, & obesitate corporis
Splendescere, & palci affluenter hordeo;
O te beatum, clamat, ô animalium
Gregi invidendum, mihiq̄ue maximè omnium!
Sed mox iniquâ prægravatum farcinâ,
Et malè dolatum fuste clunes aspero
Eundem Afellum rursus aspiciens, ait;
Ulteriùs at te vix beatum judico;
Nec tibi decorem invideo non nisi verberum
Pœnâ parandum & farcinarum pondere:
Non tanti erit nitere, non pinguescere.

μα'. Αετός.

Υπεράνωθεν πέτρας αἰτός ἐκαθέ- γλυφὴ συν' τοῖς πετρῶν περὶ τ' ὄρ-
ζιτο, λαγῶν θηρεῖσαι ζῆτῆρ. θαλμῶν εἰσῆκί. ὁ δ' ἰδὼν, ἔφη, καὶ
τῶτον δὲ πῶς ἔβαλε τοξότας. καὶ τὸ τῶτό μοι ἔτετρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίαις
μὲ βέλῳ ἐντὸς αὐτῶ εἰσηλθῆν. ἢ δὲ πετρῶν ἐναποθνήσκην.

41. *Aquila.*

Jejuna prominenti Aquila saxo insidens
Intenta prædæ, missili artus cuspidè
Trajecta supremos trahebat spiritus.
Mox in fagittâ conspicans pennam ex suis
Alis revullam, è pectore gemitus ciens
Hæc verba fudit; ô! me in exitium meum
Spicula ministrantem; pereo enim ipsissimis
Quas protuli pennis: novo hoc mihi perculit
Furore mentem, & morte plus ipsâ dolet.

B 4

μβ'. Βάτρα.

μβ'. Βάτραχοι.

Βάτραχοι λυπόμενοι πρὸς τὸ ἔμ-
 ῖσθαι ἀναρχίας, πρὸς τὴν ἐπι-
 ψαυῖν πρὸς τὴν Δία, βασιλέα αὐτοῖς
 κτίζεσθαι. ὁ δὲ σιωπῶν τὴν εὐχὴν
 ζήλον εἰς τὴν λίμνῳ κτίζεσθαι. καὶ οἱ
 βάτραχοι, τὸ μὲν πρῶτον κτίζεσθαι
 γέντες τὴν ψόρον, εἰς τὰ βάθη τῆς
 λίμνης ἔδυσαν. ὕστερον δὲ, ὡς ἀκί-
 νητον ἰὼν τὸ ζῆλον, ἀναδύμενοι εἰς
 τὸ πρῶτον κτίζεσθαι ἤλθον, ὡς καὶ

ὀφθαίνοντες αὐτῶν ὀπιθευόμενοι.
 ἀναξιοπαδοῦντες δὲ τοῦτον ἔχον
 βασιλέα, ἦγον ἐν δαυτέρῳ πρὸς τὸν
 Δία, καὶ τῶτον παραγγέλου ἀλλά-
 ξαι αὐτοῖς τὸν ἀρχηγόν· τὴν γὰρ
 πρῶτον λίαν ἔβη νωχελῆ καὶ ἀδύ-
 κημον. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγαπησίμας καὶ
 αὐτῶν, ὕδρον αὐτοῖς ἐπέμψεν,
 ὑπὸ οὗ συλλαμβανόμενοι κτίζεσθαι
 ὄντο.

42. *Ranae Regem postulantes.*

Athenæ quum florent aquis legibus,
 Procax libertas civitatem miscuit,
 Frenumque solvit pristinum licentia.
 Hinc conspiratis factionum partibus,
 Arcem tyrannus occupat Pisistratus.
 Quum tristem servitutem ferebat Attici,
 Non quia crudelis ille, sed quoniam grave
 Omnino insuetis onus, & capissent queri,
 Æsopus talem tum fabellam rettulit.

Ranae vagantes liberis paludibus,
 Clamore magno Regem petière à Jove,
 Qui dissolutos mores vi compesceret.
 Pater Deorum risit, atque illis dedit
 Parvum tigillum, missum quod subito vadis
 Motu sonoque terruit pavidum genus.
 Hocmersum limo cum jaceret diutius,
 Fortè una tacite profert è stagno caput,
 Et explorato Rege, cunctas evocat.
 Illæ timore posito certatim adnatant,
 Lignumque supra turba petulans insilit:
 Quod quum inquinassent omni contumeliâ,
 Alium rogantes Regem misère ad Jovem,
 Inutilis quoniam esset qui fuerat datus.
 Tum milit illis hydrum, qui dente aspero

Corripere

Corripere cœpit fingulas : frustra necem
 Fugitant inertes : vocem præcludit inetus.
 Furtim igitur dant Mercurio mandata ad Jovem
 Adflctis ut succurrat. Tunc contra Deus,
 Quia noluitis vestrum ferre, inquit, bonum,
 Malum perferte. Vos quoque, ô cives, ait,
 Hoc sustinete, majus ne veniat malum.

μγ'. Δάμαλις ἢ Βῆς.

Δάμαλις ἀγόμενασθε βοῶν ἀεθ- γέρον βῆς ἀποζυγχεῖς εἰς νομίω
 τεῖωντα ἐπιλάνηζε τὴν κόπην, ἀπελύθη ὁ δὲ μόχθος χοιρίω εἰλ-
 λέγουσα, ὃ πῶσα κέμεναι ἢ τιλαι- κετο ὅππὶ τὸ πωδῶσαι. ὁ δὲ βῆς εἰ-
 πωρεῖς ὁ δὲ βῆς ἐσῆγα, καὶ τῶν πεν αὐτῶν, εἰς τῆτο μὴ κέμενων ἐπι-
 αὐλακα ἔτεμενεν. ἐπεὶ δὲ οἱ ἀγρό- ρήθης, καὶ σε τὴν τεράχλιον μάχαζα
 τιμ πῆς Θεαῖς ἤθελον θῆειν, ὁ μὲν ἐζυγὸς τεύλει.

43. *Juvenca* & *Bis*.

Juvenca virides dum pererrat herbulas,
 Et ludit exultim laboris immemor ;
 Conspicit aratri onere fatiscentem Bovem,
 Et ridet indignans laborantem : en ! ait,
 Nitore quali nostra splendet cutis,
 Quàm tota pinguescam soluta vomere !
 Tibi ecce macri corporis rubiginem,
 Colloque inustas servitudinis notas !
 Taciturnus hæc Bos pertulit convitia,
 Animoque memori reposuit. Sed protinus
 Agricola Divis comparat ubi victimam,
 Demptis lupatis, in virenti pascuo
 Luxuriat alacer Bos ; & hostia ducitur
 Juvenca ad aras : ille tum suâ vice
 Ridens, ait, quàm plena, quàm nitens tibi,
 Juvenca, pellis ; Diisque quàm dignissima !
 Tu non aratri vomerisque pondere
 Oppressa sudas ; nempe non collum jugo
 Agricola, sed cultro sacerdos conteret.

μδ'. Λαγωοὶ καὶ Βάτραχαι.

Οἱ λαγωοὶ ποτε σιωπῶντες,
 ἑστῆσαν ἑαυτοῖς παρὰ ἀλλήλους
 ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ὀπισθαλῆς εἶη,
 καὶ δειλίας πλέως· καὶ γὰρ καὶ ἕσθ'
 ἀνθρώπων καὶ κωῶν, καὶ ἀποτῆρ',
 καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκοντο. βέλ-
 πον οὖν εἶδ' ἑταεῖν ἀπαξ, ἢ ἀφ'
 βίης τρέμεν. τῆτο τοίνυν κυρώσαν-
 τες, ὤρμησαν κατὰ τ' αὐτὸν εἰς
 τὴν λίμνην, ὡς εἰς οὐτιῶν ἐμπιστό-

μημοὶ καὶ ἀποπνησώδημοι. ἑστῆσαν δὲ
 καθημένοι κύκλῳ τῆς λίμνης βα-
 τράχων, ὡς ἂν τοῦ δρόμου κλύπον
 ἤθοντο, αὐτοὺς εἰς ταύτην εἰσση-
 θισάντων, τῶν λαγῶν τις ἀγγυ-
 σερῶν εἶναι δοκῶν ἑστῆσαν ἄλλων, ἔφη,
 σῆτε, ἑταεῖσι, μηδὲν δεινὸν ὑμῶν
 αὐτοὺς ἀφ' ὑμῶν ἔσθ' ἴδω, ὡς ὀρα-
 τε, καὶ ἡμῶν ἕτερον ἔστι ζῶα δει-
 λότερα.

44. Lepores & Rana.

Lepores in unum congregati omnes locum
 Miscēt querelas; & suæ infortunia
 Vitæ recensēt, scilicet timoribus
 Plenissimæ, atque obnoxia periculis:
 Se nempe non solis virum infidiis capi,
 Sed canibus escam, sed venenoso gregi
 Serpentum, & aquilis insuper prædam fore.
 Unâ ergo statuunt, hoc ut evitent malum,
 Statim impetu facto in paludem proximam
 Simul inlilire; scilicet honestius rati
 Semel perire, quàm metu assiduo mori.
 Limosa mox per arva turmatim ruunt;
 Jamque appropinquantes paludis marginem,
 Clamore subito territas Ranas vident
 Sese in lutosas mittere undarum domos.
 Hinc unus horum cæteris sagacior
 Sistamus, ô focii, inquit, inconsultum iter,
 Et destinata differamus funera;
 Neque enim fumus nos omnium timidissimi.
 Nostros enim haud minùs timent Ranae impetus,
 Quàm nos sequentem horremus à tergo canem.

μέ. Ἐνθροπῶ και Κύων.

Ἀνθροπὸς πῆς ἠτοίμαζε δεῖπνον, ἔστασαν πινὰ τῷ φίλον αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτῷ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησον μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἴστατο, βλέπων τὴν μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπναίως ἐφάνη. τραφῆσμαι τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δεῖπνήσω, ὥστε με αἰετιον μηδαμῆ γε πεινάσαι. ταῦτα κατ' ἐπιτοὴν λέγοντος τῷ κυνῶ, καὶ ἄμα σείοντο τὸ κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸ φίλον δεῦροῦτο, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τὸν ὄντα κακέισε πῶς κέρκον πετρῶνοντα, καταγῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔβριψε τὸ ἀσχημα ἐξώθεν τῷ δευτέρῳ. ὁ δὲ χαπὼν, ἀπήλθε μεγάλως κλάζων. τῷ πῆς δὲ κυνῶν τῷ κατ' ὄδον αὐτῷ σιωναντώντων, ἐπιρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλο; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν, ἔφη, ἐκ τῶ πολλῆς πόσεως μεθυθεῖς ὑπερ κόρον, ὅδε τὸ ὄδον αὐτῷ ὄντα ἐξήλθον, αἶδα.

45. *Homo et Canis.*

Quidam hospitem accepturus, huic convivium
Lautum profusus apparabat ferculis.

Canis quoque ejus, cum suum æqualem Canem
Vocasset, in culinam herilem sublequi

Se jussit: is tam splendida spectans dapes,

Papæ, quot, inquit, hęc voluptates novæ?

Quantum repenti gaudii oblatum est mihi!

Quam multa video, quamque opima fercula!

Quorum omnium jam implebor; & pulchre faturo

Famem universo hoc triduo non sentiam.

Hęc cum ille secum agigaret, & caudam simul

Motaret alacrem ludibundus, utpote

Favore fidens qui vocatoris sui,

Jam delicatas spe voravisset dapes;

Coquus hunc repenti pedibus arreptum, gravi

Emisit altas per fenestras impetu.

Qui afflictus, atque perditus, flens, ejulans

Cum abiret inde, huic alius occurrens Canis,

Ut opipare cœnatus esset, quæsiit.

Sanè, inquit ille, tam madens, atque ebrius

Revertor, ac distentus, ut ne ipsam quidem,

Qua egressus inde sum, viam animadverterim.

μς'. Αλ-

μς'. Αλκυών.

Αλκυών ἔρnis ὄσι φιλέειμθ, ἀσί κυμαλωδεΐσαν πιδύματθ, ἕσφαρ-
 τῆ θαλάτῃ διατωδρή. ταύ- θλώαι τ' κελιάς, καὶ ταύττω ὄπι-
 τῶ λέγεται τὰς τ' ἀνθρώπων θήρας κλύσαθ, τοὺς νεσπῶς ἀφερθεΐρα.
 φυλατῶμῶν, ἐν σκοπέλοις ὄρε- ἠ δὲ ἐπανελεΐσα κὶ γνῶσα τὸ παρα-
 θαλάτῃοις νεσποποιείδαι. κὶ δὴ ποίε χθὲν, εἶπε, δειλία ἐγώγε, ἦπις τ'
 πῆλειν μέλιστα, ἐνεσποποιήσατο. ἐξ- γλῶ ὡς ὄπῆκαλον φυλατῶμῶν, ὄπι
 ελθεΐσις δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομῶ, ταύττω κατέρυγον, ἠ μοι πολλῶ γέ-
 συνέβη πῶ θαλάσσαν ἕσθ λάβρι γογεν ἀπιστέραι.

46. *Alcedo.*

Alcedo fugiens alitum confortia
 Privatum ad undas gaudet avum ducere.
 Hac aucupantium tremula (uti ferunt) dolos
 Timens, marinæ rupis in cacumine
 Nidumque pullosque posuit; atque inde exiens
 Ad comparandum parvulo victum gregi
 Iter cepit: interim imber ingruit
 Violentus; & pluvialis adventu Jovis
 Tumescit aqua; superansque scopuli verticem
 Miserè obruit tenellulas Alcedines.
 Attonita mater hoc redux spectaculo,
 O! me misellam, exclamat; ego hominum dolos
 Dum fugere volui, in gravius incidi malum.
 Nam terra, quam timui, nihil damni intulit;
 Atque unda, cui me credidi, malè perdidit.

μζ'. Κοχλία.

Γεωργῶ πῶς ὄπῃ κοχλίας. ἀκέ- ὠ κέκισα ζῶα, τ' οἰκιῶν ἕμῃ ἐμ-
 σας δὲ αὐτῷ τρυζόντων, ἔρη, παρραμῶν, αὐτοὶ ἄδετε.

47. *Cochlea.*

Impositas prunis Cochleas intentus & hærens
 Filius agricolæ circumfuso igne coquebat.
 Illæ humore graves, & succo obstante calori,
 Edebant raucum tenui stridore sonorem.
 Tum puer irridens, ô stulta animantia, dixit;
 Nunc canitis, vestre cum flagrant ignibus ædes?

μῆ'. Λέων

μη'. Λέων καὶ ὄντιον.

Λέων καὶ ὄντιον κοινωνίαν θέμενοι
 ἐξήλθον ὅτι θῆραν. γενομένων
 ὃ αὐτῶν κατὰ πωπύλαιον ἐν ᾧ αἰ-
 ρες ἄρξαι, ὁ μὲν λέων παρὰ τῆς σομίας
 σῆς, ἐξίεσας τὰς αἴρας σιωπῶν
 βανεν. ὁ δὲ ὄντιον ἐνδὸν εἰσελθὼν ἐνή-
 ρατο αὐτῶν, καὶ ὠγκῶτο ἐκφοβεῖν βα-
 λόμενον. τῆ δὲ λέοντος τὰς παύσεις
 συλλαβόντων, ἐξελθὼν ἐκείνος ἐπιμ-
 θάνετο αὐτοῦ εἰ γηναίως ἠγωνί-
 σατο, καὶ τὰς αἴρας ἐξεδίωξεν. ὁ
 δὲ εἶπεν, ἀλλ' εὖ ἴδαι ὅτι κατὰ ἄν-
 σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἦδειν σε ὄνον
 ὄντα.

48. *Asinus & Leo venantes.*

Virtutis expers verbis jactans gloriam,
 Ignotos fallit, nois est derisivi.
 Venari Alcello comite quum vellet Leo,
 Contexit illum frutice, & admonuit simul
 Ut insuetâ voce terreret feras,
 Fugientes ipse exciperet. Hic auriculas
 Clamore subito tollit totis viribus,
 Novoque turbat bestias miraculo;
 Quæ dium paventes, exitus notos petunt,
 Leonis afficiuntur horrendo impetu.
 Qui postquam cæde fessus est, Asinum evocat,
 Jubetque vocem præmere: tunc ille insolens:
 Qualis videtur tibi opera hæc vocis meæ?
 Insignis, inquit, sic ut nisi nossem tuum
 Animum, genusque, simili fuisset in metu.

μη'. Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάλιν ἀλὲς, θρη-
 νῶν ἔλεγεν, εἴ μοι πρὸς ταλαι-
 πώρῃ καὶ δυστήνῃ πῆλυθ'. ἔχουσὸν
 ἐνοσφισάμην πνός, ἐκ ἀργυρον, ἐκ
 ἄλλο π' ἤβ' πμίων κόκκος δὲ σίτῃς
 μικρὸς τ' θάνατόν μοι παροῦξένησεν.

49. *Cassita.*

Cassita laquei deprehensa nexibus,
 O! me misellam, exclamat, ô virûm dolos
 Parium merentem! nempe non ego perfidis
 Rapui vel argentum vel aurum fraudibus.
 Heu! unicum me perdidit granum hordei.

ν'. Αλώπηξ καὶ Βάτθ.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, καταφυγῶσάν με γάρ ἐπί σε ὡς ἐπειδὴ ὀλιθίσασα καταπίπειν ὅτι βοήθειον, σὺ χεῖρον δίδουκας. ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν ἀλλ' ἐσφάλισ, ὧ αὐτῇ, φησὶν ἢ βάτθ. καὶ δὴ τοὺς πόδας ὅτι τοῖς βάτθ, ἐμοῦ βεληθεῖσα ὀπλάβε- ἐκείνης κέντρους αἰμάζουσα καὶ ἀλ- δαι, ἥτις πάντων ὀπλάμβάνουσα γήσασα πρὸς αὐτῷ εἶπεν, οἶμοι, εἶωδα.

50. *Vulpes* ἔρ *Rubus*.

Excellam Vulpes sepem conscenderat horti :
Unde gradu instabili, & titubante per ardua plantâ,
Apprendit casura Rubum ; ille infestus acutis
Sentibus incauta pupugit vestigia Vulpis.
Quæ malè multata, & plantas laniata cruentas,
Incusare Rubum, probrisque incessere cœpit ;
Quòd sibi, ad ejus opem quæ confugisset in arctis
Rebus, inhumano nocuisset barbarus ausu :
Cui Rubus ; Immò, ait, imprudens planè ipsa fuisti
Me appendendo, alios omnes qui appendere suevi.

να'. Χύτρα.

Χύτραν ὄσρακίνην καὶ χαλιῶ πο- λύμυα καὶ μὴ πλησίον. εἰάν γάρ μοι
ταμὸς κατέφθην. ἢ δ' ὄσρακίνην συμφοροφάουσις, κατακλωμαι καὶ
τῇ χαλιῶ ἔλεγεν μακρόθεν με κο- τε ἐγὼ μὴ θέλωσα φεροφάουσι.

51. *Olla* due *ænea* ἔρ *fictilis*.

DUas trahebat annis Ollas, æneam
Unam, alteram autem fictilem.
Sed ænea, proprio prægravata pondere,
Sibi que porro præcavens,
Suadere cœpit antecenti fictili,
Conjungi uti vellet sibi,
Quo rabidum aquarum sustinerent impetum
Junctis utrinque viribus.
Cui fictilis, tua mihi, ait, vicinitas
Non admodum placet, foror :
Nam sive te mihi unda, sive me tibi
Propè adnatantem illiferit,
Ut sospitem te dura præstabit cutis,
Fragilem meam sic conteret.

1β'. Δεσπότης Ἐ Κύνες.

ΑΝῆρ πρὸ χειμῶν ἔν τῳ οἱ δὲ κύνες ταῦτα ἰδόντες, δι-
 αὐτοῦ παρῆσαν ὑπολειφθεῖς, λέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φάτω-
 παρῆσαν μὲν τὰ πρῶτα κατῆ- μῆν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν· εἰ γὰρ
 παρῆσαν, εἶτα πᾶς αἶγας. Ἦ δὲ χει- Ἦ ἐργατῆρ' βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν
 μῶν ὀπικραυῶν, καὶ πύς οὐκ ἐρείσατο, πῶς ἡμῶν φείσε-
 ἐργάτας βοῦς σφάξας, ἐδοιγήσατο. ται ;

52. *Hervs & Canes.*

Hiberna nimbo continente tempeftas
 Quendam fuo deprendit in suburbano.
 Is primūm Oves, tandem comedit & Capras :
 Postremò, tempeftate perfeverante,
 Operarios quoque inftitit Boves yefci.
 Quod ubi Canes vidère, territi fanè,
 Interque feſe clam timore muſſantes,
 Quantum poteft fugiamus, inquit : nam qui
 Ne operariis pepercerit quidem Bobus,
 Nobifne eum putamus eſſe parſurum ?

1γ'. ὄν & Κόραξ.

ΟΝος ἡλκαυμῶν ἦ νότον, ἐν δὲν ἰσαμῆς καὶ γελῶντος, λύκος
 πνι λειμῶνι ἐνέμετο. κόρα- παιῶν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἀθλοῖ
 καὶ δὲ ὀπικραυῶν αὐτῶν, καὶ ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνον ὀφθῶμεν αὐ-
 τῷ ἔλκος ξαίνοντος, ὁ ὄν ὀγκῆτο τῷ διωκόμεθα, τούτῳ δὲ καὶ παρῆ-
 καὶ ἤλατο. τοῦ δὲ ὀνῆατε πῆρῶ- ἐγῆλῶσαν.

53. *Asinus, Corvus & Lupus.*

Exulceratus dorſum Afellus errabat
 Per prata : cujus ulcera advolans Corvus
 Tundente reſcindebat improbus roſtro.
 Rudebat ille, fœda labra diſtorquens :
 Crebroſque calces præ dolore jaſtabat.
 Morſum ulcerum repetente ſæpius Corvo,
 Spectaculum fanè elegans agafoni
 Viſum, ut profuſos ſolveretur in riſus,
 Quod intuens è proximâ Lupus ſilvâ,
 Me miſerum, ait, quem ſi vel eminus tantum
 Vident, acerbè perfequuntur ; huic vero
 Noxam quoque admittenti amanter arriident.

νδ'. Αλεκτρούνες καὶ Πέρδιξ.

Αλεκτρούνας τις ἔχων ὅπῃ τῆς οὐ- αλεκτρούνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν
κίας, περιόμυθον καὶ πέρδικα, κακείνους εὗρακε μαχρούνης, καὶ ἀλ-
σὼ ἐκείνοισ ἀφίκε νέμεσται. τῆ δὲ λήλως κόπροντας, τῆς λύτης ἀπελυ-
τυπῶντων αὐτῶν, καὶ ἀπελαμνόντων, θείς, εἶπεν, ἀλλ' ἔρωγε ἀπὸ τῆ νῦν
ἐκείνου ἠδὲ μὲ σφόδρα, νομίζων ὡς ἐλυπήσμαι, ὄρων καὶ αὐτοὺς μαχρο-
ἀλλόφυλος ταῦτα πάχειν ὑπὸ τῆς υφύς ἀλλήλοισ.

54. Galli & Perdix.

PERdicem eâdem in corte cum Gallis simul
Collocat alendam agricola : quin illi hospitem
Communi inernem arcent feroces pabulo,
Et rusticam indignis avem excipiunt modis.
Ægrè illa cœpit ferre contumeliam,
Vocatque barbaros, & hospitibus feros.
At mox ruentes conspicans civilia
In bella, mutuoque casos vulnere ;
Multùm inde se solatur, & ridens, ait,
Ita in seipsos invicem cùm sæviant ;
Non miror aliis quòd favere nesciant.

νε'. Αλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Αλώπηξ καὶ Κροκόδειλος ἡμ- των, ἡ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὡ
φισήπτωσ ἀεὶ εὐχρησίας. παλ- τάν, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς,
λὰ ὅ τῆ κροκοδείλου ὑσφῆρανα ἀεὶ ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνη,
τῆ τῆσ ἀεσθρόνων διεξιόντος λαμ- ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτών εἶ γε μαρο-
πεσῆτης, ὡς γερομιασπαρχικό- μασμῆτος.

55. Vulpes & Crocodilus.

ACerrina olim concitabant jurgia
Crocodilus & Vulpes ; uter ab origine
Descenderet præclariore ; hic intumet,
Variasque numerat familiæ antiquæ notas ;
Et longa deducit parentum stemmata,
Qualesque gesserint honores prædicat.
Jocosa quem sic excipit Vulpecula ;
Verbis quid opus est ? nempe si nil dixeris,
Haud dubia avorum insignia in tergo geris.

νς'. Κομπασίης.

ΑΝήρ τις ἀποδημίσας, εἶτα δὲ αὐτῷ διωατὸς ἂν εἴη πιδήσαι· πρὸς
 πάλιν πρὸς πῶ ἑαυτῷ γλῶ τῆτο ἢ καὶ μάρτυρας τὲς ἐκεῖ παρὲν-
 ἑπαρελθῶν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν ἀφ- τας ἔλεγγυ ἔχειν. ἤβ' δὲ παρὲντων
 φήροις ἀνδραγαδικέναι χάριαι ἐκόμ- τις ὑπελαβῶν, ἔφη, ὧ ἔτ' ὅ, εἰ ἀλη-
 παζει, καὶ δὴ καὶ τῆ ῥόδῳ πεπι- θὲς τῆτ' ἔστιν, ἔδ' ἐν δέῃ σοι μῦρτύ-
 δικέναι πιδήμα, οἷς ἔδειξ' ἤβ' ἐπ' ρων· ἰδὲ ῥόδ' ὅ, ἰδὲ καὶ τὸ πιδήμα,

56. *Jactator.*

Quidam à peregrinatione longinquâ
 Domum reversus, multa strenuè facta
 Ab se in peregrinatione, jactabat.
 Inter quæ, eum saltasse se Rhodi saltum;
 Quem æquare nullus ex ea urbe quivisset :
 Hujusque testes facti habere se multos
 Sanè graves idoneosque dicebat.
 Cui tum ex corona quidam, Amice, quid testes
 Adducis, inquit, cùm probare re possis ?
 Nam si utique verum est, quod refers ; fidem nobis
 Res ipsa faciat : en Rhodus tibi, en saltus.

νζ'. Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς ἄ ἑλαρον εἶ- τούτ' ἰσ φοεῖν ; καὶ κείνος γελῶν εἶπεν,
 πε, πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ἀληθῆ μὲ ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν δὲ
 ταχύτερο κινῶν πέφυκας, καὶ κέ- οἶδα, ὡς ἐπειδὴν κινῶς ὑλακίω ἀ-
 ρατα πρὸς τέτοις ὑφ' ἑρῶ φέρεις κέσω, σὺτίνα πρὸς φυγῆν ἐκ οἶδ',
 πρὸς ἀμμιαν· τί δὴ πῶ οὐκ οὕτω ὅπως ἐκφέρομαι.

57. *Hinnulus.*

Cervo Hinnulus olim filius dixit patri :
 Et major es tu canibus, & velocior,
 Et ardua alacri fronte gestas cornua :
 Cur ergo, quaeso, tam times eos pater ?
 Cui cervus, Hac quæ de me, ait, fili, refers,
 Sunt vera fateor ; multa nobis contulit
 Natura, multas provida instruxit bonis :
 Sed ego latratum canis ubi primum audio :
 Tum, vi abditâ quâdam, in pavorem, & in fugam
 Agor, inque pedibus omne praesidium est mihi.

C

γν'. Ἰωπῶ

νη'. Ἴππος ἔχ' ὄνον.

Ἄνθρωπος τις εἶχεν Ἴππον καὶ τὰ πάντα ὀπιθέμενος αὐτῷ, καὶ αὐτῷ ὄνον. ὁ δὲ ὄνον τῷ Ἴππῳ, αἶσθησάντων, εἶπεν ὁ ὄνον τῷ Ἴππῳ, ἄσθενος ἐκ τῆς ἐμῆς βάρους, εἰ θέλεις εἰναί με σὺν. ὁ δὲ ἐκ ἐπέλαθον. ὁ δὲ ὄνος πρὸς αὐτὸν ἐκ τῆς κόπης ἐτελεύτησε. τῷ δὲ δεσπότην ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δέριμα.

58. *Equus & Asinus.*

Equus atque Afellus, fervientes uni hero,
Uterque propriâ onustus ibat sarcinâ:
Sed Afellus aded jam gravabatur suâ,
Ut cogeretur partis alicujus sibi
Supplex levamen ab hostali exposcere:
Quo denegante, præ labore concidens
Miser supremum Afellus egit halitum.
Tum verò, ut Asini sarcina, & corium insuper
Equo ad priorem sarcinam sunt addita,
Miserum ille se vocabat, atque perditum:
Nam qui levare contubernalem meum
Parte oneris, inquit, nolui, nunc omnia
Gesto, atque corium, tertiæ instar sarcinæ.

νη'. Κοράξ καὶ Ὄφεις.

Κοράξ τροφῆς λυγρῶν, ὡς καλεῖται ὄφιες, εἶπεν ἐν πνι συλλίῳ τόπῳ ὄφιν κριμαῖον, ὅτιον χτυπητὸν ἤρπασε. τὸ δὲ ὀπιθέμενος καὶ δεικνύμενος αὐτὸν, ἀποδιδόντων μέλων εἴρηκε, δείλαιος ἐγώ, ὅς τοις τὸν εὖρον ἔρμαιον, ἐξ ἧς καὶ ἀπόλλυμαι.

59. *Corvus & Serpens.*

Serpentem aprico conspicatus in loco
Somno gravatum Corvus escam quaritans,
Allapsus nuncis occupâat unguibus:
Cunquē ille vertens se, inque gyrum colligens
Hunc dente perculisset irritabili;
Moribundus & flens Corvus, En cujusmodi
Reperi lucrum, inquit, quo miser me perdidici?

ξ'. Κορώνη

ξ'. Κύκνῳ.

ΑΝῆς εὐπυρῶν χλιῶά τε ἅμα ὁ χαμερὸς ἐκ ἀρῆκεν ἐκάτερον. ὁ δὲ
καὶ κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ὅτι κύκνῳ ἀντὶ τοῦ χλωροῦ ἀπαχθεῖς,
τοῖς αὐτοῖς μέρτεται ἢ μὴ γὰρ ὠδῆς, ἀλλὰ πὶ μέλος, συνάττε παροίμιον·
τὸν δὲ τραπέζης ἔνικεν. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ μὲν ὠδῇ μιλῶει τὼ φέ-
ῖδει ἢ χλιῶα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέ-
φετο, νύξ μὲν ἴω, καὶ ἀφαινώσκην μέλι.

60. *Cygnus.*

DUas opima cors alebat alites,
Cygnum, anferemque candidum;
Ut ille dulce ferret auribus melos,
At hic obesa viscera
Gulæ exhiberet, ergo ut hunc hero in cibum
Parare iustus est coquus,
Loco anferis Cygnum infcius prehenderat,
Colore falsus alitum.
At ille funus, ut solent Cygni, in suum
Suave carmen ordiens,
Ita agnitus, gravique mortis impiæ
Solutus est periculo.

ξα'. Αλώπηξ καὶ Λέων.

ΑΛώπηξ μὴ πτω δεασαμένη λέ-
οντα, ἐπειδὴ κατὰ πῖνα πύ-
χλω αὐτῷ συνώπησε, τὸ μὲν δεασαμένη, ἕτως αὐτὸ κατεδάξ-
ωροῦτον ἕτως ἐροβήθη, ὡς μικροῦ ἔτισεν, ὡς καὶ παροισιδουσα, ἀφ-
καὶ ἀποδανεῖν ἔπειτα τὸ δῶτερον λεχθῶμαι.

61. *Vulpes & Leo.*

HORREnda primùm cùm Leonis efferi
Aspexit ora, præ metu Vulpes ferè
Animam reliquit: viso eo rursum obvio,
Timuit quidem illa, sed minùs multò tamen:
Denique datum in conspectum eum jam tertio
Contempsit aded, ut non adire sit modò,
Sed alloqui quoque ausa familiariter.

ξβ'. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλμασιοῖος.

Ερμῆς γινῶμαι βελόβλητος ἐν τι-
 νι πηρὶ παρ' ἀνθρώποις ὄσιν,
 ἦκεν εἰς ἀγαλμασιοῖου, ἐμυτὸν εἰ-
 κέσας ἀνθρώπων· καὶ θεασάμενος
 ἀγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, πόσος
 τίς αὐτὸ πείσασθαι δύναται. τῷ δὲ
 εἰπόντος, δραχμῆς, γελᾶσας, πτό-
 σε τὸ τῆς Ἑρας, ἔφη. εἰπόντος

δὲ, πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυ-
 τοῦ ἀγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπει-
 δὴ ἀγγελός ὄσι θεῶν καὶ κερδῶτος,
 πωλῶ αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώ-
 ποῖς ἔτι) τὸ λόγον, ἤρετο πῶς αὐ-
 τοῦ. ὁ δ' ἀγαλμασιοῖος ἔφη, εἰάν
 τούτους ἀνήσῃ, καὶ τέτον προσηκίμῃ
 σὶ δίδωμι.

62. Mercurius ☿ Statuarius.

Visurus olim, quanti apud homines foret
 Mercurius, ora versus in mortalia,
 Sese in tabernam contulit Statuarii.
 Inspectâ ubi tonantis effigie Jovis,
 Quanti, rogavit: utque drachma, comperit,
 Clâm vilitatem patris irrisit sui.
 Inspectâ item Junonis, aliquantò ampliùs
 Pretium ejus esse, quàm prioris, audiit.
 Postremò contemplatus & statuam suam,
 Existimansque se esse longè maximî,
 Quòd lucra præstet, quòd sit interpres deûm,
 Pretium indicari petiit & sui sibi.
 Statuarius tum dixit: Hæcæ si emeris,
 Et hanc tibi, hospes, additamentum dabo.

ξγ'. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα πῶς κίλλος ἤει-
 ζον. πολλῶν δ' ἀμυρσιθητή-
 στων μεταξὺ γενονδύων, βάτος ἐκ

τῷ πλησίον ἀπέσασα φραγμαῶ, παυ-
 σάμεδα, εἶπεν, ὦ φίλοι, ποτὲ μα-
 χυδύμαι.

63. Punica ☿ Malus.

Lites movebant malus olim Punica
 Malusque vulgaris; utra honore frondium
 Fructûsive copiâ alteri præcelleret:
 Has fortè rubus ex sepe vicinâ audiens,
 Cùm nobiles sumus, inquit, altæque arbores,
 Cur, obsecro, inter nosmet ita contendimus?

ξδ'. Νυκίσις

ξδ'. Νυκτερίς ἢ Γαλιῆ.

Nυκτερίς ὅτι γῆς πεσῦσα, ὑπὸ λιν πεσῦσα, ἢ ὑφ' ἐτέρας συλληθηῖσα γαλιῆς, μὴ βρωδιῶσαι ἐδείκτο. τῆς δὲ εἰπέστης, ἀπασιγ ἐχθραίνειν μουσὴν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερίς ἐλεγεῖτο ἢ) ἢ πάλιν ἀπελύθη. ἢ οὕτω συνέβη δις αὐτῷ ἀλλαξομυθίῳ τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

64. *Vespertilio* ἢ *Mustela*.

Lapsam ex aëre avem, cui fero ab vespere nomen,
 Cùm Mustela rapax laniare infensa pararet,
 Hæc vitæ usuram supplex, veniamque petebat.
 Olli Mustelâ se parcere posse negante,
 Quod cunctis naturâ inimica volucribus esset.
 Illa implumem alvum lactantiaque ubera pandens;
 Atque ita non volucrem, sed murem se esse professa,
 Dimissa est sospes, & aperto reddita cœlo.
 Hæc eadem in rapidos paulo pòst incidit ungues
 Aulterius Mustelæ: & ab hac quoque mittier orans
 Audiit æternum cum muribus esse duellum
 Mustelis, proin spem veniæ deponeret omnem.
 Illa sed ostentans tenues, pennæ alitis instar,
 Membranas tergo hærentes, sese esse volucrem,
 Non murem asseruit: dimissaque rursus in auras,
 Sic commutato bis nomine nacta salutem est.

ξε'. Γεωργὸς καὶ Ὀφίς.

Γεωργὸς χειμῶν ὄραν, ὄριν δετο. θερμακθεῖς δὲ ἐκείνῳ καὶ εὐράν ὑπὸ κρίεος πεπηγότες, ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπληγε τῆτον λαβῶν, ὑπὸ κόλπε κατέ- ἢ εὐεργάτις.

65. *Homio* ἢ *Colubra*.

Qui fert malis auxilium, post tempus dolet.
 Gelu rigentem quidam Colubram sustulit,
 Sinuque fovit contra se ipse misericors.
 Namque ut refecta est necuit hominem proinus:
 Hanc alia quum rogaret causam facinoris;
 Respondit: Ne quis discat prodesse improbis.

ξς'. Ξυλόμομος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλόμομος τις ᾧρα πρὸ ποταμῶν τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμνηστῶν τοίνυν ᾧρα πλὴν ὄχθῳ χαδίτας ᾤδρετο. Ἑρμῆς δὲ μαδῶν τ' αἰτίαν, καὶ οἰκείρας τ' ἀνδρωπον, καταδὸς εἰς τὸν ποταμὸν χροσσιῶ ἀνλώσχε πέλεκυν, καὶ εἰς ἑτὸς ὄσιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τ' δὲ μὴ τῶτον ἔειπε φαμῶν, αἰδὸς καταβὰς ἀργυροῦ ἀνεκόμισε. τ' ὃ μὴδὲ τῶτον ἔειπε τ' οἰκεῖον εἰπόντ', ἐκ τείτῃ καταβὰς ἐκείνον τ' οἰκεῖον ἀνλώσχε. τ' ὃ τῶτον ἀληθῶς ἔειπε τὸν ἀπολωλῶτα φαμῶν, Ἑρμῆς ἀποδέξάμομ' αὐτὸς τ' δικαιοσύνην, πά-

σαι αὐτῷ ἐδαρήσατο. ὁ δὲ ᾧρα χυόμεν' πάντα τοῖς ἐτάμοις τὰ συμβέβητα διζέλληκεν. ὢν εἰς τις τὰ ἴσα διαπραξάσθαι ἐβελόσατο, καὶ ᾧρα τ' ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ πλὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξέπιπτεδες ἀρεῖς εἰς τὸ ξυῖμα, κλαίον ἐκάθητο. ὄπρηνεῖς οὖν ὁ Ἑρμῆς πακείνω, καὶ τ' αἰτίαν μαδῶν τ' ἐρῶν, καταβὰς ὁμοίως χροσσιῶ ἀξίνην ἐξίμωχε, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτῃ ἀπέβαλε. τῷδε οὖν ἠδονῆ, καὶ ἀληθῶς ἦν ὅτι φήσαντ', μισήσας ὁ Θεὸς τ' τοσαύτῃ ἀνάδειαν, οὐ μόνον ἐκείνῳ κατέχευε, ἀλλ' ἐδὲ τ' οἰκείαν ἀπέδωκεν.

66. *Lignator* ☉ *Mercurius*.

PROPTER annum ligna cædens, cum securin Rusticus Fortè lapsam perdidisset in profundo gurgite, Lacrymis suum dolere cepit infortunium : Cui benignam opem misertus obtulit Cyllenius, Et statim urinatus, imo ab usque fundo fluminis Auream efferens securim, num ejus esset, quaesivit. Ille enimverò negavit : proinde rursus quaereret. Tum Deus reversus alti stagna in amnis infima, Alteramque emerens inde proferens argenteam, Id quod antè sciscitatus, id quod antea, audiit : Ferream demum securim sedulo expiscatus est. Quam recepit ille lætus, atque gratias agens. At Deus, viri probatâ integritate simplicis, Auream huic, argenteamque muneri ultrò tradidit. Quæ suis cum deinde amicis rettulisset Rusticus, Unus ex iis cogitavit per dolum ditare se : Atque eundemmet profectus in locum, quod fecerat Fortuito homo ille simplex ut securim amitteret, Id suapte sponte fecit ipse per fallaciam. Huic item Deus quaerenti de securi perditâ,

Atque

Atque flenti & ejulanti se repertorem offerens,
 Cùm securim in anne mersus extulisset auream,
 Hæccine est tua anima, dixit? tum ille totus gestiens,
 Hæc mea ipsa ait profecto est; hæc mea ipsa ipsissima;
 Hanc Deus tantam perofus hominis impudentiam,
 Tradere auream securim non recusavit modò:
 Ferream sed reddere illi propriam ejus noluit.

ξξ'. Κύων καὶ Λύκος.

Κύων πρὸ ἐπιπέλειός πινῶ ἐχά-
 ζάσει· λύκος δ' ὀπίδραμόν-
 τῶ, καὶ βρώμα μέλλοντῶ θύσειν
 αὐτὸν, ἐδέϊτο μὴ γὰρ αὐτὸν χετα-
 θῆσαι. γὰρ μὲν γὰρ, φησὶ, λεπτός εἰ-
 μι καὶ ἰσχύος· ἐν δὲ μικρὸν ἀναμεί-
 νης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότῃ ποι-
 ῆσειν γάμος, καὶ γὰρ τῶνικαὶ πολ-
 λά φαγὼν, τι μελέσειν ἔσομαι,
 καὶ σὶ ἡδύτερον βρώμα γήύσομαι.

ὁ μὲν οὖν λύκος πειθεῖς ἀπὴλ-
 δε. μετ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὐ-
 ρην ἄνω ὅτι τὸ δώματῶ τὸν
 κύων χεθάρδοντα, καὶ σὺς κέτω-
 θεν πρὸς ἑσπτόν ἐχάλα, ὑπομιμνή-
 σκων αὐτὸν τῶν συμθηκῶν. καὶ ὁ
 κύων, ἀλλ' ὦ λύκε, εἰ τὸ ἔτι τῶ-
 δε πρὸ τῆς ἐπιπέλειός με ἴδεις
 χεθάρδοντα, μηκέτι γάμοις ἀνα-
 μύνης.

67. *Canis* ☉ *Lupus.*

CANEM ante stabuli dormientem januam
 Lupus irruens cùm devoraturus foret,
 Ille ejulans voceque flebiles ciens,
 Ne se comesset, deprecabatur Lupum:
 Aut certè, ait, (nam & tenuis alioqui, ut vides,
 Macerque sum) da mihi, obsecro, brevem moram:
 Domi enim meæ cras sunt futura nuptiæ,
 Ubi, ad affluentes pinguis effectus dapæ,
 Opimior tibi esca ero, ac jucundior.
 Persuafus his, dimisit incolumem Canem
 Lupus; revertens inde post aliquot dies,
 Eum cubantem parte in excel'sâ domûs,
 Cùm infernè clamans excitavisset, datæ
 Fidei admonebat, atque pacti fœderis.
 Ibi tum ille ridens subdolè, Si me, ô Lupe,
 Unquam ante stabulum dormientem inveneris;
 Ne nuptias dehinc, inquit, expectaveris.

ξη'. Αλώπηξ καὶ Κόραξ.

Κόραξ κρέας ἀρπάξας ὅπῃ πινθη δένδρον ἐκράτισεν. ἀλώπηξ δὲ τῦτον ἰδύσα καὶ βυλιδεύσα παρημέδασα τὸ κρέατος, εὔστα κέκωθεν ἐπὶ νῆ αὐτὸν, ὡς εὐμεγεθέτις καὶ χαλὸν ὄρνεον λέγεται, καὶ θηροπικὸν καὶ εὐμορρον· καὶ ὅτι ἤρρωξέ σοι βασιλέα τῶν ὄρνέων, εἰ καὶ φωνητικὸς ὑπῆρξες· ἀλλ' ὃ ποῖον ὄρνεον, καὶ ἀλαλὸν ὑπάρχει, ὃ δὲ κόραξ ἀκίστα ταῦτα καὶ χαυνωθεῖς τοῖς ἐπαίνοις, εἰπὼν τὸ κρέας, μεγάλως ἐκεκράγη, ἢ ὃ ἀλώπηξ δραμῖσα καὶ λαβούσα τὸ κρέας, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἔχεις κόραξ ἅπαντα· νοῦς δὲ γὰρ λείπῃ.

68. *Vulpes* τῷ *Corvus*.

Qui se laudari gaudet verbis subdolis
Fere dat panas turpi ramientia.

Quum de fenestrâ Corvus raptum caseum
Comesse vellet celsâ residens arbore,
Hunc vidit Vulpes, dehinc sic occæpit loqui:
O qui tuarum, Corve, pennarum est nitor!
Quantum decoris corpore & vultu geris?
Si vocem haberes, nulla prior ales foret.
At ille stultus, dum vult vocem ostendere,
Emisit ore caseum, quem celeriter
Dolosa Vulpes avidis rapuit dentibus.
Tum demum ingemuit Corvi deceptus stupor.

*Hâc re probatur quantum ingenium valet;
Virtute semper prævalet sapientia.*

ξθ'. Αἴλαρ καὶ Ὀρνεία.

Αἴλαρ ἀκίστα ἐν πνὶ αὐλαία, παρημένετο. καὶ αἰς πρὸ τῆ ἐπαύ-
ως ἐπωλαίε ὄρνεις νοσῶσι, ἡ-
ματιθεῖς ἑαυτὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ δὲ ὑποτυχῶσα, καλῶς, ἐρηξ, ἐάν
τῆς ἐπισήμης προσφέρων ἐργαλεία σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς.

69. *Felis* τῷ *Gallinæ*.

MOrbo impeditæ olim laborabant gravi
Gallinæ, & ægræ continebant se domi:
Hoc audiebat Felis, & medici induens
Vestes & ora, accessit illas visere:
Stansque ante januam, rogavit comiter
Quomodo se haberent: cognitis illæ dolis
Benè, inquiunt, nobiscum erit, modo tu abeas.

ὁ. Νυκτεῖς

ο'. Νυκτερίς καὶ Βάτω & Αἶψα.

Νυκτερίς καὶ βάτω καὶ αἶψα
 ἑταυρείαν ποιησάμενοι, ἐμπο-
 ρικὸν διέζηωσ' βίον ζῶν. ἢ μὲ οὐκ
 νυκτερίς ἀργύριον διαρυσσάμενη, κατῆ-
 κεν εἰς τὸ μέσον· ἢ ὅ βατὼ ἐδῆ-
 τα μὲ ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἢ δὲ αἶψα
 τεῖτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλοσαν. χει-
 μῶν δὲ σφοδρῶ γενομένη, καὶ τῆς
 νεῶς περὶ βατείσης, πάντα ἀπολέσαν-

τες, αὐτοὶ δὲ τὸ γλῶν διασώθησ'. ἐξ
 ἐκείνου τοίνυν ἢ μὲν αἶψα τοῖς αἰ-
 γυαλοῖς αἰεὶ παρεδρῶνται, μὴ πε τὸν
 χαλκὸν ἐκβάλλη ἢ θάλασσα. ἢ δὲ
 νυκτερίς τὰς διαρυσσὰς φοβεμένη, τὴν
 ἡμέρας ἔφαινε, νύκτωρ δὲ ὅτι νο-
 μῶν ἔξεισιν. ἢ ὅ βατὼ τῆς τῆς
 πλειόντων ἐδῆτ' ὅπλα μὲν ἀνέτα,
 εἰ πε τῶν οἰκείαν ὅπλησιν ζῆτῶτα.

70. *Vespertilio, Rubus & Mergus.*

Mercaturæ olim focii, vasa ænea Mergus,
 Vestimenta rubus, argentum fœnore sumptum
 Bestia, quæ mures inter volucresque locatur,
 Contulerant; atque his oneratâ mercibus alno,
 Vela dabant lati, minuente pericula lucro:
 Cùm subitò miseris imminantis adorta procella
 Vorticibus rapidis navim cum mercibus hausit.
 Ipsi udi, atque inopes, vix fluctibus evaserunt.
 Ex illo Mergus spumosa ad litora servat,
 Si quâ unda allidens, sua reddat ab æquore vasa.
 Obvia vestimenta rubus per rura vagantium,
 Si sua fortè recognoscat, scabro ungue retentat.
 At Vespertilio, longo quæ tempore debet
 Argenti summam, spatii fœnebris auctam,
 Luce appellari metuens, clam nocte vagatur.

οα'. Κύων κρέας φέρων.

Κύων κρέας φέρων ποταμὸν διέ-
 λαινε· διαρυσσάμενος ὅ ὅ ἑαυτῶ
 σκιάν ὅτι τὸ ὕδατος, ἑπέλαβεν ἑτε-
 ρον κύνα ἔδ' κρέας κατέχοντα· καὶ

ἀρεῖς τὸ ἴδιον, ὥρμησε τὸ ἐκείνου λα-
 βεῖν· ἀπόλεσε ὅ ἀμφοτέρω. τὸ μὲν
 οὐκ ἐκ λῶν· ὃ δὲ κατέχον ὑπὸ τῶ
 ἔδματ' κατεσύρετο.

71. *Canis natans.*

Amittit meriò proprium qui alienum appetit.
 Canis per flumen carnem dum ferret natans,
 Lympharum in speculo vidit simulacrum suum,
 Aliamque prædam ab alio perferri putans,
 Eripere voluit: verum decepta aviditas,
 Et quem tenebat ore dimisit cibum;
 Nec quem petebat, adèò potuit attingere.

εβ'. Κορώνη ἔ Κίων.

Κορώνη Ἀθλωῶ, θύσα, κίνα ἐπὶ καὶ τῆς σωτῆρων σοι οἰωνῶν πλὴ
 ἐσίχασιν ἐλάτῃ. ὁ δ' ἔως οὐπὶ πῖσιν ἀπειλεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς
 ἔρη, τί μάτῳ τὰς θυσίας ἐναλί- αὐτὴν, ἀλλ' ἔδοτο μᾶλλον οὐτῆ θύω,
 σκίς; ἢ γὰρ Θεὸς ἔτω σε μπεῖ, ὡς ἵνα ἀλλάξῃ μοι.

72. *Cornix* ἔ *Canis*.

Cornix Minervæ sacrificans, epulis Canem
 Convivam adhibuit: ille amicè eam monens,
 O bona, quid opus est tam tibi iratæ Deæ
 Te sacra facere? perdis, inquit, victimas:
 Abjecit illa te, & peculiatibus
 Omnem fidem abrogavit auguriis tuis.
 Tu cætera ex hoc conjice, & dijudica.
 Tum magnum ab alto corde agens suspirium
 Cornix, Scio, inquit, quæ refers de odio Deæ:
 Ego tamen neutiquam animum despondeo:
 Quin potius id ago, ut sacrificando & munera
 Crebro offerendo, mitigem iratam Deam,
 Offensionemque obsequelâ leniam.

ογ'. Ταῶς καὶ Κολίος.

Τὸν ὀρνίθων βαλομήτων ποιῆσαι ὑπολαβὼν ἔρη, ἀλλ' εἰ σοὺ βασι-
 βασιλέα, ταῶς ἐαυτὸν ἤξιε λθόντων ἀπὸς ἡμᾶς μεταδιώ-
 ἀλλ' τὸ κέλλῳ χειροποιεῖν. αἰετο- κὴν ὀπχειρήσῃ, πῶς ἡμῖν ἐπαρμέ-
 μῶν δὲ τούτων πάντων, κολίος σεις;

73. *Pavo* ἔ *Monedula*.

Regi creando cùm comitia avium forent,
 Blando petebat Pavo prensans ambitu,
 Suas opes, suamque pulchritudinem
 Jactans, & admirandum honorem corporis:
 Et jam propè unâ mente centuriæ alitum
 In gratiam Pavonis inclinaverant:
 Suffragia inhibens cùm Monedula, Heus tu, ait,
 Formosè, si, te rege, nos aquila impetat,
 Quo pacto opem ferre, aut tueri nos putes?

οδ'. Βάτραχοι.

Δ Το βάτραχοι ἀλλήλοις ἐρηϊνίω· πὸν μεταβιῶαι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας
 ἐνέμοντο ἧ, ὃ μὲ εἶς ἐν βαθείᾳ, Διάπης μελαλόβη, ἐκείνου ἐκ ἐπέ-
 κῆ πέρξω τ' ὁδοῦ, λίμνη· ὃ ἧ ἐν ὁδοῦ, θετο, λέγων, Δυσσποσπίσως ἔχεν τ'
 μικρὸν ὕδωρ ἔχων. κῆ δὴ τοῦ ἐν τῇ τ' τόπε σπηθείας, ἕως ἔ συνέβη ἀμα-
 λίμνη πατέρω παραινῆτος πρὸς ἀμ- ξαν παρελθῆσαν αὐτὸν σιωδλάσαι.

74. *Rana.*

Ranae duae inter se propinquis sedibus
 Aetatem agebant, altera in viâ obtinens
 Parvam lacunam, devium stagnum altera.
 Sed in aestuosâ solis impotentia,
 Tum cum arva radiis, orbitæ fervent rotis,
 Admonuit hæc vicinam, ut illum deferens
 Periculosum planè, & infestum locum,
 Domicilium transferret in stagnum suum.
 Illa asserens, fese unicâ dulcedine
 Ejus teneri, ubi egerat vitam, loci,
 Migrare renuit: donec illam tranfians
 Gravis sonante currus obrivivit rotâ.

οε'. Ἀνῆρ κῆ ἑταιρίδες.

Α Νῆρ πῆ μέσω ἔχων ἦβλω, δύο ὡς γέροντα πῆτον θέλωσαι· ἠ δὲ
 ἔχεν ἑταίρας, μίαν μὲ γρῶν, νέα, τὰς πολιάς, ἕως ἂν αὐτὸν φα-
 τῶ δὲ ἑτέραν νέαν· τέτω ἠ μὲν λακρόν ἐπαίψαν, κῆ ὄνειδ' ἀπάν-
 γρῶς τὰς μέλανας τείχας ἐπῆλιν, των.

75. *Repente calvus.*

A Faminiis utinque spoliari viros,
 Ament, amentur, nempe exemplis discimus.
 Aetatis mediæ cuidam, mulier non rudis
 Tegebat annos, celans elegantia:
 Animosque ejusdem pulcra juvenis ceperat.
 Ambæ videri dum volunt illi pares,
 Capillos homini legere cœpère invicem.
 Quum se putaret pingi curâ mulierum,
 Calvus repente factus est, nam funditùs
 Canos puella, nigros anus eyellerat.

ος'. ΑἴλερϞ Ϟ Μῦες.

ΕΝ οἰκίᾳ πνὶ πολλῶν μῶν ὄντων, αἴλερϞ τῆτο γνὺς ἦκεν ἐνταῦθα, κὺ κειθῆκασον αὐτῆρ συλαμβάνων κειθῆδιεν. οἱ ᾗ κειθ' ἐκείστω ἐστυοὺς ἀναλισκομῆδες ὄρωντες, ἔραρϞ πορὸς ἀλλήλους, μμκῆπι κῆπω κειθῆλθωμεν, ἵνα μὴ πανίάπασιν ἄπολώμῆθα. ᾗ γὼ αἴλερς μὴ δουραμῆς

δεῦρο ἐξικηείδης, ἡμεῖς σωθησόμῆθα. ὁ ᾗ αἴλερς μμκῆπι ᾗ μῶν κειθόντων, ἔγνω δι' ὀπνηοίας αὐτῆς σορζιβμῆρ ἐκκελέσαδης· κὺ δὴ ἄπο παηάλες τινὸς ἐστυὸν ἀναβάς ἀπνηώρησε, κὺ πορσεποῖεῖτο νεκρὸν ἔξ'. ᾗ ᾗ μῶν τις παρκαύφας, κὺ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ ἔτϞ, κειθ' ἰδύλαξ γένη, ἔπορσελδύσομαί σοι.

76. Felis Ϟ Mures.

Murium vis magna in unis ævum agebat ædibus ;
 Quî videntes Felis astu fe in dies abfunier,
 Hoc suis cœpère rebus remedii, ut excellissimam
 Ædium partem tenerent hosti inaccessam suo.
 Quod salubre constitutum Muribus fervantibus,
 Hunc vicissim excogitavit callidus Feles dolum,
 Ut tigillo prominenti pariete ex domestico,
 Applicans pedes supinos, capite deorsum pendulo,
 Mortuum simularet ; hunc sic pendulum unus Murium
 Tecto ab alto conspicatus, Nec si, ait, tam mortuum
 Te viderem, ut follis ex te fieret, unquam fiderem.

ος'. ἼωπϞ καὶ ἼωποκόμεϞ.

Κριθὺ ᾗ τοῦ Ἴωπς ὁ Ἴωποκόμος κλέπτων κὺ πωλῶν, ᾗ Ἴωπων ἔπελες κὺ ἐκλένιζε πάσας ἡμέρας· ἔφη ᾗ ὁ ἼωπϞ, εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναί με, τίω κειθὺ ᾗ τῆσων μὴ πώλλ.

77. Equus Ϟ Equiso.

Subductum Equo hordeum dum Equiso vendidit,
 Comebat assidue & fricabat bestiam,
 Et cuncta dedit abundè præter pabulum :
 Cui tandem Equus ; si vis mea nitescat cutis,
 Minus habeam strigilis, ait, plus hordei.

ση'. Μῦες ἢ Γαλαῖ.

Μὲν καὶ γαλαῖς πόλεμον ἔω. κατασκοπέουσις ἑαυτοῖς σιωπῆσαν.
 ἀεὶ δὲ οἱ μῦες ἠπλώμενοι, ἐν σάσις ἢ τ' μάχης σιωπῆσαι πάν-
 ἕπειδὴ σιωπῆσον εἰς ταυτὸν, ἑσέ- τας τοὺς μῦας ἠπλωθῆναι· οἱ μὲν
 λαβὸν ὅτι δι' ἀναρχίας τῆτο πά- ἄλλοι πάντες ξυδίως εἰσέδουον. οἱ
 ρχασιν. ὅθεν ἐπιλεξάμενοι στρατηγὸς δὲ στρατηγοὶ μὴ δουάμενοι εἰσελ-
 ἐχειροτόνησ'. οἱ δὲ βυλόμενοι ἐπι- θεῖν ἀπὸ τὰ κέρατα, ἀναλαμβανό-
 σιμότεροι τοῖς ἄλλοις εἶ), κέρατα μενοι κατηδιόντο.

78. *Pugna Murium & Mustelarum.*

Quum victi Mures Mustelarum exercitu
 Fugerent, & arctos circum trepidarent cavos,
 Ægrè recepti, tamen evasêrunt necem.
 Duces eorum, ut qui capitibus cornua
 Suis ligârant, ut conspicuum in prælio
 Haberent signum quod sequerentur milites,
 Hæsêre in portis, iuntque capti ab hostibus,
 Quos immolatos victor avidis dentibus
 Capacis alvi merfit tartareo specu.
*Quemcumque populum tristis eventus premis,
 Periclitatur magnitudo principum :
 Minuta plebes facili præsidio laiet.*

ση'. Ὀρνις καὶ Χελιδών.

Ὀρνις ὄφραως ἀὰ εὐρῶσα, ἐπι- πύω, ἔρη, ὦ ματαῖα, τί ταῦτα
 μελῶς ἐκτερμάνασα ἐξέκο- πρέφεις, ἄσφρ σὺνξηθέντα ὑπὸ σοῦ
 λαψε. χελιδών δὲ διασαυρήναι ἀ- παροφθής τ' ἀδικεῖν ἄρξεται ;

79. *Gallina & Hirundo.*

Gallina cum serpentis ova nacta esset,
 Ea diligenter fovit, atque ab iis foetus
 Exclufit, id prætervolans eâ fortè
 Hirundo conspîcata, Cur, ait, demens
 Hos alere tendis, qui ubi adoleverint, abs te,
 Tuoque capiti injuriam auspicabuntur ?

π'. Κώνωψ κὺ Λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶ-
πεν, οὐδὲ φοβῆμαί σε, οὐδὲ
δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί
σὸ ὄστιν ἢ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς
ἄνουξι, κὺ δάμνεις τοῖς ὀδοῦσι; τῷτο
κὺ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχρὸν ποιεῖ.
ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰχυρότε-
ρος. εἰ ὃ θέλεις, ἐλθωμὴ καὶ εἰς
πέλεμον. κὺ σαλπύσας ὁ κώνωψ, ἐνε-

πήγιστο δάμνων τὰ πρὸς τὰς εἰνας αὐ-
τῷ ἀπειχεῖα πρὸςσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς
ἰδίοις ὄνουξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ἔ
ἠγαράκησεν. ὁ κώνωψ δὲ νικήσας
τὸν λέοντα, κὺ σαλπύσας, κὺ ὀπνίχιον
ἄσας, ἐπίπαιτο. ἀράχνης ὃ δεσμιῶ
ἐμπλακίεις, ἐδοτόμωσ ἀπωδύρετο,
ὅτι μεγίστοις πολεμῶσ, ὑπὸ εὐτελεῶσ
ζῶσ τὴν ἀράχνης ἀπώλετο.

80. *Culex* & *Leo*.

A Prica campi spatia persultans Leo
Torvè intuetur, territofque abigit greges:
Hunc intumentem parvus accedens Culex
Tunc, inquit, ille es rex ferarum? tu gravis
Terror nemoris? ast ego neque tibi viribus
Animisve cedam; nempe virtutis nihil
Aut roboris habes, præter unguis asperos,
Dentesque acutos, arma non nisi foeminis
Jactanda. Sed ego fortitudine nobili
Armisque polleo; en! paratum jam vides
Ad bella: si mecum ausus es contendere,
Accede; sentiesque quantum viribus
Te superem. Eâ petulantis animalis Leo
Voce excitatus, concutit frendens jubam,
Dudum reportans de Culice victoriam.
Fatale sed mox dederat ubi signum tuba
Bellantibus; in arenam uterque protinus
Descendit; & gravi Leo ruit impetu
Violentus: interea Culex in lævibus
Mordens inhæret naribus, & aculeo
Miserè Leonem pungit: ille pulverem
Hinc inde spargit, calcibusque verberat
Auras, hianisque immane rugit; atque unguibus
Suum ipse lacerans corpus incassum furit.
Leone mox vel omnium sententiis
Victo, triumphum cecinit insultans Culex,
Et victor avolavit: at latè suam

Hinc inde jactat dum superbus gloriam,
Structis aranex implicatur cassibus.
Moriturus heu ! me, inquit, miserum & inglorium :
Quem non Leo domuit, pereinit aranea.

πα'. Αλώπηξ ἔ Δρυοτόμος.

Αλώπηξ κυνηγὸς φάλαγγα, καὶ ἐν
ἐρημίᾳ πολὺν δρύμον ἀνύσσει,
ἄνδρα δρυοτόμον εὐείσκει ἐν ταύτῃ,
ὃν χαδικέτω· τὴν κρύψαι αὐτῷ. τῷ
δὲ ὑποδείξαντο αὐτῇ πῶς ἑαυτοῦ
καλύψει, εἰσελθούσα ἐκρύπτετο εἰς
ταῖς ρωτίαις. τῷ ὅτι κυνηγετῆρ' ἐλθόν-
των καὶ ἐρωτῶντων τὸν ἄνδρα, ἔστο
τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι,
τῇ ὅτι χεῖρ' αὐτῷ τὸ τόπον ὑποδείκνυ.

οἱ δὲ μὴ περὶ αὐτῶν, ἀπῆλθον ὄψα-
ρημα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώ-
πηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν ἐκ περὶ-
φωτίου. μεμροῦντος δὲ αὐτῷ ἐπέειπε,
ὡς σωθεῖσθαι μὴ δι' αὐτοῦ, χρείταις
δὲ αὐτῷ ἐχ' ἐμολογῆσαν· ἡ ἀλώπηξ
ὀπισθραφείσα ἔφη, ὦ ἔστο, ἀλλ' ἐγω-
γε ἤδεν ἂν σοι χρείταις, εἰ τοῖς λό-
γοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τὴν χεῖρ' ἔχεις,
καὶ τοὺς στίβους εἶχες.

81. *Vulpes* ἔ *Lignator*.

CAnes virosque persequentes dum fugit
Vulpecula, in sylva laborantem videt
Lignarium; oratque tibi aliquod ostenderet
Latibulum, quo paululum reponere
Lassata membra posset: hic blandè suum
Monstrans tugurium, illic jubet divertere.
Ingressa Vulpes delitescit in angulo,
Secum revolvens quas viro perfolveret
Servata grates: interim venantium
Clamora turba sequitur, atque hominem rogat
Conspexeritne transeuntem istà viâ
Vulpeculam? ille voce simulatâ negat
Vidisse, sed manu suam ostentat casam.
Hi indicia digiti negligentes magno iter
Clamore prosequuntur; & Vulpecula
Quæ perfidî probè noverat dolum viri
Nihil allocuta egreditur: atque huic rusticus
Sic insalutatum relinquit hospitem?
Has reddis, inquit, gratias? cui callida
Respondet illa; fateor equidem, vir bone,
Debere me tibi gratias quamplurimas:
Tuum os, fatendum est, callidè mendax fuit;
O si tacuerit garrula nimium manus!

πβ'. Χήρα ἔ Πρόβατον.

ΕΝ τόπω πνὶ χίρα πῖ εἶχε κίω τὸ ἐμὸν αἷμα παροθήσει; καὶ
 παρῆρατον. τῆσε δὲ τὸν πόκον εἰ μὴ κρεῶν, ὡ δέσποινα, χερίζεις,
 θέλῃσαι λαβεῖν, ἔκειριν ἀτεχνῶς, μάγειροῦ ἔσω, ὅς με σωτόμως
 σὺ πῶ μαλλῶ καὶ τὴ σάρκα ψαλί- δύσει· εἰ δ' εἴς κὲ πόνε, κερδῖς
 ζῆσαι. τὸ δὲ παρῆρατον ἀλγοῦν ἔλε- ἔσω, ὅς καὶ πάλιν κερεῖ με καὶ
 γῆ, τί με βλάπτεις; πύσιν γδ' ὄλ- σώσει.

82. *Vidua* ἔ *Ovis*.

IN tenui quondam Mulier paupercula agello
 Unican alebat Ovem; cujus dum fumere vellus
 Impensè optabat, curvato forcipe dextram
 Annata, ignoto se operi accingebat; Ovemque
 Tondebat, refecans unà cum vellere carnem.
 Hæc miseris lacerata modis, rivoque cruenta
 Purpleo; quid me lædis? quid cuspe acutâ
 Pellem, inquit, terebras? tanquam deglubere velles,
 Non tondere. At me vel totam interfice, si vis,
 Vel fanam omninò serva. Quòd si tibi nostrâ
 Carne opus est, adlit coquus; at si vellere, tonsor.

πγ'. Ἦς καὶ Κύων.

ἮΣ καὶ κύων παρὶ στυκίας ἤειπον. ὑποτυχῆσα, παρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ'
 ἔφη δ' ἢ κύων, εὐτοκος εἶδ' ὅταν τῆτο λέγῃς, ἴδι ὅτι καὶ τυφλὸς
 μάλισα πάντων τῶ πύζων. καὶ ἢ ὅς τοὺς σωτῆς σκύλακας τίθει.

83. *Sus* ἔ *Canis*.

Fœcunditatem prædicabant dum suam
 Sus & Canis: tunc, inquit hæc, ausa es mihi
 Conferre prolem? quin ego non te modò,
 Sed omne longè exsupero quadrupedum genus.
 Me nempe proles larga genitricem beat,
 Crebroque partu crecicit illustris domus.
 Cui Sus; catellos optimè te novimus,
 Multos quotannis parere, sed cæcos paris.

πδ'. Ὀνοι.

ὈΝοι ποτὲ ὅππ' τῷ σωεχῶς λαγήσειδαι τῆς κροκοπαδείας, ὅταν ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, ἐρωῦτες ποιήσουσι ποταμιόν. καὶ κεί-
 νου αὐτὸν ἀλλοθώειν ὑπολαβόντες,
 ἀπ' ἐκείνου καὶ μέγχεε τῷ νῦν ἔινδα
 ἔρον ἑτέρων ἴδωσαν ἔνων, ἐνταῦθα
 καὶ αὐτοὶ ἀειψάμενοι ἐρωῦσιν.

84. *Afini.*

Pertaxa gens Afinina duras sarcinas,
 Legationem misit ad summum Jovem,
 Aliquando ut à tam exercitâ vitâ libi
 Tandem quietem, & otium concederet.
 Quibus volens denunciare Jupiter,
 Fieri id nequire, tum quieturos eos
 Respondit, ubi tantum universi meierent,
 Utî perenne flumen inde existeret.
 Ex illo Afini, cum existimantes ferid
 Hæc elocutum, ubi alter alterius vident
 Utinam, ibi infuevêre vulgò meiere.

πέ. Παις καὶ Σκρόπιον.

ΠΑῖς παρὰ τοῦ τείχους ἀκείδαι τε ἡ καταφέρειν αὐτόν. καὶ ὅς τὸ
 ἐθήρῃς, πολλὰς δὲ συλλαβῶν, κέντρον ἐπάραι εἶπεν, εἶδε γὰρ τῷ
 ὡς ἐθεάσατο σκρόπιον νομίσας ἀκρί-
 τῶν, καὶ αἰάνας τῷ χεῖρα οἶον ἐλάης.

85. *Puer et Scorpius.*

Captabat agiles fortè locustas Puer,
 Modò hanc, modò illam saltitantem persequens.
 Quas inter atro Scorpius viro tumens
 Errabat: hunc locustam opinatus Puer,
 Dextram admovere cœpit, ille subrigens
 Caudam minacem, seque ad dictum comparans,
 Manum abstinere, inquit, insciens: aliter malo
 Cogère veras quoque locustas mittere.

πς'. Ασπάλαξ.

Ο Ασπάλαξ πρὸν ζῶν ἔστι. φίδου κλύπον ἀκούω. ἢ τὴ μήτηρ
 φησὶν οὐ ποτε τῇ μητρὶ, ὑπολαβούσα εἶπεν, ὦ τέκνον, ὡς
 συκαμινέαν μῆτερ ὄρω· εἴτα αὐδὶς ἦδη χετιμαυθάνω, ἔ μόνον ὄψεως
 φησὶ, λιβάνε ὀσμῆς πεπλήρωμαι· ἐσέρισται, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρή-
 μακτεῖτε πάλιν, χαλκῆς φησὶ, ψι-
 σεως.

86. Talpa.

Sic Talpa, quâ non aliud animal cæcius,
 Matrem allocuta est; video, mater, arborem
 Baccis rubentem; video pullulantia
 Hinc inde germina, & uvidas mori notas:
 Mox, thureum (inquit) naribus odorem imbibo,
 Qualemve spirant cinnamomi cortices:
 Dein tertiâ sic insolens pergit vice,
 En! malleorum strepitus aures percutit,
 Audisne, mater? audio, hæc refert, tuam,
 O filia, stupidissimam ignorantiam:
 Te solum ocellis credidi orbam; at nec tuis
 Naribus odorem, nec sonum auribus capis.

πζ'. Ἐχίς καὶ Ῥίνη.

Ἐχίς εἰσελθὼν εἰς χαλκουργεῖα εἰ- αὐτῷ π. ἢ δὲ ὑποτιγῆσα εἶπεν·
 ρασήκειον, ἐν τῷ σιδῶν ὄρω· ἀλλ' ἐνδῆς εἶ, παρ' ἐμῶ π. ὑποτί-
 ὄντων, ἐξήτης φαρέν. ἦκεν ἐν αὐτῷ σιδῶν ὀβύλου· ἢ τις ἐ διδόναι, ἀλ-
 τὸ ῥίνω· καὶ αὐτῷ περιχάλης δῶναι· λὰ λαμβάνειν ὄρω πάλιν εἰδῶν.

87. Vipera & Lima.

Mordaciorum qui improbo dente appetit,
 Hoc argumento se describi sentiat.
 In officinam fabri venit Vipera.
 Hæc quum tentaret si qua res esset cibi,
 Limam momordit; illa contra contumax,
 Quid me (inquit) stulta dente captas lædere,
 Omne adsuevi ferrum quæ corrodere?

πη'. Βούταλις.

Βούταλις ὑπό πνος θυεidos ἐκρέ-
 μαλο· νυκτεῖς ἢ προσελθῶσα, ἡμέρας γάρ ποτε ἄδυσσα σωμαλήφθη,
 ἐπωιδάνετο ἢ αἰτίαν, δι' ἧν ἡμέρας κῆ δὲ τὸτο ἀπ' ἐκείνου ἔσωρεθροῖσθι.
 μὲ ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. τῆ δὲ ἢ νυκτεῖς εἶπεν, ἀλλ' ἔ νῦν σε φυ-
 μὴ μάλιστα τοῦτο ποιεῖν λεγέσθης, ἀλλά πείν ἢ συλληφθῆναι.

88. *Butalis.*

Obscura vespertilio per crepuscula
 Conspexit alitem in fenestrâ pendulum,
 Caveâque conclusum & canentem suaviter:
 Hunc igitur ille interrogavit alloquens,
 Cur nocte solâ dulce pronebat melos,
 Totosque transibat silentio dies?
 Cui volucris, haud improvidè, hospes, hoc ago;
 Nam cantus olim me diurnus prodidit,
 Inque aucupantium garrula incidi manus.
 Hoc, inquit ille, nonne oportebat priùs
 Cavisse? nempe jam metus expers potes
 Totis diebus canere, totis noctibus.

πθ'. Λύκος ὁ Ἄρνιον.

Λύκος ἄρνιον ἐδίωκε· ὁ δὲ εἰς τῆς θεῶν· ἐκείνῳ ἔρη πρὸς αὐτὸν,
 τὸ ἱερὸν κητέφουε. ποικαλα· ἀλλ' ἀρετώτερον μοί ὄστι θεοῦ θυ-
 μῆς δὲ αὐτοῦ τῆ λύκος κητέφουε· σίαν εἶναι, ἢ ὑπὸ σου ἀφραδα-
 τῶ ἔπι θυσιάζει αὐτὸν ὁ ἱερδὺς ρῆναι.

89. *Lupus ὁ Agnus.*

Agnus voracis dum fugit fauces Lupi,
 Intra sacelli murum asylum repperit:
 Quem cum evocare voluit è templo Lupus,
 Nescis, miselle, quanta te manent, ait,
 Pericla; tibi cultrum sacerdos jam parat,
 Certamque te designat hostiam fore:
 Quin pone de me, dixit huic Agnus, metum;
 Dis nempe malle[m] victima esse, quam tibi.

4. Κακοπραγμων.

ΑΝηρ κακοπραγμων εις τον εν βελόμβρος ως ει μὲ ἀπνυν εἶποι, ζῶν Δελφοῖς ἤκεν Ἀπόλλωνα, περι- ἀναδείξαι τὸ σραδίον· εἰ δὲ ἔμπνυν, ρᾶσαι τῦτον βελόμβροσ· καὶ δὴ λα- εὐθὺς ἀποπνίξαι, νεκρὸν ἐκεῖνο πορο- βῶν σραδίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῦτο ενδέκλειν. ὁ δὲ γε δεὸς τὴ κακότεχρον τῇ ἐδῆπ σκεπάσας, ἔση τε τοῦ τεί- οὐτῦ γνῶς ὀπίνοϊαν, εἶπεν, ὀπότερον, ποδοσ ἔγλισαι, καὶ ἤρετο τὸ δεόν, λέ- ὁ ἔτος, βέλγ ποιῶσαι, ποιῶσιν. Ἐρῶσ ζων, Ἀπολλον, ὁ μὲ χεῖρας φέραι, σοὶ κείτω γὰρ τῦτο περᾶσαι, ἦτοι ζῶν πότερον ἔμπνυμ ὄσιν, ἢ ἀπνυμ; ὁ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἀποδείξαι.

90. *Malignus.*

Quidam olim, ut ipsi sibi videbatur, catus,
Absconditum passerulum inanu tenens,
Ad Delphicum profectus est oraculum,
Hac sciscitatione lufurus Deum:
O Apollo, passer, quem inanu teneo meâ,
Dic sedulo, oro, vivus est, an mortuus?
Si Apollo respondisset, illum vivere,
Compressâ eum elifurus ipse erat manu,
Statinque prolaturus illi mortuum;
Sin mortuum dixisset, ipse dexterâ
Proferre laxâ vivum eum decreverat.
Sed Apollo prudens, Passer, inquit, hic tuus,
Ut tute vis, & vivus est, & mortuus.

41. Ὀνσ βασιλέζων ἐδῶλον.

ΟΝω πῆς ὀπίδοις ζῶσαν ἦγε πολ- σκερῆσ ἡμελλε τὸ δεόν εἶναι. ἀλλὰ λοὶ τὸ πωροκύνουμ τῆσ σιλιαν- τῦτον ζύλω παῖων ὁ δεαῶπις εἶ- τάντων. ὁ δὲ ὄνσ πωροδοῖς, νομί- πει, ὄνσ εἰ δεόν φέρων, ἀλλ' οὐ ζων αὐτὸν πωροσκῶειν τὲς ἀρροῖκας, δεοῖς ἀπάρχεις ὀμῶπιμσ.

91. *Asinus simulacrum gestans.*

Simulacrum Afellus bajulans argenteum,
Cum id transeuntes flexo adorarent genu,
Sui hoc honoris gratiâ est fieri ratus.
Jamque insolenti elatus arrogantîâ,
Nolebat Asinus esse; donec aspero
Probè dolatus fuste clunes, audiit,
O stulte, non es tu Deus, sed fers Deum.

ζβ'. Δέλφαξ κὶ Αλώπηξ.

Ὅνω τις ἐπιθεῖς αἶγα κὶ κρο-
 βατον καὶ δέλφακα, ἤλουεν
 εἰς ἄστυ· ἢ δὲ δέλφακα παρ' ὄλλω
 ἢ ὄδον κεκραγότες, ἀλώπηξ ἀκέ-
 σατα ἐπωδάνετο ἢ αἰτάν δι' ἡ
 ἢ λαιπῶν μὲν ἡσυχίας φειρομένων,
 μόνον αὐτὸς βοᾷ. ἕσπευχόν ἢ εἰ-
 πεν, ἀλλ' ἔγωγε ἐ μάρτυν ὀδύρομαι.
 οἶδα γὰρ ὅτι τοῦ μὲν κροβάτα εἶσα
 τε κὶ γάλα παρασχυθῆς, ὁ δεσπότης
 ἀπέχεται, ὁμοίως δὲ κὶ τῆς αἰγῆς,
 ἀλλὰ τοὺς τυροὺς κὶ τὰς εἰφάς· ἐμοὶ
 ἢ ἐκ ἔχων εἰς ἄλλο πηρήσεται,
 πάντως μὲν δύσει.

92. *Sus & Vulpes.*

Capram suamque onustus atque ovem simul
 Ad proximas vexerat asellus nundinas;
 Totamque dum Sus grunniebat per viam
 Clamofa; Vulpes fortè transiens, ait,
 Cur indecorâ voce clamas stridula,
 Silentibusque inter vehendum cæteris,
 Tu sola rauco murmure æternùm strepis?
 Cui Sus; at haud improvidè hæc suspiria
 Gemitusque duco: nempe ovem sua vellera
 Tutantur, hædulique defendunt capram,
 Multum quòd inde deferant hero lucrum:
 Quin ipsa penitùs omni inutilis rei
 Mastanda certè ducor; ut quæ nemini
 Prodesse possim viva, profun mortua.

ζγ'. Αἰθίοψ.

Αἰθιοπά τις ἀνήσαιο, τοῖσταν ἀ-
 τὸ τὸ χρωμα εἶδ' ὀκκῶν ἀμε-
 λεία ἢ κρότερον ἐχρόνος. κὶ ὄρα-
 λαβῶν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ
 κροσῆγε τὰ ξύματα, πᾶσι δὲ λαβοῖς
 ἐπειράτο καθάρειν. κὶ τὸ μὲν χρω-
 μα μεταλαβεῖν ἐκ εἴχης, νοσῆν δὲ
 τὸ πονεῖν παρὰ πλάσσειν.

93. *Æthiops.*

Quidam (uti ferunt) vir curiosus admodum
 Æthiopem emens, fusæ nigredinem cutis
 Domini prioris negligentiaë imputat:
 Huic igitur omnes applicat aquas fontium,
 Novisque perfundit quotidie balneis;
 Recepta donec unda membris, non cuti
 Albedinem, sed corpori morbum intulit.

43. Ζεὺς.

Ζεὺς γὰρ ἅμα τελευτῶν πάντα τὰ δειπνον ἔπαρεγγίετο. τὸ δὲ εἰπέ-
 ζῶα εἰς αὐτὸν μόνος δὲ τὸ χε- σης, οἶκος φίλου, οἶκος ἀεὶ οὐ-
 λῶντος ὑπερησίου, ἀμφοτέρων πῶ ἀγαπηθῆσας καὶ ἀντί-
 ούτιαν τὸ ὑπερησίου, ἐπωδῶνετο κασε τὸν οἶκον βεβαζέυσαν ἀει-
 ούτις, πίνου χάριν ἀντὶ τὸ φέρειν.

94. Jupiter.

DUcens supremus conjugem Divûm pater,
 Volensque latus agere genialem diem,
 Magno apparatu nuptiale prandium
 Influxit; ambrosiâque mensam ornans dape,
 Accivit omnes, quas creârat, bestias.
 Huc ergo festinat animalium genus,
 Huc properat omnis ordo, præter unicam
 Testudinem: quin illa mox lento gradu
 Prorepfit, atque alti ad palatium Dei
 Serò adfuit; quam sic rogavit Jupiter,
 Quæ tarditatis causa? quæ ratio moræ?
 Cur inter omnes sola tu nostrum fugis
 Convivium superba, spernîsque hospitem?
 Domi, inquit hæc, fueram; domi, gratissimæ
 Utcunque parvæ. Hoc audiens Diespiter
 Iratus, inquit, cùm palatiis domos
 Præfers lutosas, atque syderibus scrobem,
 Potiêre voto: namque junctum corpori
 Testaceum portabis à tergo larem, &
 Quocunque tendis, semper habitabis domi.

44. Ἄρκις καὶ Ἀλώπηξ.

Ἄρκις τίς ποτε μεγάλως ἐκαυ- ἀλώπηξ ἀκούσσει πῶτα ἐμειδία-
 χᾶτο, ὡς φιλόφρονος πάν- σε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀντίφω, εἶδε
 των ὅτι σὺ ζῶων. φασὶ γὰρ ἀρ- τοὺς νεκρῶν ἡδύτας καὶ μὴ τοὺς
 ἄλλων νεκρῶν μηδὲν βιβρώσκειν. ἢ δὲ ζῶντας.

95. Ursus ἔσθ' Vulpes.

STam Ursus olim prædicavit gloriam,
 Seseque dixit maximè humanum fore,
 Qudd mortuorum usque abstineret carnibus.
 Jocosâ cui Vulpes, utinam, ait, mortuos
 Comesse velis, & parceres viventibus.

45. Ἄετι-

45'. Ἐριφῶ καὶ Λύκος.

Ἐριφῶ ὑπερήσασα τὸ ποιμνίον, καὶ ἰσὺς λύκου κατεδιώκειτο. ὁπι-
 φραρεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὦ
 λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὺν βρω-
 μα γνήσομαι, ἵνα μὴ ἀπιδῶς ἀπο-
 δάνω, ἀλλήσων πρῶτον ὅπως ὀρχή-
 σομαι. Ἐ δὲ λύκος ἀλλῆντο, καὶ
 τὸ εἶρω ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀπέ-
 φραρεῖς τῇ εἰρώ φησὶ, δικαίως ταῦ-
 τά μοι γίνεσθαι. ἔδδ' γὰρ με μάγει-
 ρον ὄντα, ἀλλήτω μὴ μιμῆσθαι.

96. *Hædus* & *Lupus*.

Pretulcus errans Hædus à fociis procul,
 Præda insequenti protinus fuit Lupo;
 Quem fugere desperans ita aggreditur; scio
 Me jam futurum faucibus tuis, Lupe,
 Non vile prandium, neque recuso mori.
 Hoc unicum rogo, maximi instar muneris,
 In morte ut aliquod mihi detur solatii,
 Hilarisque saltem moriar: ergo fistulam
 Infla canoram musico modulamine;
 (Te nempe laudat optimum tibicinem
 Grex totus Hædorum) atque ego interim pede
 Saltabo volucti, inobilisque aliquam tibi
 Feram voluptatem. Lupus adulantibus
 Allectus hisce vocibus, capit illicò
 Orique adaptat fistulam; & tentat leves
 Hædus choreas. Proximi interea oppidi
 Canes & incolæ excitati fistulâ
 Stridente currunt, territumque abigunt Lupum:
 Conversus hic, jure, inquit, hoc mihi accidit;
 Neque enim coquus cùm sim, agere fidicinem oportuit.

46'. Ὀφίς.

Ὀφίς ἰσὺς πολλῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸ πρῶτον πατή-
 ρατο μύθησθαι, τῷ Διὶ ἐνε-
 σαυῖσα ἔπληξας, οὐκ ἂν δούτερο
 πύχτανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν ἐπιχείρησε τὸτο ποιῆσαι.

97. *Serpens*.

Serpens ab humano genere pessundatus,
 Jovi querelas deferens open petit.
 Cui Jupiter; culpâ tuâ hoc tibi accidit;
 Nisi etenim inultus te laceffisset prior,
 Haud ausus esset te secundus aggredi.

ζη'. Γεωργός ἢ Πελαργός.

ΑΡρή παρίδας γεωργός ἔσησε τον ζῶον, ὃς πρῶτον πατέρα
 θηρῶσας ὃ γεράνους πρὸς τὴν ἀπό- καὶ δουλεύω. ἴδε καὶ πῶς χροιάν,
 ρον φθείροντας, σὺ αὐτοῖς καὶ πε- ὡς ἔχῃ ὁμοία. ὁ δὲ ἔφη, οὐκ οἶ-
 λαργὸν εἰλήρη. ὁ δὲ χαλδῶν ἰκέ- δα τί λέγῃς· ἐγὼ σὺν οἷς εἰλη-
 τῶν, λέγων ἀρεθύναι· ἔ γάρ εἰμι φά σε, μετ' αὐτῶν σε καὶ ἀπο-
 γέρων, πελαργός δέ, εὐσεβέστα- λίσω.

98. *Agricola* ☉ *Ciconia*.

DUm gruibus intentat voracibus necem
 Agricola, nexoque instruit scitus dolos,
 Hos inter albetem implicat Ciconiam.
 Hæc tremula vitam poscit; atque humili prece
 Sic Rusticum allocuta: non inter grues
 Numerabis, inquit, obsecro, Ciconiam:
 Innocua nempe ego & parentibus pia;
 Non ungue segetem rapio, frugifve auream
 Absumo inesseni. Quin venenosum genus
 Serpentum ab agris pello, vobisque utilem
 Impendo vitam. Cerne, si libet, hanc cutem;
 Et non inanes innocentia notas,
 Has cerne plumas parte ab omni candidas,
 Grunumque generi discrepantes maximè.
 Cui Rusticus: frustra hæc refers: nam tu grues
 Inter prehensa, cum gruibus etiam occides.

ζθ'. Λύκος καὶ Ποιμένες.

ΛΥκος ἰδὼν ποιμένας ἐδιόντας ποροσελῶν, ἠλίκῃ ἂν ἴω ἱμῶν
 ἐν σιλῶνι κείσαστον, ἐγγὺς θύρῃσιν εἰ ἐγὼ τῶτο ἐποίω;

99. *Lupus* ☉ *Pastores*.

HInc inde campos dum pererravit Lupus,
 Vidit sub umbroso arboris tentorio
 Pecoris magistros splendide agitantes diem,
 Avideque vescentes ovinis carnibus:
 Quibus ita Lupus, en! hinc potestis vos, ait,
 Impunè totum devorare peculium.
 Quanta at repenti turba, qui strepitus forent,
 Si minimam ego particulam ovis gustaverim?

ρ'. Κολοίς.

Κολοίς μεγέθει τ' ἄλλων ἀφάρ- κη ὅς ἀπειλαθεὶς ἀπ' αὐτῆς, ἦκε
 ρων, καθρεσθῆσας τὰς ὁμοφύ- πάλιν πρὸς τοὺς κολοίς. οἱ δὲ
 λας, παρῆλθετο πρὸς τοὺς κόρακας, ἀγανακτοῦντες ὅτι τῇ ὕβρι, ἐπροσε-
 κ' τέτοις ἡξίς σωδαιτῶσαι. οἱ δὲ δέξαντο αὐτόν. ἔτω τε σωέβη αὐ-
 ἀγνοῶντες αὐτοὺς τὸ εἶδος κη πλὴ τὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης σερρι-
 φωνίῳ, παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. δῶσαι.

100. *Graculus superbus.*

NE gloriari libeat alienis bonis,
 Suroque potius habitu vitam degere,
 Aesopus nobis hoc exemplum prodidit.
 Tumens inani Graculus superbiā,
 Pennas pavoni quæ deciderant, sustulit,
 Seque exornavit: deinde contemnens suos,
 Inmiscuit se pavonum formoso gregi:
 Illi impudenti pennas eripiunt avi,
 Fugantque rostris. Malè multatus Graculus
 Redire mœrens cœpit ad proprium genus.
 A quo repulsus tristem sustinuit notam.
 Tum quidam ex illis quos priùs despexerat:
 Contentus nostris si fuisses sedibus,
 Et quod natura dederat voluisses pati;
 Nec illam expertus esses contumeliam,
 Nec hanc repulsam tua sentiret calamitas.

ρα'. Λαγωί.

Λαγωί ποτε πολεμοῦντες ἀ- ἐβουθήσανθ' ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἦ-
 τοῖς, παρετάλω εἰς συμ- δείμεν τίνες ἐστὲ, κη τίσι πολε-
 μάχην ἀλώπικας. αἱ δ' ἔφασαν, μείτε.

101. *Lepores.*

INter feroces aquilas & Leporum genus
 Surgens procella belli cuncta miscuit.
 Hi nulla habentes subsidia rebus suis,
 Legatione missâ vulpem supplices
 Petiére, fractos armis ut juvet suis.
 Cordata verò vulpes hæc contrà edidit;
 Darem hæc libenter quæ vos oratis; nisi
 Nôsem, & quid aquila possit, & velit Lepus.

ρβ'. Λύκος & Αἴζ.

Λύκος θεασάμενος αἴζα ὅτι π- ὡς ἀμείνων ὁ παρ' αὐτῷ λειμών,
 νος κρημνώδης ἄντρον νομο- ἐπεὶ καὶ πῶς σφόδρα εὐαπθής. ἢ δὲ
 μβίλω· ἐπειδὴ ἐκ ἠδυνάτο αὐτῆς ἀπικέειθι πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐκ ἐμοῦ
 ἐφικέσθαι, κέρτω παρήνῃ αὐτῇ κέρτα- ὅτι νομῶν κελεῖς, αὐτὸς δὲ τρο-
 βίωσαι, μὴ καὶ πέσῃ λαθῆσαι, λέγων φῆς δ' ἄπορεῖς.

102. *Lupus & Capra.*

DUm Capra summo montis in cacumine
 Secura pascebatur, hâc Lupus viâ
 Transibat; at prædam assequi nusquam potis,
 Prærupta propter saxa sentelque asperos,
 Descende, dixit, Capra mea dulcissima,
 Invita ab isto fortè nè cadas loco;
 Descende, prati & dulciores herbulas
 Decerpe; namque multus hîc floret tibi
 Et cytîsus, & fœcunda viminibus salix;
 Quibus omnibus satiare te gratis potes.
 Cui Capra; quin tu frui, quæ laudas, bonis
 Securus; at me non movebis subdolos;
 Neque enim meæ, tuæ sed alvo consulis.

ργ'. Περιστερὰ & Κορώνη.

Περιστερὰ ἐν πνι περὶ περιστερῶν βρο- ἀλλ' ὃ αὐτῆ, πέτυστο ὅτι τὸ ἐτὼ συμ-
 μβίη, ὅτι πολυτεχνία ἐρρυάθη- νυμοβίη. ὅσα γὰρ ἂν πλείονα τίκῃς,
 το. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκόσασα, ἔρη, ποσέτω καὶ πλείους λύπας συνάγῃς.

103. *Columba & Cornix.*

Columba volucres inter exultans, ait,
 Me larga proles, me genitricem beat
 Plenus frequenti stirpe nidus intumens,
 Matrumque dicor alitum faustissima.
 Hæc fortè dicentem audiens Cornicula;
 Haud invidemus, inquit, ὁ foror, tibi
 Fœcunditatem; neinpe quòd plures paris
 Pullos, tibi ipsi plus doloris parturis.

ρδ'. Αλέκτρο-

ρδ'. Αλέκτορες.

Αλέκτορων δύο μαχημένων πάλιν ἐπ' ὑψηλῷ τοίχῳ σταί, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρδύτος ἀετὸς ἄετος κλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τ' ἔτερος κλειῶν ὀρνίθων, ὁ μὲν ἠπιδεύει, κατὰ πλάτος ἤρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν εἰς τόπον κατὰ σκιον ἀπὼν ἐκρύβη. σὺν τῷ κεκρυμμένῳ, ἀδελῶς ἐκπύει ὁ δὲ νικῶν, εἰς ὑψὺ ἀρθεῖς, καὶ τῷ θηλείῳ ἐπέβανεν.

104. *Galli.*

Bini pugnaces ineunt certamina Galli
 (Qualia sæpe viri) stimulant amor iraque mentem,
 Nam pugnae causa & pretium est formosa Corinna.
 Multus utrinque fluit sanguis, multam undique plumam
 Conspiceres, vulsamque superbo è vertice cristam.
 Tandem prorepens humili se claudit in antro
 Victus, & illatum sibi probrum & vulnera plorat.
 Victor tecta petens sublimia concutit alas,
 Argutoque novum latus canit ore triumphum.
 Hunc aquila interea adveniens petit ungue rapaci,
 Et frustra clamantem devorat. Alter acerbo
 Latus fato hostis, foedatas expolit alas;
 Et post collectum robur viresque receptas,
 Pennatas inter securus regnat amicas.

ρέ. Δειλὸς κυνηγὸς καὶ Δρυστομόμος.

Δειλὸς πρὸς ἵχνη ἐζητῆς κυνηγὸς, δρυστομόμον τῷ ἐρωτήσας σε, καὶ τοὺς ὀδόντας συνηκράων εἰς εἶδεν ἵχνη λέοντος, καὶ πῶ κοιπεν ἵχνη μόνῃ ζῆτῶν, ἐγὼ αὐτὸν τὰ ζῆ, ἔφη, καὶ αὐτὸν τῷ λέοντα ἤδη τῷ λέοντα.

105. *Venator meticulousus & Lignator.*

Venator efferi insequens vestigia
 Leonis, in sylva aspicit Lignarium;
 Interrogatque Leonis an latibula
 Vestigiaque cognosceret? cui Rusticus
 Possum, inquit, etiam si velis, feram tibi
 Ipsam indicare. Hic percitus formidine
 Dentisque collidens, ago, inquit, gratias;
 At non Leonem quaero, sed vestigia.

ρς'. Πλέον-

ρς'. Πλέοντες.

ΕΜδάντες πνές εις σιάροϋ έ-
πλεον. γενομύρων τ' αυτ'ηϋ πε-
λαγίων, συμβέη χειμύρα εξάισον
ημέδαται, κ' η ναυύ μικρῆ καταδύ-
δαται. ηϋ δέ πλέοντων έτεροϋ πε-
ρηξάμμος τυδς πατρῶυς θεύς επε-
καλείτο μύ οίμωγῆς κ' σαναγμύρ,
χαισήμεν δ' αποδώσεν επαγγελόμε-
νος, εαν περσποθῶσι. παυσαμύρε δέ

τοδ χειμύρω, καί πάλιν θαλλύης
γενομύνης· εις εύωχίαν τραπέντες
ώρχομύτο τε κ' εκσίρωτων. άτε δη έξ
άπροσδοκήτε άπερσποθύτες κιν-
δυύς. κ' σεξρόδς ο κυβερνήτης έπαρ-
χων, έρη ωρεδς αυτούδς, άλλ', ω φί-
λοι, έτωδς καή ημῶδς γενηθέναι δέι,
ώδς πάλιν, εαν τύχοι, χειμύρω
έσομύρε.

106. *Gubernator & Nautæ.*

*Quum de fortunis quidam quereretur suis,
Æsopus finxit consolandi gratiâ.*

Vexatâ sævis navî tempestatibus,
Inter vectorum lacrymas & mortis metum,
Faciem ad serenam subitò mutatur dies :
Ferri secundis tuta cœpit flatibus,
Nimiâque nautas hilaritate extollere.
Factus periculo tum Gubernator sophus :
Parcè gaudere oportet, & sensim queri :
Totam quia vitam miscet dolor & gaudium.

ρζ'. Κύων καὶ Αλώπηξ.

ΚΥων θηροπόκος λέοντα ιδών, πηξ δέ τῆτον θαλαμύρη, έρη, ω
τῆτον εδύωκεν. όπσραφείδς δέ κακή κεφαλή, σ' λέοντα εδύωκεδς ;
ό λέων καή βρυχητάμμοϋ, ό κύων ούπνω ούδδέ τόν βρυχημόν έ-
φοκηνθείδς έρυγεν εις τῆπόσω. αλώ-
λύγκας.

107. *Canis & Vulpes.*

DUm sequitur Canis oblatum sibi forte leonem,
Ingentique inhiat prædæ; leo vertit ocellos,
Immensoque rugitu frendens ringitur ora.
Territus inde Canis retrò fugit; huic pavitanti
Occurrens Vulpes, cur, inquit, stulte, leonem
Insequeris, cujus necis perferre rugitum?

ρη'. Αλώ-

ρη'. Αλώπηξ ἢ Τερίγθου.

Αλώπηξ ἢ Τερίγθου δηλώντες εἰς φρέαρ κατέβη. μὴ δὲ τὸ πνεῖν, τῷ τεύχε σκεπηθεὶς ἢ ἀνοδόν, ἢ ἀλόπηξ ἔφη, θάρσος, χηρσιμὸν τι καὶ εἰς τῷ ἀμφοτέρων σωτηρίαν ὀπιπενόηκα. εἰ γὰρ ὄρδιθαι σαθεῖς, πῶς ἐμπροσθεν τῷ ποδῶν τῷ τοίχῳ προσπερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοῦμαπροδεν κλινεῖς, ἀναδραμῶσα ἀφ' ἧ τῶν αὐτῆ νώτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τῷ φρέα-

τῷ ἐκείθεν πηδύσασαι, καὶ σὲ μετὰ τῆτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τῷ δὲ βάλγε πρὸς τῆτο ἐπίμως ὑπερητησαμῆς, ἐκείνη τῷ φρέατῷ ἕτας ἐκπηδύσασαι, ἐσπίρτα πρὸς τὸ σῶμιον ἠδουμένη. ὁ δὲ τῷ Τερίγθου ἀντὶ ἐμέμπετο, ὡς ὄρα-βάνης τὰς συνδύκας. ἢ δὲ, ἀλλ' εἰ τωσῶτας, εἴπε, φρένας ἐκέκλιθαι, ὅπως ἐν τῷ πῶγωνι βίχας, ἢ ἄρῶτερον ἀν κατέβης, πρὶν ἢ τῷ ἀνοδόν σκέψασθαι.

108. *Vulpes & Hircus.*

Homo simul ac venit in magnum periculum,
 Effugium reperire alterius querit malo.
 Quum decidisset Vulpis in puteum inscia,
 Et altiore clauderetur margine,
 Devenit Hircus fitiens in eundem locum;
 Simul rogavit, esset an dulcis liquor,
 Et copiosus? Illa fraudem moliens;
 Descende, amice, tanta bonitas est aquæ,
 Voluptas ut satiari non possit mea.
 Immisit se barbatus: tum Vulpecula
 Evalit puteo, nixa cellis cornibus:
 Hircumque clauso liquit hærentem vado.

ρθ'. Πήρα.

Ἄνθρωποι δύο κήρας ἕκαστος φέρει τῷ μὴ ἐμπροσθεν, πῶς δὲ ὅπῳθεν γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρω. ἀλλὰ ἢ μὴ ἐμπροσθεν ἀλλετείων, ἢ δὲ ἀκείβως δεώνται.

ὅπῳθεν τῷ αὐτῷ τῷ φέρονθαι. καὶ ἀφ' ἧ τῆτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὴ ἐξ αὐτῶν κακῶν ἐκ ὄρωσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάντα ἀκείβως δεώνται.

109. *Pera.*

Peras imposuit Jupiter nobis duas:
 Propriis repletam vitiis post tergum dedit,
 Alienis ante pectus suspendit gravem.
 Hac re videre nostra mala non possimus:
 Alii simul delinquunt, censores sumus.

ρί. Μῦες.

ΜΥς ἀρεταῖον ἀσκήθ' ἵνετα
 φίλον μὲν, καὶ τὸ φίλιον πι-
 σέμενος, πρῶτος εἰς ἀρχὴν τὸ ἀσι-
 κὸν παρελάμβανεν. καὶ ξενίαν οὐ-
 πὼν παρέπιθει καὶ τεύεζαν· ἃ φέρειν
 οἶδε τοῖς ἐνοικῶσιν ἀρχόν. ἀμειβό-
 μενον δὲ τὸ ξενίαν ὁ ἀσκήος, εἰς
 ἄστυ τὸ ἀρεταῖον ἐκόμιζεν, καὶ εἰς ἀν-
 δρὸς εὐπύρου παρελάμβανεν οἶκον.
 ὡς δὲ σφῆ ὄντων ἦδη πρῶτος ἐπιδου-
 ἦσεν, πρῶτος τις ἀνέκοπιε. καὶ
 πρῶτος τῆς ἐν τοῖς ὄφθοις ἀπι-
 λύνοντο πείρας, ὅσῳ εἰς ἐπειρῶντο
 μετ' ἀλλήλων εἶναι. καὶ τελευτῶν ὁ ἀρε-
 ταῖος, ἀπῆμι, ἔφη, τὸ ἐν ἀρχαῖς προ-
 πρῶτον μετεβόθηα, τὸ ἐν ἄστυ πρῶτος.

110. *Mures.*

Rusticus urbanum Murem Mus paupere fertur
 Accepisse cavo, veterem vetus hospes amicum,
 Asper, & attentus qualitis, ut tamen arctum
 Solveret hospitii animum: Quid multa? neque illi
 Sepositi ciceris, nec longæ invidit avenæ;
 Aridum & ore ferens acinum, semefaque lardi
 Frustra dedit, cupiens variâ fastidia cœnâ
 Vincere tangentis male singula dente superbo;
 Cum pater ipse domus, paleâ porrectus in hornâ,
 Effet odor, loliumque, dapis meliora relinquens;
 Tandem urbanus ad hunc, quid te juvat, inquit, amice,
 Prærupti nemoris patientem vivere dorso?
 Vis tu homines, urbemque feris præponere sylvis?
 Carpe viam, mihi crede, comes: terrestria quando
 Mortaleis animas vivunt fortita, Neque ulla est
 Aut magno, aut parvo lethi fuga: Quo bone circa,
 Dum licet, in rebus jucundis vive beatus;
 Vive memor, quàm sis ævi brevis. Hæc ubi dicta
 Agrestem populère, domo levis exiit; inde
 Ainbo propositum peragunt iter, urbis aventes
 Mœnia nocturni subrepere: Jamque tenebat
 Nox medium cœli spatium, cum ponit uterque
 In locuplete domo vestigia, rubro ubi cocco
 Tincta super lectos canderet vestis eburnos,
 Multaque de magna superessent ferula cœnâ,
 Quæ procul exstructis inerant hesternæ canistris:
 Ergo ubi purpureâ porrectum in veste locavit
 Agrestem, veluti succinctus cursitat hospes,
 Continuatque dapes, nec non vernâliter ipsi

Fungitur

Fungitur officiis, prælambens omne, quod offert:
 Ille cubans gaudet mutatâ sorte, bonisque
 Rebus agit lætum convivam: cùm subito ingens
 Valvarum strepitus lectis excussit utrumque.
 Currere per totum pavidi conclave, magisque
 Exanimis trepidare: Simul domus alta Molossis
 Personuit canibus: Tum rusticus, haud mihi vita
 Est opus hac, ait, & valeas: Me sylvæ, cavusque
 Tutus ab insidiis tenni solabitur ervo.

ρια'. Κάλαμος & Ελαία.

Διακαρτεσίαν & ἰσχύϊ καὶ ἰσχυρὰν κάλαμος καὶ ἐλαία ἠείρον. ἢ ἡ κάλαμος ὑνειδηζομένης ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνατεῖ καὶ ἔσθλως ὑποκλινομένης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν ἐκ ἐρδύεζατο. καὶ μικρὸν ὑπομένει, ἐπειδὴ ἀνεμῶ ἐπνύσεν ἰσχυρῶς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποστῆθεὶς καὶ ὑποκλινθεὶς τῆς ἀνέμοις, ἔσθλως διεσώθη· ἢ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέστη τῶς ἀνέμοις, κατεκλάθη τῇ βίᾳ.

III. *Canna* & *Oliva*.

DE honore firmitatis, atque virium
 Canna atque Oliva litigantes, invicem
 Gravissimas dixere contumelias.
 Atque aded, tunc inepta te præponere
 Audes mihi, aut certare mecum? Oliva ait;
 Ego stipite inconcussa robustissimo,
 Telluris in profundo radices ago:
 Tu caule lento, tanquam Olus, summo in solo
 Hæres; & omni obnoxia auræ fluctuas.
 Hæc illa cùm jactaret insolentiùs,
 Tandem immodestis Canna parcens litibus,
 Silentium egit, tempus expectans suum.
 Ecce autem atroci turbine Eurus impotens
 Incubuit arvis: cui cùm Oliva improvidè
 Obniteretur, fracta procubuit solo.
 At Canna cedens ultrò, & huc illuc levi
 Inflexa declinatione spiritûs,
 Incolumis & superstes adversariæ,
 Gravem ejus olim risit insolentiam.

ριβ'. Μηναζύρται.

ΜΗναζύρται ὄνον ἔχοντες, τέτρα ἐτέρων ἢ αὐτοῖς μίωαζυρτοῖς ἀπι-
εἰάδεσαι τὰ σκῆλη ὀπιπιδέν- τησάντων, καὶ πωδανομύλων αὐτοῖς
τες ὀδοιπορεῖν. καὶ δῆποτε δποδανόν- πῶς ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔρασαν, τεδνη-
τοσ αὐτοῦ δπό κόπη, ἐκδείραντες κέναι μὲ αὐτὸν, πηηγῆς ἢ ποσώ-
αὐτὸν, ἐκ τῶ δέρματοσ τύμπανα τας λαμβάνειν, ὅσας ἐδὲ ζῶν ὑπέ-
κατεσκόδασαν, καὶ τέτοις ἐχσῶντο. μείνειν.

112. *Asinus & Galli.*

Qui natus est infelix, non vitam modò
Tristem decurrit, verùm post obitum quoque,
Persequitur illum dura fati miseria.

Galli Cybeles circum quæstus ducere
Asinum solebant bajulantem farcinas.
Is quum labore & plagis esset mortuus,
Detractâ pelle sibi fecerunt tympana.
Rogati mox à quodam, delicio suo
Quidnam fecissent, hoc locuti sunt modo:
Putabat se post mortem securum fore,
Ecce aliæ plagæ congeruntur mortuo.

ριγ'. Λύκοσ καὶ Ἴπποσ.

ΛΥκοσ κατὰ πνα ἄεσσαν ὀ- ρου, αὐτοῦ δὲ ἐρύλαξιν· ἐπεὶ καὶ
δείων, εὔρε κειδῆσ· μὴ αὐτοῦ τὸν φόρον τὸν ὀδόντων ἀ-
δωάμυροσ δὲ αὐταῖς τρεσῆ χη- κούει· καὶ ἴπποσ ὑποτυχὸν ἔ-
σασαι, καταλιπὼν ἀπήει. ἴπποσ φη, ἀλλ' ὦ ἔτος, εἰ λύκοι κει-
δὲ σωτηρῶν, τῆτον ὀπὶ πλώ ἀρε- δῶν τρεσῆ χηῆσαι ἴδωσαντο, οὐκ
ραυ ἐκεῖ αὐτὸν ἐχλάς, λέγων, ὡσ ἂν ποτε τὰ ὄτα τ' γαστρὸσ ποροέ-
εὔρον κειδῆσ, αὐτοῖσ μὲν ἐκ ἔρα- κρινας.

113. *Lupus & Equus.*

Lupus per arvam transiit plenum hordei,
Quod cum nequibat pabulum depasci, abît:
At mox caballo fortè factus obviam,
Ego delicatum repperi, inquit, hordeum,
Et tibi reservavi omne. Nempe dentium
Exaudiens strepitum, te adeste noveram.
Olli quietâ mente subridens Equus;
Sed hordeo, inquit, vescerentur si Lupi,
Non ventrem, amice, posthaberes auribus.

ριδ'. Κολοίους.

Κολοίον τις συλλαβῶν, κὶ δῆσας
αὐτῆ ἢ πίδα λίνω, πῶ ἑαυτῆ
παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ μὴ ὑπομεί-
νας ἢ μὲν ἀνθρώπων διατυν, ὡς
παρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἦ-
κεν εἰς ἢ ἑστυδὸς χαλιάν. περὶ κλη-
θέντων δὲ τῶ δεσμιῶ τῶς κλάδους,
ἀποπλήσσει μὴ δουράδων, ἐπειδὴ
ἀποθνήσκον ἔμελλε, παρὸς ἑαυτῶν ἔφη,
δείλαιον ἔγωγε, ὅς ἢ παρ' ἀνθρώ-
ποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαδον
ἑμαυτὸν ἢ ζωῆς στερήσας.

114. *Monedula.*

PAstor prehensæ ab se pedem Monedulæ
Pilo alligavit; atque eam gnato suo
Puerile quicum luderet, munus dedit;
Quæ vitam eam pertaxa, cum primùm fugæ
Occasio est oblata, cum vinculo avolans
Se in arborem, suumque nidum contulit.
Circumvoluto verò ramis vinculo,
Sese expedire ad evolandum non valens,
Cum instare mortem jam videret, heu mihi,
Lacrymans, ait, genensique, quæ fat commodam
Heri mei gravata consuetudinem,
Me me ipsa libertate, vitæque exui.

ριέ. Ἡρακλῆς καὶ Πλάτων.

Ἡρακλῆς ὁ θεωδέης κὶ παρὰ τῶ
διὲ ἐσιώδων, ἕνα ἔχεσον
τῶν θεῶν μὲν πολλῆς φιλοφροσύνης
ἠσπάζετο. καὶ δὴ τελευτῶν εἰσελ-
θόντων ἢ Πλάτων, καὶ τῶν ἐδά-
φους κύβας ἀπερέψατο αὐτῶν. ὁ ὅ
Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπι-
θάνατο αὐτὸν τῶ αἰπῶν δι' ἦς
πάντας τοὺς δαίμονας ἀπένεως
προσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλάτων
ὑπολέπειται. ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλ'
ἔγωγε ἀπὸ τῆς τῆς αὐτῶν ὑπολέπο-
μου, ὅτι παρ' ὄν κμερὸν ἐν ἀν-
θρώποις ἦμην, ἐάρων αὐτῶν, ὡς ὅτι
τὸ πλείστον, τῶς πονηροῖς συμ-
βῆτα.

115. *Hercules & Plutus.*

OPes inuisse meritò sunt forti viro,
Quia dives arca veram laudem intercipit.
Cælo receptus propter virtutem Hercules,
Quum gratulanter perfulatasset Deos,
Veniente Pluto, qui Fortunæ est filius,
Avertit oculos: causam quæsitivus Pater:
Odi, inquit, illum, quia malis amicus est,
Simulque obiecto cuncta corrumpit lucro.

E

ρις'. "Αγ-

ρις'. Ἀνθρωπὸς καὶ αἰαθραύσας ἀγροίμα.

Ἀνθρώπος τις ξύλινον ἔχων αὐτίκα κλαδεύσας, χρυσὸς ἐξέδωκεν
θεὸν, καδικέτωε τῷ ἀγαθο- ὅτι πλείους. ὄντως δὴ σωμάτων ὁ
ποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔ- ἀνθρώπος ἐβόα, σφέλιος ὑπάργχεις
περῆεν, καὶ ἕδεν ἦπτον ἐν πενία ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνόμων. π-
δίηγε, θυμωδεῖς, ἄρας αὐτὸν ἵψ μῶντά σε γὰρ ἦκιστά με ἀφέλυσας,
σκελῶν, ἐξέψεν εἰς τὸ ἔδαφος. τυπήσασθα δέ σε πολλοῖς καλοῖς
προσκοπτάσης οὖν τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀμείβη.

116. *Homo perfractor statuae.*

EXsculptam habebat (nescio cuius Dei)
Imaginem pauper, nemoris olim incolam:
Huic offerebat ille quotidie preces,
Pro more poscens, munera ut frequentia
Opesque magnas subministraret tibi.
At nil inanes profuerunt pauperi
Preces: sed ille pristinâ indigentia
Vexatus, ut quondam, inquietè egit dies.
Furore tandem exardet implacabili;
Statuamque totis, quæis potuerat, viribus
Attollit in sublime, humique dejicit.
Hæc sparsa jacuit, at ruinâ nobili
Explevit hominis vota: nam fractum caput
Cerebrum repente ostendit intus aureum;
Quod lætus ille colligens, stupidissimum
O Numen, ait, ô ligneum verè Deum,
Non spontè blandum! nempe tu nihil mihi
Dederas precanti, at verberanti plurima.

ρις'. Καρκῖνὸς ἔ Αλώπηξ.

Καρκῖνὸς ἐπὶ τῇ θαλάσῃ ἀνα- ὁ δὲ μέλλον καταβιβρώσασθαι, ἔφη,
βάς, ὅτι πνὸς ἐνέμετο τόπος. ἀλλ' ἔγωγε δίχμαι πέποιδα, ὅς
αλώπηξ δὲ λιμώπησα, ὡς ἐδέα- θαλάπλιον ὦν, χρυσῆος ἠεὶ κλήδω
σαυτε, περισσεύουσα ἀνέλαβεν αὐτόν. γλέσσα.

117. *Cancer & Vulpes.*

EGressus undis Cancer, atque in gramine
Pastus virenti, Vulpis in fauces cadit:
Et jam voracis dente lacerandus feræ,
Justè, inquit, accidit hoc mihi infortunium,
Neque enim marinum, habitare terram oportuit.

ρις'. Λέων

ριή. Λέων καὶ Ἄρκις.

Λέων καὶ Ἄρκις οὐκ βανδύρω
 φειγόμενοι, ἀλλ' ἴσως ἐμά-
 χοντο. Δεινὸς ἔν ἑσ' ἀλλήλων δια-
 τεθένης, ὡς ἐκ τῆ πολλῆς μάχης
 καὶ σκοποδησίας, ἀπαιδίσαντες ἔ-
 κειντο. ἀλώπηξ ἢ κύκλω φειγόμενα,
 πεπρωκότως αὐτὸς ἰδοῦσα, καὶ τὸ

βένηρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τῷ-
 το διὰ μέσσω ἀμφοῖν ἀφιδραμῶσα
 καὶ ἀρπάσασα, φεύγουσα ἔρχετο. οἱ
 δὲ βλέποντες μὴ αὐτῷ, μη
 δυναμένοι δὲ ἀναστῆσαι, δέλαιος
 ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἔ-
 μοχθῶμεν.

118. *Leo & Ursus.*

VEnatum euntes Ursus & Leo simul
 Ceperè pinguem in saltibus fortè hinnulum ;
 Prædamque uterque vendicavit dum sibi,
 Pugnant feroces protinùs inibant gravem :
 Hinc aspero dente, inde validis unguibus
 Certare, vires viribus repellere,
 Tellusque purpureo madere flumine :
 Mox ambo miserè fauciati, in humum simul
 Strati, jacebant vix trahentes halitum ;
 Prædæque, & iræ penitùs immemores suæ :
 Hæc interim vulpecula viâ transiens,
 Feræque spectans vulneratas, hinnulum
 Corripuit in medio jacentem, & cum suo
 Læta onere fugiebat : videntes hoc feræ,
 Diuque nixi fracta membra tollere,
 Frustra, inquit, certavimus ; miseris modis
 Laceravit alter alterum ; at vulpecula
 Quæ nil laboris tædiive pertulit,
 Nostri reportat præmium certaminis.

ριή. Αλώπηξ λιμώτισσα.

Αλώπηξ λιμώτισσα ἐν πείνῃ ἐ-
 διάτατο βοσκή κρέα καὶ ἄρτον
 ὅτι πνα καλύβην ἑσ' αὐτῷ κατα-
 λειφέντα. καὶ εἰσελθούσα διὰ σENO-
 τάτης ὀπίσ, ἐραγεν αὐτὰ ἠδέως.
 ἐξογκωδέισα ἢ καὶ μὴ δυναμένη ἐξ-

ελθεῖν τῆ καλύβης, ἔσενε καὶ ὠλοφύρε-
 το. ἑτέρα ἢ ἀλώπηξ διερχομένη ἤκου-
 σεν αὐτῆς τῆ σεναγμῆς, καὶ προσελθεῖ-
 σαι ἐπιωδάνετο τῆ αἰτίαν, καὶ μαθεῖ-
 σα ἔφη, μένε τέως ἐνταῦθα, ἕως ἂν
 τοιοῦτη γένη, ὅποια οὐσα εἰσηλθεῖς.

119. *Vulpes esuriens.*

Fortè per angustam tenuis Vulpecula rimam
 Repèrat in cumeram frumenti, pastaque rursus
 Ire foras pleno tendebat corpore frustra :
 Cui mustela procul, si vis, ait, effugere istinc,
 Macra cavum repetes arctum, quem macra subisti.

ρκ'. Ἀλιεύς ἢ Σμαρὶς.

Ἀλιεύς τὸ δίκλιον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνύμεγε σμαρίδα. σμικρὰ ἢ ἕσα, ἐκέλευεν αὐτὸν νῦν μὴ μὴ λαβεῖν αὐτῷ, ἀλλ' εἴσαι δὲ τὸ σμικρὸν πύχάνην· ἀλλ' ἔταν ἀξυμῶ ἢ μεγάλη, φησὶ γένω-

μεν, συλλαβεῖν με δωρήσῃ, ἔπει καὶ εἰς μείζονά σοι ἀφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἀνάσσω ἐν εἵλω, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρῆς κέρδιον, καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ προσδεκόμενον, καὶ μίγα ὑπάρχη, ἐλπίζην.

120. *Piscator & Cerrus.*

Piscator solitus prædam suspendere setâ
 Exigui piscis vile trahebat onus;
 Sed postquam superas captum perduxit ad auras,
 Atque avido fixum vulnus ab ore tulit;
 Parce, precor, supplex lacrymis ita dixit obortis,
 Quantilla ex nostro corpore damna feres?
 Nunc me saxosis genitrix sæcunda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere jussit aquis:
 Tolle minas, tenerunque tuis sine crescere mensis,
 Hæc tibi me rursum littoris unda dabit:
 Protinus immensi depastus cœrula ponti,
 Pinguior ad calamum sponte recurro tuum.
 Ille nefas captum referens absolvere piscem,
 Difficiles queritur casibus esse vices:
 Nam miserum est, inquit, præsentem amittere prædam,
 Stultius & rursum vota futura sequi.

ρκβ'. Δρυτόμοι καὶ Πεύκη.

Δρυτόμοι ἐργάζοντινα πύκην· οὐ τοσοῦτον τὸν κόποντα πέλεκυν σφύρας δὲ ἐξ αὐτῆς πεποτιμώμενοι, ὅσον τὸς ἐξ ἐμοῦ ρυτιμώτες, εὐκόλως ἐργάζον. ἢ ἢ εἶπεν, δέντας σφύρας.

121. *Lignarii & Abies.*

IN sylvâ acutis Rustici bipennibus
 Findunt abietem frondeam Lignarii;
 Cuneosque, scissis dedolantes ramulis,
 Minore nisu fissile peragunt opus:
 Nam cunei adæsti mediâ per foramina
 Nodos repente dividunt asperimos:
 Lacerata tum sic arbor; ego neque cuspidem,
 Bipennis, inquit, culpo, nec Lignarium;
 Sed hoc dolet, quod gerimine meo saucier.

ρκβ'. Αλώπηξ ἔ Ερῶν.

Αλώπηξ ἀφελάνουσα ποταμῶν ἀφελὸι οὐτῆς τὸς κυμοραΐδας· ἢ ὅτι ἐκ ἀπώδη εἰς φάραγγα· ἔ δυνάμην ὃ ἐκβλῦσαι, πολὺ χρονον καταπαθεῖ, καὶ κυμοραΐσαι πολλοὶ ἔχοντα αὐτῆς ἐγγὺς ὃ πλανώμενος, ὡς εἶδεν αὐτῶν, κατακλιείρας ἐρωτᾷ, εἰ τὰ με τὸ λοιπὸν αἶμα.

122. *Vulpes* ἔ *Erinaceus*.

TRanarat alti fluminis Vulpes vadum :
Sed ripâ in ipsâ, & udo aquarum margine,
Voraginoso crura defigens luto,
Muscarum acuto obnoxia hæsit morsui :
Quam destitutæ Vulpis ærumnam, dolens
Qui fortè eò devenerat Erinaceus,
Amanter atque sedulo officium suum,
Si quâ in re eam iuvare posset, obtulit :
Atque adeo, quando eripere te istinc non quæro,
Vis, inquit, istas ut abigam muscas tibi
Quæ te exedunt? Minimè, ait illa, gentium :
Nam si hæ recedant, quæ repletæ ac turgidæ
Non admodum nocere jam nobis queunt,
Aliæ illicò successerint famelicæ,
Quæ reliquam omnem sanguinem exfugant mihi.

ρκγ'. Ὀν ἔ καὶ Αλώπηξ.

Ὀν ἐνδυσάμενος λεοντῶν, ἢ δὲ (ἐπίτηται γὰρ οὐτῶ φθρεζαμῶν περὶ, τὰλλα τῶ ζῶων ἐφορασηκοῦσα) περὶς αὐτὸν ἔρη, ἀλλ' ἔων. καὶ δὴ διασάμωρος ἀλώπηξ, ἐὺ ἴσθη, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήσθην, ἐπεφῆτο καὶ ταύτῳ δεδῆπιδαι. εἰ μὴ ὀγκωμῶν ἦκιστα.

123. *Asinus* ἔ *Vulpes*.

LEonis olim pelle Acellus indutus
Reliquas quadrupedes territans vagabatur :
Vulpi quoque obviæ insolenter insultans,
Terrere & hanc tentavit : illa quæ ignavum
Rudentis ejus fortè murmur audisset,
Tua, inquit, ista horrenda torvitas oris
Gravi profectò me pavore complèsser,
Nisi, qui leo esses, te rudente cognòssem.

ρκδ'. Τοξότης καὶ Λέων.

ΑΝὴρ δὲ τις εἰς ὄρη τοξικῆς ἐμ- σοι κἀγώ. ὁ δὲ λέων βληθεὶς ἄρ-
πειρος κωπηγεῖται. πάντα ὃ τὰ μιστε φέρειν. ἀλώπεκος δὲ τῆτον
ζῶα ἐφυγον· λέων δὲ μόνος περσε- διαρρεῖν καὶ μὴ φεύγειν λεγέσθαι, ἔφη
καλεῖτο αὐτὸν πρὸς μάχην. ὁ δὲ ὁ λέων, ἔδραμῶς με πλανήσεις· ὁ-
βέλθου πέμψας, καὶ τὸ λέοντα βα- που γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον
λὼν εἶπεν, ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον ἔχει, εἰ οὐκ ἐπέλθοι μοι, τί ἂν
οἶός ὄσῃ; καὶ δὴ τότε ἐπέρχομαί ποίησω;

124. *Jaculator* καὶ *Leo*.

Venator arcus & sagittas comparans,
Egreditur alta in montium cacumina;
Dirumque cunctis prælium indicit feris:
Illæ antra territæ atque speluncas petunt,
Leone solium excepto; at hic stat efferus,
Hominemque, præsens in duellum provocat:
Arcum ille tendens, bestiamque cuspide
Figens volanti; missilem accipe nuncium
Imprimis, ait; atque ipse non tardus sequar:
Leo ulceratus protinus sese in fugam
Convertit, atque antra petit: Illum conspicit
Vulpecula; & siste, inquit, ὀ fortissime,
Gradum; atque honorem bestiarum vindica:
Cui vulneratus Leo, sed haud me subdola
Suadebis, inquit, rursùm ut occurram viro;
Namque ita tremendus si sit ejus nuncius,
De me quid oro fiet, ipse si adforet?

ρκε'. Τύχη.

ΕΓρὺς φρέατός τις ἐκοιμᾶτο. ἢ ὃ πως ἐν τῷ φρέατί σου πεσόντος,
τύχη ὀπισθᾶτα αὐτῷ εἶπεν, ἐ- ἐμὲ πλὴν τύχῃ ὅπαντες καταμείμ-
νυραι, καὶ ἀλλαχῆ κοιμήθητι, μὴ ψωνται.

125. *Fortuna*.

Somno gravatus ad profundū marginem
Putei jacebat vir periculi nescius:
Fortuna juxtā stetit, & hominem fuscitans,
Exurge, dixit, & hinc remotiùs jace;
Nam fortè putei si in voraginem cadas,
Culpabor insons ob tuam imprudentiam.

ρκς'. Ὀφίς Ἐ Γεωργός.

Ὀφίς ἐν γεωργοῦ ἀσθενέσι φου-
 λείων, ἀνεΐλεν αὐτὲ τὸ νή-
 πον πευδίον. πένθησεν ὅ τῆς γονεῦ-
 σιν ἐγένετο μέλας. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆ
 λύπης πέλεκυ λαβῶν, ἔμειλεν τὸν
 ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσιν. ὡς δὲ ἔ-
 κωψε μικρὸν, ἀπεύσας ὁ γεωργὸς τῷ
 πατάξαι αὐτὸν, ἠσάχησε, μόνον κρέ-

σας τῷ τῆς πλώλης ὀπλῷ. ἀπι-
 δόντω δὲ τῷ ὄφρασι, ὁ γεωργὸς νο-
 μίσας τὸν ὄφιν μικρῶν μνησικακίῃν,
 λαβῶν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ
 πλώλῃ. ὁ δὲ ὄφίς λεπτὸν σελίξας,
 εἶπεν, ἐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίσις ἢ
 φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τῷ πέτασαν ὄρω, σὺ
 δὲ τῷ τύμβον τῷ τέκνῳ.

126. *Serpens & Agricola.*

Serpens latere solitus infra Rustici
 Vestibula, sustulit hominis puerulum
 Ingratus, & neci venenosus dedit:
 Hinc gemitus ingens, hinc parentibus dolor
 Exorsus est immensus, & vindex furor:
 Nam genitor armatus securi dexteram,
 Parabat irā accensus exitium feræ;
 Manensque donec Anguis exeret caput,
 Nimsique fervido acer impetu ruens
 Percussit imprudens foraminis ostium,
 Hostique facilem præbuit fugæ locum:
 Mox mutua discordiæ oblitum ratus
 Anguem, breviq̄ue tempore reducem fore;
 Panem salemq̄ue posuit in foramine,
 Serpentem ut isto traheret incautum cibo:
 Hoc conspicatus ille, tenui fibilo
 At non tibi iterum credam, ait, nec tu mihi;
 Quin hæc manebit ira; dum videbimus
 Notam ego bipennis, tu sepulchrum filii.

ρκς'. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ποτε ἄρας ἀπέβατον ἐν πύργῳθεν σαθεὶς εἶπεν, ἀδίκως ἀ-
 ποιμνία, ἐκόμιζεν αὐτὸ εἰς σέλιξ τὸ ἐμὸν. ὁ ὅ λέων γελάσας
 κοίτῳ. λέων δὲ αὐτῷ σωματῆ- ἐρη σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλις
 σας ἀρέσει τὸ ἀπέβατον. ὁ δὲ ἐδίδη.

127. *Lupus & Leo.*

Raptum è grege agnum dum tulit in antrum Lupus;
 Huic factus obviam Leo, prædam abstulit:
 Orbatus agno constitit procul Lupus,
 Curque, inquit, injustè meum rapis? huic Leo,
 Rapui (fateor) ego, quod tibi ab amico datum est.

ρχή. Αετός κ' Κάνθαρος.

Λαγώς ἔσ' αἰτοῦ διωκόμενος
 πρὸς κοίτην κανθάρου κατέ-
 φυγε, δέομενος ἔσ' αὐτῷ σωθῆναι.
 ὃ ὅ κείναρος ἤξιεν ἄετον μὴ ἀνε-
 λθῆναι ἢ ἐκείτω, ὀρκίζων αὐτὸν κ' ἴσ' ἴ-
 μερίσει Διός, ἢ μὴ μὴ κατατρε-
 γῆσαι τὴν μικρότητά αὐτῷ. ὃ ὅ μετ' ἄ-
 ὄργης τῆν πτέρυγι ἔραπτάς τ' κείνα-
 ρον, τ' λαγῶν ἀρπάσας κατέρμαλλε.
 ὃ δὲ κείναρος τῷ τε αἰτοῦ συνα-
 πέπῃ, ὡς τ' χαλιῶν πύττα καπι-
 μαδεῖν κ' δὴ περσελῶν, τὰ ὡς
 τῷ κατακυλίσας δέφθερε τ' δὲ
 δεινὸν ποισαμύμης, εἰ τις τῷτο πολ-
 μύσει, κατὰ μετεωροτέρη τύπη τὸ
 δ' ἄτερον νεοποισαμύμης, κακεί
 πάλιν ὁ κείναρος τὰ ἴσα τῷτον διέ-
 θηκεν. ὃ δὲ αἰτὸς ἀμυχανήσας τοῖς
 ὄλοις, ἀναβὰς ὅπῃ τ' Δία (τότε γὰρ
 ἔερος ἔθ' λέγεται) τοῖς αὐτῷ γόνασι
 τῷ τείτῳ γονῶν ἴσ' ὡς ἔθηκε,

τῷ δειῶ ταῦτα ἔραδέμενος, κατὰ
 ἰκετεύσας φυλάπειν. ὃ κείναρος ὅ
 κόπρη σπαῖραν ποίησας, κ' ἀναβὰς
 ὅπῃ τ' κόλπῳ τ' Διὸς ταύτῳ κεί-
 κεν. ὃ δὲ Ζεὺς ἀνασῆς ἐρ' ὡ τ' ὄν-
 δον ὑποπνάζεσθαι, κ' τὰ ὡς διέ-
 ἔψεν ἐκλαδέμενος, αὐτὸν σωπεύει
 περσόντα. μαθὼν ὅ πρὸς τ' κείνα-
 ρου, ὅπῃ ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἰτὸν ἀ-
 μωμήμενος. εἰ γὰρ μὴ τ' κείναρον
 ἐκείνο μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ κ' εἰς
 τ' Δία αὐτὸν ἠσέσθησε. πρὸς τ' αἰ-
 τὸν εἶπεν ἐλθόντα, κείναρον ἔθ' ἴ-
 λυπένητα, κ' δὴ κ' δικαίως λυπέειν.
 μὴ βυλόμενος οὐ τὸ γένος τὸ ἴσ'
 αἰτῷ σπυρσίδῳ, σπυρσίδῳ τῷ
 κανθάρῳ Ἀγαλαγῆς πρὸς τὸν αἰ-
 τὸν θέσται. τῷ δὲ μὴ περσελῶν,
 ἐκείνος εἰς κείναρον ἔτερον τ' τῶν αἰ-
 τῷ μετέθηκε τοκετῶν, ἵνα αὐτὸν
 φαίνοι κείναρος.

128. *Aquila & Scarabeus.*

Aquilâ insequente, supplicem Iepusculum
 In abdito Scarabæus excepit cavo;
 Metumque iussit ponere; hostemque alitem
 Sic alloquens, per hospitaes te Deos
 Obtestor, ait, altumque præcipue Jovem,
 Serva innocentem, parce miserando hospiti;
 Nec sperne parvi animalis haud vacuas minas:
 Subrisit Aquila, alapanque Scarabæo intulit;
 Prædâque corceptâ avolavit; hanc simul
 Tenellus hostis sequitur usque ad arborem,
 Ubi illa nidum posuit; atque hostilia
 Terram ova in inam devoluta conterit:
 Sic nascituros perdidit pullos avis,
 Et maximam spem evertit aquilinæ domûs:

Orbata volucris altiori in arbore
 Nidum locavit, sed pari dispendio ;
 Nempe hunc quoque Scarabæus ascendit locum,
 Similique, quo prius modo, ova dejicit :
 Tunc destituta, omnisque consilii impotens
 Suum Jovem adiit, (Aquila nempe ales Jovis)
 Illique tradens tertiam propaginem,
 In proprio oravit sinu reponere :
 Hoc sentiens, novumque vindictæ modum
 Meditatus hostis, stercoris olidi globum
 Volvens posuit ipso Tonantis in sinu :
 Surgens repente Deus ut hunc abstergeret,
 Aquilina pariter ova nescius excutit ;
 Spemque alitis sui supremam projicit :
 Voto potitus hostis ad Divum venit,
 Aquilam orsus incusare, quod violaverat
 Jura hospitantum, & spreverat Dominum Jovem :
 Tunc Jupiter sublimis in folio sedens,
 Et Judicis vultum induens, sententiam
 Venerandus ita pronunciat ; meritò, ô avis,
 Puniris ; &, Scarabæe, meritò tu doles ;
 Ulterius autem nè odia tendatis, velim ;
 Quapropter ite hinc atque amici vivite :
 Reveniente Scarabæo quiescere se Dei
 Sententiâ, incepit timere Jupiter
 Hujusce odia nè Aquilas penitus extinguerent,
 Suique perderet hic ministrum fulminis :
 Aquilam ergo jussit ova in illo tempore
 Excludere, Scarabæus antro cùm latet
 Conclusus ; ut sic hostium implacabilis
 Maneret ira, sed maneret innocens.

ρκθ'. Καρύα.

Καρύα τις ἐν ὄρω ἰσαυθῆν, καρ- χάρυα. ἢ τῷ ἀκλεῖν ἔρη, ὡ ἀθλία ἐγὼ,
 πὸν ἔρηρε πολὺν οἱ τῷ παρεδίτῃ, ὅπ ἔς τῷ καρπῷ με εὐφραίνω, ὑπὸ
 λίθοις ἢ βάλαντοις κειμένων ἀλλὰ τὰ τέτων δεινὰς ἀνπλαμῆνας χάρτας.

129. Νύξ.

NUX esulentos arbor in trivio sita
 Fructus ferebat ; quos ut inde excerpere
 Possent viatores, lapidibus undique
 Tortisque baculis verberabant arborem :
 Nudata tandem illa, & lacera miseris modis ;
 Si fertilis ita rependo, (inquit) quam velim,
 Minore cum dispendio ut sterilis forem !

ρλ'. Λέων κὶ Λαγῶς.

Λέων πειτυχὸν λαγῶν κοιμω-
μῶν, τέτον ἔμελλε καταφα-
ρεῖν· μεταξὺ ᾧ δρασαύμῳ ἔλαφον
παρεῖσαν, ἀρεῖς τ' λαγῶν, ἐκείνῳ
ἐδίωκεν, ὁ μὲν ἔν δ' ὄρων ἕξα-
σαὶς ἔφυγεν. ὁ δ' ἰλέων ὅτιπολὺ διώ-

ξας τ' ἔλαφον ἐπειδὴ καταλαβῆν ἔκ-
ἐδιώκηθη, ἐπαυήθηεν ὅτι τ' λαγῶν·
εὐρὸν δ' ἐκείνῳ περιδολῆται, ἔφη,
ἀλλ' ἔγωγε δίκεμα πέπονθα· ὅτι
πῆρ ἀρεῖς τ' ἐν χερσὶ βορᾶν, μείζονα
ἐλπίδα περιέκρινα.

130. *Leo* ☉ *Lepus*.

SOPITUM viridī Leporem dum vidit in herbā
Jejunus Leo, rictuque immāni ora resolvit
Illum arrepturus; prægrandi corpore cervam
Istā fortē viā aspiciēbat prætereuntem:
Tum spernens Leporem, ingentemque per arva secutus
Cervam, magno iter instituit conamine; sed mox
Cūm sese multūm cursu lassarat inani,
Nec poterat prædam speratam attingere; cœpit
Ad Leporem, quem despexit prius, inde reverti:
Ille sed interea aufugit; vacuanque reliquit
Hosti sedem; qui sic prædā orbatus utraq̄ue,
Et frustra plorans; meritò hoc, inquit, patior, qui
Pro incertis certa amisi: at præstantius esset
Captāsse exiguum Leporem, quā̄m amittere cervam.

ρλα'. Λύκος ☉ καὶ Ἀλώπηξ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν· ἐδυ-
σώπῃ δὲ ὡς χραυῶ αὐτῷ οὐ-
σαν μὴ σκολεῖναι. ὁ δ' ἰλύκος ἔφη,
εἰ πρὶς λόγους ἀληθεῖς εἶποις μοι,

σκολεῖσθαι. ἢ ᾧ εἶπεν, εἴθε μὴ σοι·
συνήνησα, εἰ δὲ συνήνησα, τὴν ἄν-
σε ἐπλήθησα, κὶ μηδαμῶς τῆ ὄρα
ταύτῃ ζήσης, κὶ πάλιν συνήνησας με.

131. *Lupus* ☉ *Vulpes*.

VULPES in ayidas incidens fauces Lupi,
Implorat hostem, mitis illi ut parceret
Laboribus confectæ & annis oblitæ:
Si terna, Lupus inquit, statim vocabula
Proferre poteris fraudis expers; sospitem
Dimittam & intactam. Orsa tum Vulpes loqui;
Utinam (inquit) in te haud incidissem, sive te
Cæcum prehendissem; tremendum scilicet
Ultrò intulissem, quod timeo lectum, tibi.

ρλβ'. ὈνϠ ἔ Λέων.

ὈΝΩ ποτὲ ἀλεξυῶν σπιερόσκε- πῶρρω τῆτον ἐδίαξεν, ἔνθα μικέπ
το. λέονϠ δ' ἐπελδόντῳ ἢ τ' ἀλεξυῶνϠ ἐρίκετο φωνή, γρα-
πῶ ὄνω, ὃ ἀλεξυῶν ἐφώνησε, κῆ ὃ φεῖς ὃ λέων χαίροισινατο. ὃ τ' ἔνθ-
μῆ λέων (φασὶ γῶ τῆτον τ' ἀλεξυῶ- σκων ἐβῶα, ἀθλιϠ ἐγῶ κῆ ἀνόπ-
νϠ φωνῶν φρεῖδα) ἔφωγεν. ὃ δ' τῳ. πολεμισῶν γὰρ μὴ ὦν γο-
νός νομίτας δ' αὐτὸν περδύναι, νέων, πίνος χάειν εἰς πάλεμον ἐξωρ-
ἐπέδραμῃ εὐδύς τῶ λέοντι. ὡς δὲ μῆτῶ ;

132. *Afinus* Ϡ *Leo*.

HErbofa carpebat dum Afellus gramina,
Fame incitatus hunc adortus est Leo :
Gallus, qui eodem fortè pastus est loco,
Clamare coepit ; tum Leo (neque enim potest
Perferre galli cantum) agro se proripit :
Inani Afellus hinc tumens superbiâ,
Et se Leonem terruissè judicans,
Gradu citato persecutus est feram :
Mox alterum cū in locum pervenerant,
Ubi nulla galli vox Leonem terruit ;
Facilè hic Afellum dente laniavit truci :
Serò ille propriam intelligens dementiam,
O me stolidum, ait ! nempe Afelli filius
Cur me Leoni credidi parem fore ?

ρλγ'. Κώνωψ κ' Βῆς.

ΚΩΝΩψ ὄπ' κέρατῳ βοῶς ἐκα- τα, ἀναχωρήσω. ὃ δὲ ἔφη, ἔτε ὅτε
δέαθ κ' ἡύλει. εἶπε τ' πρὸς ἡλδῆς ἔγνων, ἔτε εἰν μένης μελί-
τὸν βρωῶ, εἰ βαρῶ σου τὸν τένον- σει μοι.

133. *Culex* Ϡ *Taurus*.

INane liquidì pondus aëris Culex,
Illuc & illuc dum vagatur bombilans,
Laboriosi fedit in cornu Bovis :
Vix ille lentos moverat gressus pedum,
Culex repentè petiit, num tibi grave
Onus ambulanti videor ? Taure, si voles,
Ut hâc te nostri mole corporis leven,
Citò avolare possum ; quid vis impera ;
Ad hæc, juvencus ; isthic dum libet manæ,
Nam te sedentem in cornu non sensi, Culex,
Nec si avolâris, avolâsse sensero.

ρλδ'. Ἐλα-

ρλδ'. Ἐλαφῶ.

Ἐλαφῶ τ' ἔτερον πεπειρωμένῳ πλέοντος δὲ πνεε, καὶ τέτρα σοχασά-
 σῆσ' ὀφθαλμῶσ', ἐπ' ἠϊόνῳ μνοι, αὐτῆς κατετόξιστο. ἢ δ' ἔσσι-
 ἐνέμετο, πὸν μὲ ὑμᾶ τ' ὀφθαλμῶσ' τὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδε-
 πρὸς τ' ξηρὰν ἀλὲ πὸς κυνηγέσιω- δούκη, μὴδὲν παρῶσα· καὶ δ' οὐκ
 τας ἔχισα, τ' δὲ λοιπὸν πρὸς θά- ὄρετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης
 λαπῆαν, ὅθεν ἔδεν ὑπὸ πηδῆ. ὄρα- πρὸς δεδουμένη.

134. *Cerva.*

Vitare cupiens timida venantium dolos
 Orbata ocello Cerva; metuensque vulnera
 De parte cacâ; caruli ad littus maris
 Se sistit, oculum dirigens superstitem
 In terram; & herbas læta surgentes vorat:
 Florentia at dum saltitat per granina
 Expers timoris: ecce! de ponto volat
 Stridens fagitta, & transfadigit improvidam.
 Hæc pectore ex imo trahens suspiria
 Exclamat; ô me animalium miserrimam!
 Nil patior unde suspicabar omnia; &
 Quâ nil timebam, heu! ingruit periculum.

ρλέ'. Ταύρῳ καὶ Τράγῳ.

Ἄβουτι φάγων ταῦρος, εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον· τράγῳ δὲ τῶ- κατέλθετο, καὶ τότε γνώση τις ἢ
 τον τοῖς κέρασιν ἐξώδει. ὁ δ' εἶπεν, δυνάμει ταύρα καὶ τράγῳ.

135. *Taurus & Hircus.*

Immensum Taurus fingeret quum forte leonem,
 Tutaque desertis quæreret antra viis;
 Speluncam reperit, quam tunc hircutus habebat
 Cinyphii ductor qui gregis esse solet:
 Post ubi summiffâ meditantem irrumperè fronte
 Obvius obliquo terruit ore Caper;
 Tristis abit, longaque fugax de valle loquutus,
 (Nam timor expulsum jurgia ferre vetat.)
 Non te demissis fetosum putide barbis,
 Illum qui superest, consequaturque, tremo:
 Nam si discedas, nosces stultissime, quantum
 Discrepet à Tauri viribus, Hircus olens.

ρλς'. Κωμῆς.

ρλς'. Κυνές.

Ἐχων τις δύο κυνας, ἢ μὲν ἕτερον
 θηρᾶειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν
 οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ εἶπτε ὁ θηρω-
 πικὸς ἡγευδὲ π, καὶ ὁ οἰκικὸς συμμα-
 χεύειν αὐτῷ τὴν θήνην. ὁ θηρωπικὸς
 δὲ τὴν θηρωπικῆν, καλέειν ὀνειδίζον-

τοῦ, εἰ γε αὐτὸς μὴ καὶ ἐκείνῳ
 μοχθεῖ, ἐκείνος δὲ μηδὲν ποιῶν τοῖς
 αὐτοῦ πέρφερον πόνοις. ἑσπαραβῶν αὐ-
 τὸς εἶπε, μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὴν δεσπότην
 μέμνη, ὅς ἐστι πανεῖν με ἐδίδαξεν,
 ἀλλὰ πόνος ἀλλοτρίος ἐδοῖεν.

136. Canes.

Duos alebat rusticus Canes; domum
 Servabat unus, alter agitabat feras:
 Quodcunque verò ceperat venaticus,
 Id omne herus divisit æquis partibus;
 Suumque dedit utrique dimidium Cani:
 Venaticus id ægrè ferens, conviciis
 Agitare socium cœpit; & cur non, ait,
 Cum dapibus etiam dividis pericula?
 Ego nempe venatûs fero omne tædium,
 Tuque interim labore pinguescis meo:
 Non me, inquit alter, hilce sed herum jurgiis
 Profcindere decet, qui otiantem vivere
 Me docuit, & tuis frui laboribus.

ρλς'. Αλώπηξ ἔ Παρδαλις.

Ἀλώπηξ καὶ παρδαλις περὶ κάλ-
 λας ἤειπον. τῆς δὲ παρδα-
 λιος παρ' ἐκείνου τὴν τοῦ σώμα-
 τοῦ ποικιλίαν περιβαλλομένης, ἢ
 κίλμαι;

ἀλώπηξ πεπιτυχούσα, εἶπε, πόσον
 ἐγὼ καλλίων ὑπάρχω, ἥ τις οὐ
 τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν περιποι-

137. Vulpes ἔ Pardus.

Distinctus maculis, & pulchro pectore Pardus
 Inter confimiles ibat in arva, feras:
 Sed quia nulla graves variarent terga Leones,
 Protinus hos miserum credidit esse genus.
 Despectat reliqua indignanti animalia vultu,
 Et pictâ exultans nobilitate tumet:
 Corripit hunc Vulpes cute versicolore superbum;
 Et variis ridet terga decora notis:
 Vade, ait, & nitidâ frustra confide juventæ,
 At formâ Vulpes interiore nitet.
 Miramur potius quos inunera pectoris ornant,
 Displicet egregiæ pellis inane decus.

ρλη'. ʹ ΟΥΘ.

ʹ ΟΝος ἄλας γέμων ποταμὸν διέβαιναν, ὀλιγὰν ἢ ὡς κητέπεν σεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκλακέντῳ τῷ ἄλατος κρούτερος ἐξάνεση. ἴδεις ἢ ὀπὶ τάτρω, ἐπειδὴ ὕστερον ποτε ἀσῆγως ἠὲ περιρροπμένῳ, κητά πινα ποταμὸν ἐγένετο, ὠίδη δὲ ὅπ ἐὰν πάλιν πέση, ἐλαφρότερο διεγροδίσηται· κῆ δὴ ἐκὰν ὀλίγησε. σωνέση ἢ ἀπὸ τῷ ἀσῆγων ἀνασασάντων τὸ ὕδωρ, μὴ διωάμνος ἐξάνεσαις ἐν ταῦδα ἀσπινγίωαι.

138. *Afinus.*

A Sini duo unâ fortè faciebant iter,
Onustus alter spongiis, alter sale:
Cumque hic vadoso in profluentis transitu
Sub prægravante lapsus esset farcinâ;
Contacto aquâ sale, inque tabem liquidam
Soluto, ab omni liber onere & gestiens
Evasit undis: spongiâs alter ferens,
Hoc viso, & ipse farcinâ sese ut suâ
Levaret, alto sponte procubuit vado:
Sed spongiis aquam usque combibentibus
Depressus imo mergus hæsit flumine.

ρλη'. Τέτιλιξ κῆ Αλώπηξ.

Τέτιλιξ ὀπὶ πινῳ ὕψηλῳ δένδρω ἠδεν. ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν κηταφροῖν, τοῦτον ἐπερόπεν, ἀνηκρος σῆσα ἐδοῦμασεν αὐτὸ πλὴν εὐφρογίαν. κῆ παρεγέλει κηταβίωαι, λέγουσα, ὅπ ἐπεδύμει διασάδα πηλικὸν ζῶον τηλικῶτα φέγγεται. κῆ κῆινῳ ἕσπονόσας αὐτῆς, ἐρη, ἀλλὰ κηπλάνησα, ὠ αὐτῆ, εἰ ἕσέλαβες με κηταβίσηδα. ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνης ἀλώπηκας φυλάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν φολεῶ πινι ἀλώπηκος πηρὰ τέπιγος ἐθεασάμω.

139. *Cicada & Vulpes.*

A Rbore in excelsâ residet dum arguta Cicada
Dulce canens; Vulpes, auditâ voce, refistit;
Atque admiranti similis; quàm suavis amoena
Gratia vocis, ait! quali modulamine nostras
Demulxisti aures! huc, ô dulcissima rerum,
Descende, atque amplexu nè te subtrahe nostro.
Illa dolum agnoscens; equidem descendere vellem
Et tecum versari, inquit; sed penna Cicadae
Me vel adhuc terret visâ olim Vulpis in antro.

ρμ'. Δέων

ρμ'. λέων καὶ Ἀνθρωπῶν.

Εἰς ἔσιν ἀλλήλοισ ἀνὴρ τε καὶ νῦθ ἐλάμβανε, ἐν ἡ λέων ἐρέγλυπτο
λέων παρῆλθεν· καὶ ὁ μὲ ἀνὴρ ἐξ ἀνδρὸς ἀριστόμυθῶ. καὶ παρὸς
τὸ σῆδ' ἀνθρώπων κρείττον ἀπέβηγε ἐκείνον ὁ λέων, εἰ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν
γένῳ· ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδε τοῖς ἴσασιν οἱ γλύφοντες, πλείους ἀν εἰδες
πλέον. ἀμιλλωμύθων δὲ παρὸς τὸ εὐλωκότας ἐκ λέοντων ἀνθρώπους, ἡ
κρείττονῶ, πῶσιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκό- τῶ ἀνθρώπους λέοντας.

140. *Leo & Homo.*

Homo Leoque carpentes viam simul,
Cœpère varia inter se dicta cædere;
Ut iter levaret fibulæ jucunditas:
Multis peractis quæ referre haud attinet,
Rixantur unâ de virtute & robore;
Alterque & alter extollunt genus suum;
Neque hic neque ille concedunt: tunc sic homo:
Neges, licebit; hic paries tamen, Leo.
Certam, ecce, dictis astruit fidem meis:
Vident' Leonem quàm facile homo strangulet:
Fateor, magister, inquit irridens Leo,
Pictura vestra vobis scilicet favet.

ρμα'. ὄνῳ καὶ λύκῳ.

ὄνῳ πατήσας σκύλοπα χωλὸς ἐξείλεν.
εἰσήκη, λύκον ἢ ἰδὼν, ἔφη αὐ- ὁ δ' ὄνῳ ἢ λυθεῖς τοῦ πόνου, ὅπῃ τὸν
τῶ, ὃ λύκε, ἰδὲ ἐκ πόνου διπεδνή- λύκον χάσκοντα λακίσις φάγη, ξί-
σιω. καὶ δεῖ μέ σε γλυέδω δεῖπνον, νας, μέτωπον, καὶ ὀδόντας συνθλά-
ἢ γυπῶν, ἢ κοράκων. χάειν ἢ μίαν σας. ὁ δὲ λύκῳ ἔφη, οἴμοι δίγκμα
αὐτῶ σε, ἐξείλεν παρῶτον σκύλοπα πάγω, ὅπῃ μάγειρῶ εἶναι μαθῶν
ἐκ ποδὸς μου, ὅπως μὴ μετὰ πόνου τὸ παρῶτον, νῦν ἰωπατῆς ἠδέλπισα
τεδνήζωμαι. ὁ δὲ λύκῳ ἀκερῖς γλυέδω.

141. *Asinus & Lupus.*

Calcatus Asino clavus in pede hæserat:
Quam Lupus acutâ fretus acie dentium,
Medicum professus, atque pactus præmium,
Extractit: itaque exigere mercedem institit,
Oberfus Asinus, graviter os improvidi
Lupi, atque mediam calce frontem perculit:
Ibi Lupus, Jure, inquit, hoc mihi accidit:
Neque enim, coquus qui sum, agere medicum debui.

ρμβ'. Βά-

ρμβ'. Βάτω και Ελάτη.

Ελάτη κωχουμένη τῇ βάτω ἔλει- νη, εἰ μνηθεῖσα τῆς πελέδων και
 γον, ἐν ἕδρῃ ἕδρῃ χρισμαδεῖς, περιβραν τῶν κοπίντων σε, βά-
 ὄτε ἐγὼ ἐν σέγασα πα χρισμαεῖα κη τῶ ἂν εἶχες δελήσειν γυέδωα, ἕκ
 οἴκοις. ἢ δὲ βάτω ἐρη, ὧ ἔλειει- ἐλάτη.

142. *Dumus* ☉ *Abies*.

Horrentes Dumos Abies pulcherrima risti,
 Dum jactant formæ splendida dona suæ :
 Cedat honos (inquit) meritis, neve ambiat arbor
 Quod natura parens non dedit alma, decus :
 Nam mihi protensum surgens in nubila corpus
 Verticis erectas tollit in astra comas :
 Puppibus in patulis mediâ nos sede locamur,
 Quâ tumidis ventis carbasa plena fluunt.
 Neglectum interea vix respicit advena Dumum,
 Nempe tuis ramis horrida spina riget :
 Ille refert, nunc exultas, nunc tuta superbis ;
 Et frueris nostris imperiosa inalis,
 Sed quum pulchra minax succidet membra securis ;
 Quam velles spinas tunc habuisse meas !

ρμγ'. "ΟΝ και Βάτραχοι.

"**Ο**Ν και ξύλα βασιλῶν, δέκαυε πύττα ἀκούσωντες, ὧ ἔτῶ, ἔφα-
 πνα λίμνῳ. ὀλιγῆτος ἢ ὡς σαν, κη τί ἂν ἐποίσας, εἰ τούτων
 κατέπεισαν, ἐξαγαδῶαι μὴ διωά- ἐνταῦθα χερόν διεπέβες, ὅσον ἡ-
 μιν, ὠδριτό τε κη ἔσενεν. οἱ δὲ μείς, ὄτε παρὸς ὀλίγον πιπῶν, ἔπας
 ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τῆ σενάμῳ ὀδρη ;

143. *Afinus* ☉ *Rana*.

ONere gravatus stagna per liquentia
 Dum transit Afinus, in paludem decidit :
 Ibiq̄ frustra dum gemit, nec se luto
 Valet expedire, penè demersus jacet :
 Hunc interim querulæ paludis incolæ
 Ranae audientes, inquirunt ; ita si ingemis,
 Plorasque damna unius horæ ; heu ! qualia
 Lamenta, qualia ederes suspiria,
 Si semper in palude nobiscum fores ?

ρμδ'. Δρῶς

ρμδ'. Δρύς κὶ Κάλαμοι.

Δρῦν ἀνεμῶ ἐκείζουσας ἐν ποταμῶ ἕξειψεν· ἢ ᾗ φρεσὼν τὸς καλάμους ἦρτα, πῶς ἡμεῖς ἀδενεῖς ὄντες καὶ λεπτοὶ ὑπὸ τῆς βιαιῶν ἀνέμων οὐκ ἐκείζουσι ; οἱ δὲ εἶπον, ἡμεῖς τοῖς ἀνέμοις μάχεσθε καὶ ἀντίπαυε, καὶ ἀλλὰ τοῦτο ἐκείζουσι· ἡμεῖς δὲ παντὶ ἀνέμῳ ὑποπίπτοντες, ἀβλαβεῖς ἀγόμεθα.

144. *Quercus & Calami.*

AGitante venti spiritu radicitus
 Evulsa Quercus; fluminisque per alveum
 Delapsa, Calamos allocuta est stridulos:
 Vos unde tenui caule vix bene penduli
 Sic sustinetis horridos venti impetus,
 Nec flatus iste vos simul loco amovet?
 Sic Quercus: atque illi Calamus hæc reddidit;
 Suffulta tu radice nunquam flexili,
 Validisque trunci fisa nimium viribus,
 Infanienti audes noto resistere:
 Nos interim omni flatui ultrò cedimus;
 Nobisque præfidium obsequela comparat,
 Quod ferre nescit vestra contumacia.

ρμέ'. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανον.

Ὀδοιπόροι δέρας ὄρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ καύματι βουχίονοι, ὡς ἐθεάσατο πλάτανον, ὑπὸ δένδρον. ἢ ᾗ ὑπερυχῆσαι ἔφη περὶ πύτων καταπήσαντες, καὶ ἐν τῇ σία κατανακλιθέντες, ἀνεπαύοντο. ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλεγον περὶ ἀλλήλους, ὡς ἀναφίτες ὅτι καὶ ἀκαρπον τὸτο ἀνθρώποις τὸ δένδρον. ἢ ᾗ ὑπερυχῆσαι ἔφη περὶ αὐτὸς, ὡ ἀχάειροι, ὅτι τ' ἐξ ἡμῶν εὐρησίας ἐπολιούοντες, ἀχρείαν μὲ καὶ ἀκαρπον ἐποκαλεῖτε.

145. *Viatores & Platanus.*

PER solis æstum dum Viatores iter
 Fecère, radiis penè adusti fervidis,
 Vidère Platanum; cujus umbrosâ simul
 Sub fronde prostrati quiescebant: at hinc
 Dum sursum ocellos sustulère in arborem;
 Quàm sterilis, aiunt, quàm penitus inutilis
 Infructuosas arbor attollit comas!
 Quis platanus; ingrati estis, inquit, me arborem
 Inutilem dicere, simul & umbrâ frui.

F

ρμέ'. Κόων

ρμϚ'. Κύων ἢ Δεσπότης.

Εχων τις κυῖα μελιτῶν ἢ ὄνον, δραμῶν αὐτῶς, καὶ σκιρτῶν ἐλάλησε
 Διτέλει τῶν κυῖν παρεσπαίζων. τὸν δεσπότην. ἢ ἔτο' ἀγανακίη-
 καὶ εἶποτε ἔξω δέειπον εἶχεν, ἐκό- σας ἐκέλευσε παλόντα αὐτὸν ἀνα-
 μζέν π αὐτῶ, ἢ παρσόντι παρέ- γαζην πρὸς τὸν πυλῶνα, ἢ τῆτον
 βαλεν. ὁ δὲ ὄν' ζιλωσας, παρῶ- δῆσαι.

146. *Canis & Dominus.*

A Sellus & Canis in domo unâ vixerant,
 Hic iustibus, sed alter operi idoneus:
 Hinc inde saltitat catellus, atque hero
 Petulcus adblanditur, & collo insilit:
 Hunc ille manibus tractat, hunc finu fovet,
 Et blandus offas delicatas porrigit:
 Id conspicatur asinus, & Cani invidens,
 Similes parabat ipse blanditias viro;
 Huic igitur occurrens, & impetu ruens,
 Turpi salutat more, herumque vulnerat.
 Extemplo asellus ducitur malam in crucem,
 Duroque fuste mox dolatus, audiit;
 Non eadem asellum, stulte, quæ Canem decent.

ρμζ'. Λέων καὶ ΚάπεϚ.

Ο Ερως ἐν ὄρῳ ὅτε τὸ κῆμα δι- ἄρνω δὲ ὀπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀνα-
 ψει λυπεῖ· εἰς μικρὰν πηλῶν πνεῦσαι, εἶδον γύπας ἐκδεχουδύκας ὅς
 λέων ἢ κάπεϚ ἡλθον πείν. ἠεζῶν αὐτῶν πείση, τῶτον κελαραζέν. λύσαν-
 δὲ τις πρῶτος αὐτῶν πῆ. ἐν τῶτο τες ἢ ἔχθραν εἶπον· κρείσσον ὅτι ἡμῶς
 ὃ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγέθησαν. φίλος γυνέως, ἢ βρώμα γυψῆ ἢ κόραξι.

147. *Leo & Aper.*

AD rivum eundem Aper & Leo convenerant,
 Ut aestuantem extinguerent lymphâ sitim:
 Primumque uterque vendicavit dum sibi
 Hautum; asperâ contentione exarserant,
 Pugnamque inierant fervidam: sed mox gravi
 Labore defessi petebant invicem
 Moram, ut fugaces recrearent spiritus:
 Oculosque dum alta sustulère ad sydera,
 Vidère desuper imminentes vultures
 Prædam opperiri: deinde conversi, inquam,
 Satius erit nostrâ hæc odia deponere,
 Quàm vulturum sic gratiâ contendere.

ρμη'. Αδωά-

ρμη'. Αδωάατα έπαγγελόμην.

ΑΝηρ πένης νοσών η̄ κεκώς ἀγ- σεν ὑγιγμένον εἰς θυσίαν. ἃ δὲ
κείμενον, ἐπειδὴ πρὸς τ̄ ἰα- γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, η̄ πῶ
τρῶν ἀπειγνώδη, τ̄ θεῶν ἐδίδτο, ὡς σοι ταῦτα λῶ ὑγιαίνης; ἐκείνος ἔφη,
εἰ τ̄ ὑγίαιαν αὐτῷ πάλιν ἐπακλθεῖν οἶει γδ̄ ἀναστυαί με ἐντεῦθεν, ἴν' εἰ
ποιήσαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσί- θεὸι ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

148. *Impossibilia promittens.*

PAUPER supremo mortis in discrimine,
Dum febre languescit fameque percitus;
Medicique dubiâ de salute penduli,
Quasso capite vultuque demisso, jubent
Sperare Divûm auxilia (triste omen necis)
Hic voce tremulus supplice implorat Deos,
Spondetque grande sanitatis præmium
Centum boves mactare: id uxor audiens;
Quodnam, inquit, istos suppetet peculium?
Centum unde promittis boves, cum nec tibi
Superfit unus? conjugem hic ridens, ait,
Putasne lecto, stulta, me resurgere,
Ut Dii reposcant dedicatas victimas?

ρμη'. Χελώνη η̄ Αετὶς.

ΧΕλώνη αἰτῶ ἐδίδτο ἵππασθ̄ τῶν πρὸςέκετο. λαβὼν οὐκ αὐτῷ τοῖς
πῶ διδάξαι. τοῦ δὲ παρα- ὄνυξι, η̄ εἰς ὑψ̄ ἀνεβήσαν, εἶτ'
νοῦντ̄ πρὸς τῶτο τ̄ φύσεως αὐ- ἀρῆκεν. ἢ ὃ κατὰ πετρῶν πεσῶσα,
τῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δέήσει σωρετεῖσιν.

149. *Testudo & Aquila.*

TESTUDO corneâ exerens caput domo,
Aquilam allocuta est; cupio per cœli vias
Agilis volare, cupio tractus ætheris
Tranare, & artem hanc, te magistrâ, discere:
Hanc admonebat Aquila proposito ut suo
Desisteret, contenta terrestri domo;
Nec iret obviam sibi datis legibus:
Hæc obstinata magis rogare persistit;
Lassata donec Aquila continuâ prece,
Hanc ungue adunco fustulit per æthera,
Atque inde demittens super scopulos, ait,
I nunc volare docta, cæteras doce.

F 2

ρμη'. Γεωρ-

ρν'. Γεωργός.

Γεωργός τις σκάρπῳν χρυσία ἀει- πίδης, ἄψρ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτί-
 πυχε. καὶ ἐκείνῳ οὐκ ἔχρῳ σου σε βυλομύθη; εἰ γὰρ ὁ κρεῖσ
 ὡς ἔσρ αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔσερ. μεταβάλλῳ, καὶ πρεῖς ἑτέρας χεῖρας
 πῶ δὲ ἢ πύχῳ ὀπισσῳ, φησὶν, ὃ οὐ- τῆτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλδοι, οἶδ' ὅπῳ
 ἴος, πὶ τῆ γῆ πὰ ἐμὰ δῶρα προσανα- τλωικαῦτά με ἔ πύχῳ μίμψρ.

150. *Agricola.*

Dum pauper arctos Rusticus jungit boves,
 Curvoque findit terram aratro; protinus
 Fœcunda messis exsilit; nam vomere
 Divisa tellus detegit reconditi
 Lectissimum auri pondus. Hic spectaculo
 Latatus insueto, boves iumenta que
 Curare desinit; novamque aram extruit
 Terræ faventi; thureoque munere
 Divam coronat, unde opes acceperat.
 Fortuna juxta stabat, & graviter ferens
 Nullos honores numini tuo dari;
 Cur alteri, inquit, tribuis, ipsa quod dedi?
 Nostroque dives & superbus munere,
 Non templa nobis sacra, non aram dicas?
 Sin versa in alium fata transferant opes;
 Tunc voce forsan me invocabis supplicii;
 Seroque, quam nunc sperais, agnosces Deam.

ρνα'. Λέων καὶ Ταῦροι.

Ταῦροι τρεῖς πῶ αὐτῶ δια- χειρώσαδαι. καὶ συγκρέσας, ἀλλή-
 τῶ ἐπεποιῶτω. λέων δὲ τις λης ἐν μέρει Ἀφρικήσῳ ἀπέκεινε, ἐ
 αὐτοῖς παρεκολάθει θηράσῳ βυλό- καὶ ἕκασον προχρηθότερον ἐρδει-
 μενθ. καὶ συνόντας μὲρ ἐδεῖν ἐκ ρην, οὖς κοινῆ συνόντας ἠπέρρ χει-
 ἠδῶατο, Ἀφρικήσῳ δὲ προχρηθίτο ρώσαδαι.

151. *Leo & Tauri.*

Vesana quondam cūm fatigaret fames
 Leonem, in agro tres juvencos conspicit;
 Certamque siccis faucibus prædam putans,
 Repente torti fulminis modo evolat:
 Sensère Tauri, vimque viribus parant
 Arcere; seseque alter alteri applicant,
 Junctisque tumidas frontibus eludunt minas.
 Donec resedit jam fatigatus Leo,

Falsoque

Falsoque tales ore protulit sonos;
 Fortes juvenaci, præliorum jam fat est;
 Quare ferire si voletis fœdera,
 Juro per unguës, juro per dentes meos,
 Posthac ab omni me abstinere injuriã.
 Vix hæc tyrannus dixerat, Tauri fidem
 Habent loquenti; sed citò pœnas graves
 Rerum imperita ac stulta credulitas luit:
 Nam quos Leo unà non valebat lædere,
 Facili subegit dissitos victoriã.

ρβ'. Λέων καὶ Μῦς.

Λεὼν τοι κοίμωδός μιν πρὸ σώ-
 ματι ἐπέδραμον, ὃ δ' ἐξανα-
 σὰς καὶ συλλαβῶν αὐτὸν, ἐδέεθι αὐτῷ
 μὴ θῦαι αὐτὸν, λέγων ὅτι σάθει
 πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει. γε-
 λάσας δ' ἀπέλυσεν αὐτὸν· σωθῆναι δὲ
 αὐτὸν μὲν ἔσπολὺ τῆ τῷ μὲν χά-
 रिτι περιωδῶναι. ἐπειδὴ γὰρ συλ-

ληθεῖς ὑπὸ πτεῶν κωμητῶν, χαμί-
 λην ἐδέθη ὅτι πρὶ δένδρου. τινικαῦ-
 τα καὶ ὃ μὲν αὐτῷ ἀκίσας σένοιον,
 ἐλθὼν δ' ἡμίλιαν πετέτρωγε, καὶ λυ-
 σας αὐτὸν, ἔφη· σὺ δ' ἔγωγε μὲν κατε-
 γέλασας, ὡς μὴ προσδοκῶν ἀμοιβῆναι
 παρ' ἐμοῦ κοίμωδος· νῦν δ' εὖ ἔσθι
 ὅτι βῆ καὶ ἔσθι μουσὶ χάρις.

152. *Leo & Mus.*

SOpitum in antro Mus Leonem conspicit,
 Vagoque motu terga percurrit feri:
 Ille excitatus concutit comas jubæ,
 Vastoque hiatu intentat animali necem:
 At Mus tremens supplexque diiviti rogat,
 Illique sese pollicetur gratiam
 Multam referre. Tu Leoni gratiam?
 Respondet indignans: tibi ego parcam tamen;
 Abi igitur incolumis. Abit lætissimus
 Ille, beneficii hand immemor. Sed post dies
 Paucos, prehensus in abditis Leo dolis,
 Seque expedire non potens, misera edidit
 Suspiria, atque implevit omnia questibus:
 Mus, murmure audito, Leonem visere
 Accedit; & vinclis ligatum conspicans,
 Laqueos acuto dente rodit textiles,
 Solvitque amicum: deinde sic cœpit loqui;
 Nè sperne Muris parvuli posthac opem:
 Quam pollicebar, reddidi tibi gratiam;
 Tu vincla mea solvisti; ego solvi tua.

ρνγ'. Κολοίος ἢ Παιμῶ.

ΑΕπὸς καταπῆας ὅτι πηϑ ὑψη-
λῆς πέτρας ἄρνα ἤρπασε. κολοίος ὃ τῶτον θεασάμενος, ἀλά ζήλον τῶτον μιμήσασθαι ἠθέλησε. καὶ δὴ καθεὶς ἑαυτὸν μὲ πολλὰ ῥοίζε, ὅτι κριὸν ἠνέχθη. ἐμπαρέντων ὃ αὐτὸ τῷ ὄνυχον τοῖς ἐκείνου μάλλοις, ἔξαρθύωαι μὴ δυνάμενος, ἐπηρεάσατο ἕως ἔοι ποιμῶ τὸ γεγονός αἰδανόμενος, προσδραμῶν συνέλαβεν αὐτὸν. καὶ παεικόφας αὐτῷ τὰ ὀξύνητρα, ὡς ἑστέρα κατέλαβεν, τοῖς ἑαυτοῦ ποσσὶν ἐκόμισε. ἢ δὲ παυσαυρομύθων τί ἢ τὸ ὄρνέον, ἔρη, ὡς μὲ ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολοίος· ὡς δὲ αὐτὸς βέλεται, αἰετός.

153. *Graculus* ὃ *Pastor*.

COrripit aduncis aquila jejuna unguibus
Agnum, atque in altum deferens interficit:
Illam superbus conspicatur Graculus,
Oviumque simile intentat exitium gregi:
Magno igitur impetu ruens, improvidus
Arietis hæret implicatus vellere:
Unde expedire se haud potens alas movet,
Vanoque nisu solvere aggreditur pedes.
At Pastor id quod factum erat lætus videt,
Captæque volucris grandiores vellicat
Pennas; eamque, jam ingruente vespere,
Domum reportans filii tradit suis:
Lætantur illi, atque inscii patrem rogant,
Quisnam ales esset? ille subridens, ait,
Graculus apud me est, sed aquila videtur sibi.

ρνδ'. Μελιττεργός.

ΕΙς μελιττεργεῖόν τις εἰσελθὼν, κίσασι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαυον, καὶ τὰ χεῖρισα διέριον ἀφείλετο. ὃ ὃ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσῆκει τὸ κατ' αὐτὰς διεφθάρωμενος. αἰ ὃ μέλισσαι ἀπὸ τ' νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαυον, καὶ τὰ χεῖρισα διέριον ἀφείλετο. ὃ δὲ παρὸς αὐτάς, κίσασι ζῶσα, ἢ μὲ κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀδῶον ἀφήκατε, ἐμὲ ὃ ὃ ὅπι-μελίωμενον ὑμῶν πλήητε;

154. *Apiarius*.

Mellarii hortum vaser ingreditur latro,
Spoliatque plenos melle nectaro favos:
Redux ab agris dominus alveolos videt
Penitus inanes divite suppellectile;
Cratesque dum scrutatur intimos favi,
Damnoque providus remedium excogitat;

Redeunt

Redeunt onusti ab opere mellifici greges,
 Novique acervos congere rethymi parant :
 Sed conspicantur dum labores irritos,
 Favosque succi penitus orbos mellei ;
 Iratae aculeis lacessunt asperis,
 Ipsumque multo vulnere extimulant herum :
 Vexatus hic ingratitude arguit
 Apes ; & ô vos, inquit, invilum genus !
 Furi perpercistis, & amicum læditis.

ρνέ. Λέων ἢ Ταῦρος.

Λέων ταύρω παμμεγέθει ὀπίσθι- ὀβελίσκος μέγας, πρῶτον ἢ οὐ-
 λῶν, ἠεὶ κἄν αὐτὸν περι- δαμῶς. ταῦτα ἰδὼν μετὰ σπῆδος
 γνέσθαι ἢ προσκαλεσάμενος αὐτὸν ἐξῆλθε. ἢ ἢ λέγει ἢ ἀπώμας αὐ-
 ἔρη πρῶτον ἔτυσα, ὃ οἶλε· ἢ εἰ τὸν, ἢ πῶ αἴψαν μαθεῖν θέλοντος,
 βάλῃ, σήμερον συνιστάμενος ὁμοδ- δι' ἢ ἐξέλθοι, ἔρη ὃ ταύρος, ἢ μά-
 βολόμενος ὃ λέων μὲν τὸ κατακλι- πῶ ὃ λέων ἐκράζω· ὅρῳ γὰρ κῆρα-
 δῶμαι τῶτον καταραχῆν. ὃ ἢ ταῦ- σιδὼν οὐκ ὡς εἰς πρῶτον, ἀλλ'
 ρος ἐλθὼν ἐθεάσατο λέοντος καὶ εἰς ταῦρον ὑπομασμένῳ.

155. *Leo* ☉ *Taurus*.

Laniare fortem Taurum cùm vellet Leo,
 Nec ille apertè facinus auderet tamen,
 Tandem latentes se convertit ad dolos,
 Fictisque verbis blandus hunc aggressus est.
 Si tibi benè esse nocte proxima voles,
 Est unde fiat splendidum convivium,
 Mactato agnello, quem modo intuli in specum :
 Grates agens Taurus, promittit adfore :
 Vix se tenebris priama nox intenderat,
 Venit conviva Taurus, & stupens videt
 Imâ in cavernâ lignorum aggestas strues,
 Et doliare ollas affitas foco :
 Videt, resistit, mox abit : tum sic Leo ;
 An ideo, amice, veneras, ut tam citò
 Sic à me abires ? sed Taurus, nugas agis,
 Iste apparatus, inquit, atque ollæ tuæ
 Mentem hanc dedere : video quid struas, Leo ;
 Istis in ollis scilicet facilè coqui
 Bis ter juvenci possint, non agnus modo :
 Cœnato tecum, si potes, cœno domi.

ρυσ'. Πύθιη^Θ καὶ Δελφίς.

"Ε^Θος ὄν^Θ τις πλέσσι Μελι-
τῶν κωϊδία καὶ πιδήκας ἐπά-
μεδαι πρὸς παρμυδίαν τῶ πλοῦ,
πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πιδη-
κον. γνομῶν δ' αὐτῷ καὶ τὸ Σέ-
νιον τὸ τ' Ἀπικίης ἀρωτήμιον, χε-
μῶνα σφοδρὸν συνέβη χυμέδαι. τ' ὃ
νεὸς περὶ βραπίσις, καὶ πάντων Ἀξ-
κολυμβῶντων, ἐνήχεται καὶ ὁ πιδη-
κ^Θ. Δελφίς δέ τις αὐτὸν δεασά-
μενος, καὶ ἀνδρωπον εἶ^Θ ἰσολαβῶν,
ἐπελθὼν ἀνείχε Ἀξκομίζων ὅτι τ'
χέρσιν. ὡς ὃ κατὰ τ' Πειραιῶ ἐγέ-
νετο τὸ τ' Ἀδωμάων ὀπίνηον, ἐπυ-
δάνειο τοῦ πιδήκας, εἰ τὸ γένος ὄσιν
Ἀδωμά^Θ; τῶ ὃ εἰπὸν^Θ, καὶ λαμ-
πρῶν ἐνταῦθα τετυχῆναι γονέων,
ἐπιμήρετο, εἰ καὶ τ' Πειραιῶ ὀπίστα-
τοι; ἰσολαβῶν δέ ὁ πιδηκ^Θ πρὸ
ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφα, καὶ μά-
λα φίλον εἶ^Θ αὐτῷ καὶ συμῆδη.
καὶ ὁ Δελφίς ὅπῃ προσύτω ἰδέει
ἀγαπηκίτης, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέ-
κτείνεν.

156. *Simius & Delphus.*

MOs navigantium est, pisco ab usque tempore,
Ut navigationis in solatium
Secum catellos, Simiosve deferant :
Quidam igitur oram fortè præter Atticam
Cum morione navigabat Simio :
Ecce autem atroci concitata turbine
Maris procella, Sunium circa
Insigne promontorium, evertit ratem :
Ibi inter alios naufragos & Simio
Natante quidam Delphus accurrens, cum
Hominem ratus manu ex propinquo præbita
Undis levatum, an civis esset Atticus,
Rogavit? ille se esse verò, & nobili
Sanè, atque claro genere dixit editum :
Cum deinde & in Piræum unà islent simul,
Notissimum navale Atheniensium,
Ibi sciscitatus Delphus est ab Simio,
Nossetne Piræum? arbitratus Simius
Eum rogare de homine claro quopiam,
Et nôsse dixit, & sodalem esse hunc suum :
Quam ob vanitatem Delphus irâ percitus,
Tum denique illam bestiam agnoscens, truci
Saxo hauriendum suctibusque reddidit.

ρυσ'. "Ον^Θ

ρνζ'. ΟΥΘ κὺ Λεονίη.

ΟΝΘ δὲ δὲ ἀν λέοντῶ ἐπεנדύ- ἢ δὲ δὲ ἀν ἀρηρέθη, καὶ γυμνὸς γέ-
 δεῖς, λέων ὀνομάζετο πᾶσι γονε τῆς ἐκ τῆ ταύτης σκέπης· τό-
 κὺ φυγὴ γὰρ ἡ ἀνδρώπων, φυγὴ δὲ τε πάντες ἔπιμου ἑοπέλοις τε κὺ
 ποιμνίων. ὡς δὲ ἀνέμῳ πιδύσασθαι ξύλοις.

157. *Afinus* & *Leonina pellis*.

EXuvias Afinus defuncti fortè Leonis
 Repperit, & spoliis induit ora novis,
 Aptavitque suis incongrua tegmina inembris,
 Et miserum tanto pressit honore caput.
 Mitibus ille feris communia pabula calcans,
 Turbabat pavidas per sua rura boves.
 Rusticus hunc magnâ post quam deprehendit ab aurè,
 Corruptum vinculis verberibusque domat;
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ille pecus:
 Forfitan ignotos mutato tegmine fallas,
 At mihi qui quondam, semper Afellus eris.

ρνή. Λέαινα & Αλώπηξ.

Λέαινα ὀνειδίζομένη ὑπὸ ἀλώ- τὸς ἕνα τίθειν ἔρη, ἕνα ἀλλὰ
 πεκῶ, ὅτι τὸ ἀλφ παι- λέοντι.

158. *Leana* & *Vulpes*.

Olim ad Leanam Vulpes sic cœpit loqui:
 Me larga proles annis singulis beat,
 Crescitque crebris partibus felix domus:
 At tu, Leonis quæ marita diceris,
 Multos per annos unum aut alterum paris.
 Refert Leana; verè istuc, Vulpecula,
 Multos per annos pario nempe filium
 Unum, sed nrus iste dicitur Leo.

גן עידוניים

א תרנגול ומרגלית

אחוריה נא לכם חידה דעו כי תרנגול אחד הלך באשפה לבקש אוכל לנפשו ובהיותו מחפש ברגליו מצא מרגלית יפה ומאירה בראותו אותה מזהירה נרתע ושב לאחריו ותמה ואמר לה את האבן יקרה איך עמרת בזה המקום הנכזה הכעור והנה זוהרה גדול ואת מושלכת במקום מטונף ושום תועלת אינך ניתנת לי ושום כבוד איני יכול לעשות לך ואם היית ביד מי שיכירך היה מסיר ממך לכלוך האשפה ונותן אותך במקום נכבד כראוי לך שזה הרומן מכסה יופיך זוהרה את אינך ראויה לי ולא אני ראוי לך את אינך מועלת לי ואין אני מועיל לך ויותר אני הפץ ברבר אחר ואם יהיה פחות הערך ממך ומחפצי כך :

159. *Margarita in sterquilinio.*

IN sterquilinio pullus gallinaceus
 Dum quarit escam, Margaritam repperit :
 Jaces indigno quanta res (inquit) loco ?
 O si quis pretii cupidus vidisset tui !
 Olim redisses ad splendorem maximum :
 Ego qui te inveni, potior cui multò est cibus,
 Nec tibi prodesse, nec mihi quicquam potes.
Hoc illis narro, qui me non intelligunt.

ב כלבא עם כלבא יולרת

אחורה נא לכם הירד מכלבא שנתאכסנא
 בבית כלבא אחרת ובכוא עת לירדה ובאו עליה
 חבלי יולדה באה בבית הכלבא להתאכסן אצלה
 וללדת בביתה ובלשון רכה וברברי תחנונים בקשה
 ממנה מקום שתוכל ללדת שם. הכלבא בעלת הבית
 נכמרו רחמיה עליה וקבלה ההרד. בסבר פנים יפות
 בביתה עוד בעלת הבית היתה מבקשת טרף להרה
 שלא היתה יכולה ללבת. אנה ואנה והיא היתה עומדת
 כמנוחה. ויהי בעת לרדה והנה תאומים כבטנה ויגדלו
 הנערים ויהי היום באר. בעלת הבית והדלת סגרו
 ותאמר לה פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי
 נמלא טל. ואין קול ואין עונה התחילה בעלת הבית
 לפייסה ברברי פיוסים וריצוי ולא שוה לה ובראותה
 זה בערה כאש חמתה והתחיל להתרעם ולא שוה לה
 שהנכריה לא היתה נותנת לב לרבריה שהיתה בוטחת
 על כחה ועל כח בניה העלובה בעלת הבית הניחרה
 ביתה וכל אשר לה והלכה לררכה וכן ראוי כאמרם
 לרשע תן לו משלך והניחהו לילך:

160. *Canis parturiens.*

Habent insidias hominis blanditiæ mali,
 Quas ut vitemus, versus subjecti monent.

Canis parturiens, quum rogasset alteram,
 Ut foetum in ejus tugurio deponeret,
 Facile impetravit; dein reposcenti locum,
 Preces admovit: tempus exorans breve,
 Dum firmiores catulos posset ducere:
 Hoc quoque consumto, flagitare validius
 Cubile coepit: Si mihi & turbæ meæ
 Par (inquit) esse potueris, cedam loco.

ג אריה חזיר יערי ושור וחמור

אחודה נא לכם חידה מהאריה וחזיר יערי
ושור וחמור הארי בבחרותו ובעת תקפו וגבורתו היה
מוזק להזיר ולאנשיו לשור ולכני משפחתו לחמור ולכל
קרובי בערת זקנתו תשש כחו כגא אליו השור והירה
מננחו החזיר נושכו החמור נותן לו בפרסותיו וכולם
הכוהו פצעוהו ולקחו נקמתם ממנו והארי הירה נוהם
וכואב על כל צרותיו :

161. *Leo senio confectus.*

*Quicumque amisit dignitatem pristinam
Ignavis etiam jocus est in casu gravi.*

Defectus annis & delertus viribus

*Leo quum jaceret spiritum extremum trahens,
Aper fulmineis ad eum venit dentibus,
Et vindicavit ictu veterem injuriam ;
Infestis taurus mox confodit cornibus
Hostile corpus : Alinus ut vidit ferum
Impunè lædi, calcibus frontem exterit :
At ille expirans : Fortes indignè tuli
Mihi insultare ; te naturæ dedecus
Quòd ferre cogor, certè bis videor mori.*

ד חמור וחזיר יערי

אחודה נא לכם חידה מחמור וחזיר יערי
החמור פגע החזיר ובפנים שמחים ובשחוק גדול התחיל
לדבר עמו ואמר לו שלום עליך אחי והתחיל להתקרב
ויבז החזיר בעיניו דברי החמור וניע ראשו ויחרוק
שניו וילטוש עיניו וכמעט לנשכו התחיל החזיר לדבר
ואמר האמרת ששני הנכבדים מכזים בשרך הפחורת
והגרוע ולזה אתה עומד בשוח ושלי :

162. *Afi-*

162. *Asinus iridens Aprum.*

Plerimque stulti risum dum captant levem,
Gravi distingunt alios contumelia,
Et sibi nocivum concitant periculum.

Asellus Apro cum fuisset obvius :

Salve, inquit, Frater. Ille indignans repudiat
 Officium, & quaerit, cur sic mentiri velit :
 Et mox cum vellet facere generosum impetum,
 Repressit iram : & facilis vindicta est mihi,
 Sed inquinari nolo ignavo sanguine.

ה נשר וקפור

אהודה נא לבס חירה מהנשר והקפור הנקרא
 טרמגנא בלעז הנשר בהיותו רעב הלך ולקח קפור אחד
 גדול והביאו לאויר והיה מוליך ומביא מעלה ומוריד
 ולא היה יכול לאכלה מפני קושי מוונה פנעה בו
 קורנא אחת אמר לו ארוני המלך לך לך אל אחד
 החדים או סלעים ובהיותך למעלה תשליכנה על
 הסלע ותשבר ואחר תאכלנה וכן עשה :

163. *Aquila, Cornix & Testudo.*

Contra potentes nemo est minoris satis :

Si verò accessit consiliator maleficus,
Vis & nequitiâ quidquid oppugnant, ruit.

Aquila in sublime sustulit Testudinem ;
 Quæ quum abdidisset corneâ corpus domo,
 Nec ullo pacto lædi posset condita,
 Venit per auras Cornix, & propter volans ;
 Opinam sanè prædam rapuisti unguibus,
 Sed nisi monstrâro quid sit faciendum tibi,
 Gravi nequicquam te lassabis pondere :
 Promissâ parte, suadet ut scopulum super
 Altis ab astris duram inlidat corticem,
 Quâ comminutâ facillè vescatur cibo :
 Inducta verbis Aquila, monitis paruit,
 Simul & magistræ largè divisit dapem.
 Sic tuta quæ naturæ fuerat munero ;
 Impar duabus occidit tristi nece.

ו נישואי השמש

אהודה נא לכם חירה במדינה אחת היתה
אלמנה לימים בנא לשם בחור אחד יפה תואר וידבר
על לבה שתהיה לו לאשר ותאבה האשה וקיימו
חענין ויאספו כל אנשי המקום ויעשו משתה ושמחה
והיה במדינה ההיא איש זקן ונשוא פנים וישמע את
קול העם ברעו וישאל להם למה קול הקריה הומה
אמרו לו פלונית נשאת לבחור אחד שבא פה אמר
להם מה טיבו הוא יפה תואר ובריא אבל הוא גנב
אמר הזקן רעו כי השמש ראה לינשא והארץ בקשרה
מהשם יתברך שלא יתן לו רשות כי הוא לברו מחמם
ומיבש ומחריב הארץ ומבקיעה כל שכן אם יהיו לא
בנים ובנות:

164. *Ranæ ad Solem.*

Vicini furis celebres vidit nuptias
Æsopus, & continuo narrare incipit.

Uxorem quondam Sol quum vellet ducere,
Clamorem Ranæ sustulère ad fidera :
Convicio permotus quærit Jupiter
Causam querelæ : quædam tum stagni incola ;
Nunc, inquit, omnes unus exurit lacus,
Cogitque miseram aridâ sede emori :
Quidnam futurum est, si crearit liberos ?

ז שועל ונשר

אהודה נא לכם חירה מהנשר והשועל הנשר
לקח השועלים הקטנים מאמם והביאם לאילן אחד באה
האם לבקש מהנשר בניה ולא רצה לשמעה הלכה
האם לקושש עצים וקוצים והביאה אור של אש ובערה
האש בעצים ובקוצים עד שהנשר השיב הבנים לשועל:

165. *Vul-*

165. *Vulpes & Aquila.*

Q *Uamvis sublimes debent humiles metuere :
Vindicta docili quia patet solertia.*

Vulpinos catulos Aquila quondam sustulit ;
Nidoque posuit pullis, escam ut carperent :
Hanc persecuta mater, orare incipit,
Ne tantum miseræ luctum importaret sibi :
Contemplit illa, tuta quippe ipso loco :
Vulpes ab arâ rapuit ardentem facem,
Totamque flaminis arborem circumdedit,
Hosti dolorem damno miscens sanguinis :
Aquila ut periculo mortis eriperet suos,
Incolumes natos supplex Vulpi tradidit.

ח כבשה וכלב

אהודרה נא לכם הירה הכלב תבע לרחלרה
לפני הדיין ואמר הריני הלוייתי לחם לרחלרה השיבה
הרחלה אינו אמת אמר הכלב יש לי עליך עדים אמר
הדיין הביאם והביא הכלב חביריו הגנבים והם הפרס
והעזניה לפני הואב והעירו והרשיעו הרחלרה הואב
פסק הדין שתשיב הלחם לכלב הכבשה העלוברה
לא ידעה מה לעשות גווה צמרה ומכרה הצמר וקנתה
הלחם והשיבה לכלב וסבלה גווה קור הסתיו בערום
ובחוסר כל ואין כסות בקרה :

166. *Ovis, Canis & Lupus.*

S *olent mendaces luere penas malefici.*

Calumniator ab Ove quum peteret Canis
Quem commodasse panem se contenderet ;
Lupus citatus testis, non unum modo,
Deberi dixit, verum affirmavit decem :
Ovis damnata falso testimonio,
Quod non debebat, solvit. Post paucos dies
Ovis jacentem in fovea conspexit Lupum :
Hæc (inquit) merces fraudis à superis datur.

ט אריה וזאב

אחוריה נא לכם חירה מהאריה והזאב האריה הוא מלך החיות והיה לו ללכת בדרך רחוקה לשלם נדרו וקבץ החיות כלם ואמר יש לי ללכת מהלך ארוך ואני רוצה להניח במקומי להנהיגכם ושהם יבחרו אחד אשר ייטב בעיניהם נתיעצו כלם ובחרו את הזאב בתנאי שיעשה משפט ולא יטרף שום בעל חי ולא ימיתנו כי אם כרין ויושר בא הזאב לפני הארי ונשבע להיותו מנהיג ושיעשה דין צדק וישר ונסע הארי והלך לדרכו עמר הזאב למלאות מקום הארי והירה הולך במקום אחר היום ובמקום אחר מחר להנהיג הבעלי חיים ולא היה מוצא אוכל לנפשו ועמד שם שמנה ימים עד שחלה והירה הולך ברוח נכארה ושפלה פגע בו הצבי אמר לו אדוני מיה לך נדרים השיבו מרוב הטורח המוטל עלי מוזאת ההנהגה חליתי בחסרך ראה ריח פי בא הצבי להריח ואמר אדוני ריח רע יוצא מפיו והזאב העיר בו שדבר רע במלך שהיה במקומו והרגו בדין ואכלו ועמד בכח האכילרה ההיא שמנה ימים אחרים ושכ לו חולה מהרעב פגע בו הכבש ואמר לו מה לך אדוני מדוע פניך זועפים אמר חליתי מרוב הטורח בחסרך הריח פי פחד הכבש ממה שעשה לצבי ואמר אז וכריח פיך בריח שרה אשר ברכו השם אמר הזאב שקר דברת שאינו אמת והביא ערים שדבר שקר לפני המלך והאומר שקר לפני המלך חייב מיתה והמיתו ואכלו והלך בכח האכילרה ההיא שמנה ימים אחרים ושכ לחליו כבראשונה בא לפניו השועל ואמר לו

לו מה לך אדוני והשיבו בפעם בפעם ואמר הזאב ברא
והריח ריח פי אמר השועל גם אני חלית מחוש הריח
שאבר ממני בכבת הקור בין כך ובין כך הלך לו:

167. *Lupus & Vulpes.*

FActurus iter ut vota gratus solveret,
Plebem ferarum in atria coëgit, Leo;
Et jussit aliquam eligere sapientem feram,
Quæ bestias, se absente, reliquas temperet:
Jussa exequuntur subditi, eligitur Lupus;
Hâc lege, ut aquâ gereret imperium inanu;
Injuriosæ neminem morti daret,
Nec innocentem raperet arbitrio suo.
Fidem dat igitur Lupus, & ubi cessit leo,
Solio potitur hilaris, & præstat vices:
Et jam per arva aperta, per juga montium
Spatiat hinc inde, & pecora sceptro regit;
Nullum sed avidus venter accepit cibum:
Quater ille biduum vacuus, & miserâ fame
Confectus errat; Dama cui tandem obvia,
Quid quæris, inquit, magne Rex, aut quo cares?
Cui deinde Lupus, ô Dama, nimium me imperâ
Lassavit onus, animumque penitus abstulit;
Miserere, bona; paulisper huc nasum admove,
Et dic quis halitus ore de nostro exeat:
Olfecit illa, & grave quid exhalas, ait:
Continuò Damam ad judices cogit Lupus,
Reamque dicti accusat in regem mali;
Perimitque damnatam & vorat: Deinde alteros
Octo removit corpore esurien dies;
Tandem esurire ut cœpit; obvia huic ovis;
O Rex, quis æger adeo te affligit dolor?
Labore lassor, inquit, & pariter petit
Captaret oris halitum: captat bidens,
Sed trepida, Damæ & nuperæ cladis memor;
O suavis odor, & floribus, ait, gratior,
Viridique prato! pariter hanc rapit in forum
Falsè loquentem, damnat, & comedit Lupus.
Quater inde biduum rursus hic avidam cibum
Satiavit alvum; rursus & rediit fames:
Cum fortè Vulpes obvia fit: illi Lupus
Eadem roganti, queritur eadem quæ prius;
Deque halitu iterum interrogat. Cui subdola
Vulpecula, Tibi siquid acciderit malî,
O Rex, profectò doleo: sed mihi narium
Abripuit usum morbus, olfacere haud queo.

י העז והעגל והאריה והכבש

אחורה נא לכם חידה. העז והעגל והאריה והכבש עשו כלם יחד שותפות וחבורה בהסכמה ורצון טוב כל מה שירויחו כלם יחריו יחלקו. אחר כן מצאו צבי ולקחו אותו והדגוהו ופשטו עורו וחלקוהו לארבעה חלקים אחר כך קם הארי ואמר אני רוצה רביע אחד שאני יותר הגון כי אני מלך בחיות ואני רוצה הרביע השני שאני יותר חזק מכם ואני רוצה הרביע השלישי לפי שטרהתי יותר מכלכם והרביע הרביעי אני רוצה להלק גופי ומי שאמר ההפך יכעסני ויקניטני וזה הארי שהוא יותר חזק לקח מהאנשים בחזקה חלקם הראוי להם :

168. *Vacca, Capella, Ovis & Leo.*

NUnquam est fidelis cum potente societas.

Testatur hæc fabella propositum meum.

Vacca & Capella, & patiens Ovis injuria,

Socii fuere cum Leone in saltibus.

Hi quum cepissent Cervum vasti corporis,

Sic est locutus, partibus factis, Leo :

Ego primam tollo, nominor quia Leo :

Secundam, quia sum fortis, tribuetis mihi :

Tum quia plus valeo, me sequetur tertia :

Malo adficietur si quis quartam tetigerit.

Sic totam prædam sola improbitas abstulit.

امثال لقمان الحكيم ،

١ غزال ،

غزال مرة مرض فكان اصحابه من
الوحوش يأتي اليه ويؤنعه ويرعي ما حوله
من الحشيش والعشب فلما فاق من
مرضه الشمس شيا ليأكله فلم يجد
فهلك جوعا ،

169. *Cervus.*

Cervus jacebat morbo decumbens gravi ;
Exemplò ad illum totius viciniae
Cohors fidelis, quadrupes pium genus,
Venère, dictis si dolorem averterent ;
Et cuncta Cervi consumpsere gramina :
Sed ipse paucos cum cepisset post dies,
Revocare notas fessi vires corporis,
Circaque nudum latè conspiceret solum ;
Verbis dolorem sic testatus est suum :
Valetè, amici, vestrum officium nil moror ;
Solatiorum abundè est, pabuli nihil.

μ دكلب وارنب ،

مرة طرد، ارنبا فلما ادركه قبض
 عليه واقبل يعضه باذيابه فانما الدم قد جري
 لسه بلسانه فقال الارنب اراك تعضني
 كاذبي عدوكي ثم تبوسني كاذك
 صديقني ،

170. *Canis & Lepus.*

Leporem per agros infecutus est Canis,
 Captunq; mordens, profluentem è vulnere
 Lambit cruorem; basisque mollibus
 Demulcet hostem: tum Lepus cœpit loqui;
 Unde hæc amica nascitur crudelitas:
 Asperrimis nunc me laceffis morlibus,
 Quasi hostis essem; deinde jungis oscula,
 Mihi tanquam amicos inter apprimus fores:
 Aut mihi nocere, aut me osculari definas.

μ بستاني ،

بوما كان ينقي البقل فقيل له
 لمانا البغل البري بهي المنظر وهو غير مجوم
 قال البستاني تردية امه وهذا تردية
 امرأة ابيه ،

171. *Hor-*

171. *Hortulanus.*

Purgabat herbas olim custos hortuli,
 Inutiles recidens farculo levi:
 Quidam rogavit, cur sylvestres crescerent,
 Et lætiores sic attollerent comas;
 Neque adeo cultum vel levem requirerent:
 Respondet ille; nempe quòd sylvestribus
 Est terra mater; his noverca, haud mater est.

عم خنفة ونحلة،

مرة قالت لنحلة العسل لو اخذتني
 معك لعملت عسلا مثلك واكثر فاجابتها النحلة
 الي ذلك فلما لم يقدر علي مثل ذلك ضربتها
 النحلة بحمالها فيما هي تموت قالت في نفسها
 لقد استوجبت ما نالني من السوا ولا يمكن لي
 عمل الرزق لمانا التمس عمل العسل،

172. *Aranea & Apes.*

THymis onustam crura conspiciens Apem
 Aranea, hanc ita allocuta est; si mihi
 Copia daretur, ut favos videam tuos;
 Mel ipsa facerem, quale conficiunt Apes,
 Cratesque succo plure turgerent meæ:
 Apes id audiens, Araneam domum
 Ducebat, & monstravit artifices favos,
 Iplique similes amulandi copiam
 Præbuit: at illam nil valentem ejusmodi
 Conficere, aculeo statim irritabili
 Percussit indignans, necique tradidit:
 Moribunda tandem Aranea, inquit; cur ego
 Mel facere volui, facere nec ceram valens?

٥ صبي

مرة رمي نفسه في نهر ما ولم يكن
 يعرف يسبح فاشرف علي الغرق فاستعان برجل
 غابر في الطريق فاقبل اليه وجعل يلومه
 علي ذنوبه التي النهر فقال له الصبي
 يا هذا خلصني اولا من الموت وبعد ذلك
 لومني

173. Puer.

SEse profundum misit in fluvium Puer,
 Nandi imperitus; cumque aquæ voragine
 Jamjam haurendus esset, annisque in alveo
 Mergendus; hominis transeuntis opem petit:
 Hic cœpit importuna Puerio dicere
 Convicia; & rogare cur se crederet
 Undis, natandi ignarus? ad quem sic Puer;
 Priùs eripe hinc me obsecro; dein coargue.

٤ كلاب و ثعلب

مرة اصابوا جلد سبع فا قبلوا عليه
 فيندهشوه فنظرهم الثعلب فقال لهم اما لو اذنه كان
 حيا لرايتم مخالبيه كاحد من اسيادكم
 واطول

174. Cæ-

174. *Canes & Vulpes.*

PELLEM leonis conspicantur dum Canes,
 Hanc dente rodunt, pabulo lati suo;
 Mox vasra transiens viam hanc Vulpecula;
 Impunè nunc savitis in pellem feri;
 At si ipse vivus jam foret; qualis tremor
 Repentè corda invaderet? leo scilicet
 Monstraret unguis, dentibus vestris pares.

٧ انسان و فرس ،،

انسان کان یرکب فرسا و کادت حامله
 و فیما هو فی بعض الطریق انتجت ابنا فتبع
 امة غیر بعید ثم وقف وقال لصاحبه یا سیدی
 درانی صغیرا ولا استطیع المشی و مضیت و ترکتني
 هاهنا فهلکت وان انت اخذتني معک و ردیتني
 الی ان اقوی فسمکتک علی ظهري و اوصلتک
 سرعاً الی حیث نشا ،،

175. *Homo & Hinnulus.*

DESERTA tranſit dum viator per loca,
 Gravida hinnientem parturit equa filium;
 Qui matris haud longè sequens veſtigia,
 Laſſus reſiſtit, atque ita alloquitur virum;
 Cernis miſellum, domine, cernis parvulum,
 Et non valentem progredi ulterius viam:
 Si me relinquant, his peribo in montibus,
 Nullumque moriens afferam tibi commodum:
 Sin me educabis in virenti paſcuo,
 Robuſtus olim atque utilis fiam tibi;
 Tunc, matris inſtar, te feram in dorſo lubens,
 Opisque praſtitae rependam gratias.

١ العوسج

قال مرة لابستاني لو ان لي من
 العوسج
 بي وبنصبي في وسط البستان ويسقيني
 ويخدمني لكانوا الملوك يشتهونني وينظرون
 زهري وثمري فاخذته ونصبت في وسط البستان في
 اجود الارض وكان يسقيه في كل يوم دفعتين
 فغشي وقوي شوكة وافرعته واغصانه علي جميع
 الشجر التي حوله فاملت عروقه في الارض وامتلأ
 البستان منه ومن كثرة شوكة ولم يكن احد ان
 يستطيع ان يتقدم اليه

176. *Rubus.*

Olim hortulanum ita allocutus est Rubus,
 O si me in horti fertili quisquam loco
 Plantaret; undæque irrigaret me aspergine;
 Coleretque, cæteras uti arbores colit!
 Quàm suavè olentes explicarem flosculos!
 Quàm delicatos annuatim redderem
 Fructus, vel ipsis expetendos regibus!
 Hunc hortulanus cepit, & pingui in solo
 Locavit, assiduè colens: mox asperæ
 Spinæ rigeabant; & supra altas arbores
 Caput efferebat rhamnus; & spatia omnia
 Implevit horti: hinc arbores sibi proximas
 Detrusit, unusque imperavit omnibus;
 Regnumque partum fraude, tenuit viribus.

Sequuntur FABULÆ, quas in *Latinis* Editionibus reperimus, nondum in *Græcis*.

177. *Mons parturiens.*

MONS parturibat, gemitus inmanes ciens,
Eratque in terris maxima expectatio:
At ille murem peperit. *Hoc scriptum est tibi*
Qui magna quum minaris, extricas nihil.

178. *Lupus & Vulpes judice Simio.*

QUICUNQUE turpi fraude semel innotuit,
Etiam si verum dicit, amittit fidem.
Hoc adtestatur brevis Æsopi fabula.

Lupus arguebat Vulpem furti crimine ;
Negabat illa se esse culpæ proximam :
Tunc judex inter illos sedit Simius.
Uterque causam cum perorassent suam,
Dixisse fertur Simius sententiam :
Tu non videris perdidisse quod petis :
Te credo subripuisse quod pulchrè negas.

179. *Milvius & Columbæ.*

QUI se committit homini tutandum improbo,
Auxilia dum requirit, exitium invenit.

Columbæ sæpè quum fugissent Milvium,
Et celeritate pennæ vitassent necem ;
Consilium raptor vertit ad fallaciam :
Et genus inerme tali decepit dolo :
Quare sollicitum potius avum ducitis,
Quàm regem me creatis isto foedere,
Qui vos ab omni tutas præstem injuriâ :
Illæ credentes, tradunt sese Milvio
Qui regnum adeptus cœpit vesci singulas,
Et exercere imperium sævis unguibus.
De reliquis tunc una : Meritò plectimur.

180. *Capellæ & Hirci.*

BArbam Capellæ quum impetrassent ab Jove,
 Hirci moerentes indignari cœperant,
 Quod dignitatem feminæ æquassent suam.
 Sinite, inquit, illas gloriâ vana frui,
 Et usurpare vestri ornatum muneris :
 Pares dum non sint vestræ fortitudinis.

*Hoc argumentum mones ut sustineas tibi
 Habitum esse similes, qui sint virtute impares.*

181. *Asinus egregie cordatus.*

IN principatu commutando, sæpius
 Nil præter domini nomen mutant pauperes.
 Id esse verum parva hæc fabella indicat.
 Asellum in prato timidus pascebat senex ;
 Is hostium clamore subito territus,
 Suadebat Asino fugere, ne possent capi.
 At ille lentus : Quæso num binas mihi
 Clitellas impositurum victorem putas ?
 Senex negavit : Ergo, quid refert meâ
 Cui serviam, clitellas dum portem meas ?

182. *Ovis & Cervus.*

FRaudator nomen quum locat sponsu improbo,
 Non rem expedire, sed mala videre expetit.
 Ovem rogabat Cervus modium tritici
 Lupo sponse, at illa præmetuens dolum ;
 Rapere atque abire semper adsuevit Lupus :
 Tu de conspectu fugere veloci impetu :
 Ubi vos requiram quum dies advenerit ?

183. *Simii caput.*

PEndere ad Lanium quidam vidit Simium
 Inter reliquas merces atque opsonia.
 Quæsitivum quidnam saperet ? tum Lanius jocans ;
 Quale (inquit) caput est, talis præstatur sapor.
Ridiculè magis hoc dictum quam verè æstimo,
 Quando & formosos sæpè inveni pessimos,
 Es urpi facie multos cognovi optimos.

184. *Canis fidelis.*

Repente liberalis stultis gratus est,
Verùm peritis irritos tendit dolos.

Nocturnus quum fur panem misisset Cani,
Objecto tentans an cibo posset capi :
Heus (inquit) linguam vis meam præcludere,
Ne latrem pro re domini? multum falleris.
Namque ista subita me jubet benignitas
Vigilare, facias ne meâ culpâ lucrum.

185. *Rana rupta.*

Inops potentem dum vult imitari, perit.
In prato quodam Rana conspexit Bovem,
Et tacta invidiâ tantæ magnitudinis,
Rugosam inflavit pellem : tum natos suos
Interrogavit, an Bove esset latior?
Illi negârunt. Rursus intendit cutem
Majore nisu, & simili quæsit modo,
Quis major esset? illi dixerunt; Bovem.
Novissimè indignata, dum vult validiùs
Inflare sese, rupto jacuit corpore.

186. *Canis & Crocodilus.*

Consilia qui dant prava canis hominibus,
Et perdunt operam, & deridentur turpiter.
Canes currentes bibere in Nilo flumine,
A Crocodilis ne rapiantur, traditum est.
Igitur quum currens bibere cœpisset Canis,
Sic Crocodilus: Quamlibet lambe otio,
Noli vereri; at ille; Facerem mehercule,
Nisi esse scirem carnis te cupidum meæ.

187. *Anus ad Amphoram.*

ANus jacere vidit epotam Amphoram,
Adhuc Falernâ fæce & testâ nobili,
Odorem quæ jucundum latè spargeret.
Hunc postquam totis avida traxit natibus:
O suavis anima! qualem te dicam bonam
Antehac fuisse, tales cum sint reliquæ?
Hoc quò pertineat dicet qui me noveris.

188. *Aqui-*

188. *Aquila, Felis & Aper.*

Aquila in sublimi quercu nidum fecerat :
 Felis cavernam naçta, in mediâ pepererat ;
 Sus nemoris cultrix foctum ad inam posuerat :
 Tum fortuitum Felis contubernium
 Fraude & scelestâ sic evertit malitiâ.
 Ad nidum scandit volucris : Pernicies, ait,
 Tibi paratur, forsân & miseræ mihi :
 Nam fodere terram quod vides quotidie
 Aprum insidiosum, quercum vult evertere,
 Ut nostram in plano facilè progeniem opprimat.
 Terrore effuso, & perturbatis sensibus,
 Direpit ad cubile fetosæ suis ;
 Magno (inquit) in periculo sunt nati tui.
 Nam simul exieris pastum, cum tenero grege,
 Aquila est parata rapere porcellos tibi.
 Hunc quoque timore postquam complevit locum,
 Dolosa tuto condidit sese cavo.
 Inde evagata noctu suspenso pede,
 Ubi escâ se replevit & prolem suam,
 Pavorem simulans prospicit toto die.
 Ruinam metuens Aquila ramis desidet ;
 Aper rapinam vitans non prodit foras.
 Quid multa ? inediâ sunt consumti cum suis,
 Felisque catulis largam præbuèrunt dapem.
*Quantum homo bilinguis sæpè concinnet mali,
 Documentum habere stultæ credulitas potest.*

189. *Canis, Thesaurus & Vulturus.*

HÆc res avaris esse conveniens potest,
 Et qui humiles nati, dici locupletes student.
 Humana effodiens ossa, thesaurum Canis
 Invenit : & violavit quia Manes Deos,
 Injecta est illi divitiarum cupiditas,
 Pœnas ut sanctæ religioni penderet.
 Itaque aurum dum custodit, oblitus cibi
 Fame est consumptus : quem stans Vulturius super
 Fertur locutus : O Canis, meritò jaces,
 Qui concupisti subito regales opes,
 Trivio conceptus, & educatus stercore.

190. *Cervus & Boves.*

Cervus nemorosus excitatus latibulis,
 Ut venatorum fugeret instantem necem,
 Cæco timore proximam villam petit,
 Et opportuno se Bovili condidit.
 Hic bos latenti : Quidnam voluisti tibi,
 Infelix ultro qui ad necem concurreris,
 Hominumque tecto spiritum commiseris ?
 At ille supplex : Vos modò, inquit, parcite,
 Occasione rursus erumpam datâ,
 Spatium diei, noctis excipiunt vices ;
 Frondem bubulcus adfert, nec ideo videt.
 Eunt subinde & redeunt omnes rustici,
 Nemo animadvertit : transit etiam villicus ;
 Nec ille quicquam sentit : tum gaudens ferus
 Bobus quietis agere cœpit gratias,
 Hospitium adverso quòd præstiterint tempore.
 Respondit unus : Salvum te cupimus quidem,
 Sed ille qui oculos centum habet, si venerit,
 Magno in periculo vita versatur tua.
 Hæc inter, ipse dominus à cœna redit :
 Et quia corruptos viderat nuper Boves,
 Accedit ad præsepe : Cur frondis parum est ?
 Stramenta defunt. Tollere hæc aranea
 Quantum est laboris ? Dum scrutatur singula,
 Cervi quoque alta est conspicatus cornua.
 Quem convocatâ jubet occidi familiâ,
 Prædamque tollit. *Hæc significat fabula,*
Dominum videre plurimum in rebus suis.

191. *Ranae metuentes Taurorum prælia.*

Humiles laborant, ubi potentes disident.
 Rana in palude pugnam Taurorum intuens ;
 Heu quanta nobis instat perniciès ! ait.
 Interrogata ab alia, cur hoc diceret,
 De principatu quum illi certarent gregis,
 Longeque ab illis degerent vitam boves :
 Natio (ait) separata, ac diversum est genus ;
 Sed pulsus regno nemoris qui profugerit,
 Paludis in secreta veniet latibula,
 Et proculcatas obteret duro pede :
 Caput ita ad nostrum furor illorum pertinet.

192. *Leo sapiens.*

Super Juvenum stabat dejectum Leo :
 Prædator intervenit partem postulans :
 Darem (inquit) nisi soleres per te sumere :
 Et improbum eiecit. Fortè innoxius
 Viator est deductus in eundem locum,
 Feroque viso rettulit retrò pedem.
 Cui placidus ille : Non est quod timeas, ait :
 Et quæ debetur pars tuæ modestiæ
 Audacter tolle. Tunc diviso tergo,
 Sylvas petivit, homini ut accessum daret.

*Exemplum egregium prorsus & laudabile,
 Verum est aviditas dives, & pauper pudor.*

193. *Musca & Mula.*

Musca in temone sedit, & Mulam increpans,
 Quàm tarda es, inquit : non vis citiùs progredi ?
 Vide, ne dolone collum compungam tibi.
 Respondit illa : Verbis non moveor tuis,
 Sed istum timeo, sellâ qui primâ sedens
 Jugum flagello temperat lento meum,
 Et lora frænâs continet spumantibus.
 Quapropter aufer frivolum insolentiam :
 Namque ubi tricandum est, & ubi currendum, scio.

*Hæc derideri fabulâ meritiò potest,
 Qui sine virtute vanas exercet minas.*

194. *Muli & Latrones.*

Muli gravati sarcinis ibant duo,
 Unus ferebat fiscos cum pecunia,
 Alter tumentes multo faccos hordeo.
 Ille onere dives celsâ cervice eminens,
 Clarunque collo jactans tintinnabulum :
 Comes quieto sequitur & placido gradu.
 Subito Latrones ex infidiis advolant,
 Interque cædem ferro Mulum trufitant.
 Diripiunt nummos, negligunt vile hordeum.
 Spoliatus igitur casus quin fieret suos,
 Equidem (inquit alter) me contemptum gaudeo,
 Nam nil amisi, nec sum læsus vulnere.
 Hoc argumento tuta est hominum tenuitas,
 Magno periclo sunt opes obnoxia.

195. *Vulpes & Ciconia.*

Nulli nocendum : si quis verò læserit,
Multandum simili jure fabella admonet.

Vulpes ad cœnam dicitur Ciconiam
 Prior invitasse, & illi in patina liquidam
 Posuisse forbitionem, quam nullo modo
 Gustare esuriens potuerit Ciconia :
 Quæ Vulpem quum revocasset, intrito cibo
 Plenam lagenam posuit : huic rostrum inferens
 Satiatur ipsa, & torquet convivam fame :
 Quæ quum lagenæ frustra collum lamberet,
 Peregrinam sic locutam volucrem accepimus :
 Sua quisque exempla debet æquo animo pati.

196. *Mustela & Homo.*

Mustela ab homine pressa quum instantem necem
 Effugere vellet : Quæso (inquit) parcas mihi,
 Quæ tibi molestis muribus purgo domum.
 Respondit ille : Faceres si causâ meâ,
 Gratum esset, & dedissem veniam supplici :
 Nunc quia laboras, ut fruaris reliquiis,
 Quæ sunt rostrati, simul & ipsos devores,
 Noli imputare vanum beneficium mihi ;
 Atque ita locutus improbam letho dedit.
 Hoc, in se dictum debent illi agnoscere,
 Quorum privata servit utilitas sibi,
 Et meritum inane jactat imprudentibus.

197. *Equus & Aper.*

Equus fedare solitus quo fuerat sitim,
 Dum sese Aper volutat, turbavit vadum.
 Hinc orta lis est. Sonipes iratus fero,
 Auxilium petiit hominis, quem dorso levans
 Rediit ad hostem lætus. Hunc telis eques
 Postquam interfecit, sic locutus traditur,
 Lætor tulisse auxilium me precibus tuis ;
 Nam prædam cepi, & didici quàm sis utilis :
 Atque ita coëgit frænos invitum pati.
 Tum mœstus ille : Parvæ vindictam rei
 Dum quæro demens, servitutem repperi.

*Hæc iracundos admonet fabula,
 Impunè potius lædi, quàm dedi alteri.*

198. *Panthera & Pastores.*

SOlet à despectis par referri gratia.
 Panthera imprudens olim in foveam, decidit,
 Videre agrestes : alii fustes congerunt,
 Alii onerant faxis : quidam contra miseriti,
 Perituræ quippe, quamvis nemo læderet,
 Misère panem, ut iustineret spiritum.
 Nox infecuta est, abeunt securi domum,
 Quasi inventuri mortuam postridie.
 At illa vires ut refecit languidas,
 Veloci saltu foveâ sese liberat,
 Et in cubile concito properat gradu.
 Paucis diebus interpolitis, provolat,
 Pecus trucidat, ipsos pastores necat,
 Et cuncta vastans favit irato impetu.
 Tum sibi timentes, qui feræ pepercerant,
 Dannum haud reculant, tantum pro vitâ rogant.
 Et illa ; Memini qui me saxo petierint,
 Qui panem dederint : vos timere abfistite ;
 Illis revertor hostis, qui me læserant.

199. *Agnus à Capella nutritus.*

INter capellas Agno balanti Canis,
 Stultè (inquit) erras : non est hæc mater tua :
 Ovesque segregatas ostendit procul.
 Non illam quæro, quæ quum libitum est, concipit,
 Dein portat onus ignotum certis mensibus ;
 Novissimè prolapsam effundit farcinam :
 Verùm illam quæ me nutrit admoto ubere,
 Fraudatque natos lacte, ne desit mihi.
 Tamen illa est potior quæ te peperit. Non ita est.
 Unde illa scivit niger an albus nasceret ?
 Age porrò scisset : quum crearer masculus,
 Beneficium magnum sanè natali dedit,
 Ut expectarem lanium in horas singulas.
 Cujus potestas nulla in gignendo fuit,
 Cur hac sit potior, quæ jacentis miserita est,
 Dulcemque sponte præstat benevolentiam ?
 Facit parentes bonitas, non necessitas.
*His demonstrare voluit auctor versibus
 Obsistere homines legibus, meritis capi.*

200. *Cicada & Noctua.*

Humanitati qui se non accommodat,
Plerumque panas appetit superbie.
 Cicada acerbum noctuæ convicium
 Faciebat, solitæ victum in tenebris querere;
 Cavoque ramo capere somnum interdiu:
 Rogata est ut taceret: multò validiùs
 Clamare cœpit. Rursus admotâ prece,
 Accensa magis est. Noctua ut vidit sibi
 Nullum esse auxilium, & verba contemni sua;
 Hâc est aggressâ garrulam fallaciâ:
 Dormire quia me non sinunt cantus tui,
 Sonare Citharâ quos putes Apollinis;
 Potare est animus nectar, quod Pallas mihi
 Nuper donavit: si non fastidis, veni;
 Unâ bibamus. Illa quæ ardebat siti,
 Simul cognovit vocem laudari suam,
 Cupidè advolavit. Noctua egressa cavo
 Trepidantem confectata est, & letho dedit.
 Sic viva quod negârat, tribuit mortua.

201. *Viatores & Latro.*

VIam expediti pariter carpebant duo;
Imbellis alter, alter ac promptus manu:
 Occurrit illis Latro, & intentans necem.
Aurum poposcit: Audax confestim irruens
Vim vi repellit, ac ferro incautum occupat,
 Et vindicavit sese forti dexterâ.
 Latrone occiso timidus accurrit comes,
 Stringitque gladium, dein rejectâ penulâ;
 Cedo, inquit, illum; jam curabo sentiat
 Quos adtentârît. Tunc qui depugnaverat:
 Vellem istis verbis saltem adjuvisset modò,
 Constantior fuisset vera existimans:
 Nunc conde ferrum, & linguam pariter futilem;
 Ut possis alios ignorantes fallere;
 Ego qui sum expertus quantis fugias viribus,
 Scio quod virtuti non sit credendum tuæ.
Illi assignari debet hæc narratio
 Qui re secundâ fortis est, dubiâ fugax.

202. *Vulpes & Draco.*

Vulpes cubile fodiens, dum terram eruit,
 Agiturque plures altiùs cuniculos,
 Provenit ad Draconis speluncam ultimam,
 Custodiebat qui thesauros abditos.
 Hunc simul aspexit; Oro ut imprudentiæ
 Des primùm veniam, deinde si pulchrè vides
 Quàm non conveniens aurum sit vitæ meæ,
 Respondeas clementer, quem fructum capis
 Hoc ex labore, quodve tantùm est præmium,
 Ut careas somno & ævum in tenebris exigas?
 Nullum, inquit ille: verùm hoc à summo mihi
 Jove adtributum est. Ergo nec fumis tibi,
 Nec ulli donas quicquam? Sic fati placet.
 Nolo irascaris, liberè si dixerò:
 Diis est iratis natus qui est similis tibi.
 Abiturus illuc quò priores abierunt,
 Quid mente cæcâ miserum torques spiritum?
 Tibi dico, avare, gaudium hæredis tui,
 Qui thure superos, ipsum te fraudas cibo;
 Qui tristis audis musicum citharæ sonum;
 Quem tibiarum macerat jucunditas;
 Obsoniorum pretia cui gemitum exprimunt;
 Qui dum quadrantes aggeras patrimonio,
 Cælum fatigas fordido perjurio;
 Qui circumcidis omnem impensam funeris,
 Libitina ne quid de tuo faciat lucrum.

203. *Homo & Asinus.*

Quidam immolâisset verrem quum sancto Herculi,
 Cui pro salute votum debebat sua,
 Afello iussit reliquias poni hordei:
 Quas aspernatus ille, sic locutus est:
 Tuum libenter prorsus adpeterem cibum
 Nisi qui nutritus illo est, jugulatus foret.

*Hujus respectus fabulæ deterrimus
 Periculosum semper vitæ lucrum.
 Sed dicis: Qui rapuere divitias, habent.
 Numeremus, agedum, qui deprenti perierint;
 Majorem turbam punitorum reperies.
 Paucis temeritas est bono, multis malo.*

204. *Formica & Musca.*

Formica & Musca contendebant acriter,
 Quæ pluris esset : Musca sic cœpit prior ;
 Conferre nostris tu potes te laudibus ?
 Ubi immolatur, exta prægusto Deûm,
 Moror inter aras, templa perlustro omnia,
 In capite regis sedeo, quum visum est mihi,
 Et matronarum casta delibo oscula ;
 Laboro nihil, atque optimis rebus fruor :
 Quid horum simile tibi contingit, rustica ?
 Est gloriosus sanè convictus Deûm,
 Sed illi qui invitatur, non qui invisus est.
 Reges commemoras & matronarum oscula :
 Ego granum in hyemem quum studiosè congero :
 Te circa murum video pasci stercore :
 Aras frequentas, nempe abigeris quò venis :
 Nihil laboras, ideo quum opus est, nil habes :
 Superba jactas tegere quod debet pudor :
 Æstate me laceassis ; quum bruma est, files :
 Mori contractam quum te cogunt frigora,
 Me copiosa recipit incolumem domus.
 Satis profectò reitudi superbiam.

*Fabella talis hominum discernit notas
 Eorum qui se falsis ornant laudibus,
 Et quorum virtus exhibet solidum decus.*

205. *Calvus & Musca.*

Calvi momordit Musca nudatum caput ;
 Quam opprimere captans, alapani tibi duxit gravem :
 Tunc illa irridens : Punctum volucris parvulæ
 Voluisti morte ulcisci : quid facies tibi,
 Injuriam qui addideris contumeliam ?
 Respondit : Mecum facile redeo in gratiam,
 Quia non fuisse mentem lædendi scio :
 Sed te contempti generis animal improbum,
 Quæ delectaris bibere humanum sanguinem,
 Optem necare, vel majore incommodo.

*Hoc argumentum veniam magè dari docet,
 Qui casu peccat, quàm qui consilio est nocens :
 Illum esse quævis pænâ dignum judico.*

206. *Passer & Lepus.*

S*Ibi non cavere & aliis consilium dare
Stultum esse paucis ostendamus versibus.*
Oppressum ab Aquila fletus edentem graves
Leporem objurgabat Passer; Ubi pernicitas
Nota, inquit, illa est? quid ita celsârunt pedes?
Dum loquitur, ipsum accipiter nec opinum rapit,
Questuque vano clamitantem interficit:
Lepus semianimus mortis in solatium:
Qui modo securus nostra irridebas mala,
Simili querelâ fata deploras tua.

207. *Duo Calvi.*

I**N**venit Calvus fortè in trivio pectinem:
Accessit alter aequè defectus pilis:
Heia, inquit, est commune quodcumque est lucri.
Ostendit ille prædam, & adjecit simul:
Superùm voluntas favit, sed fato invido
Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus.
Quem spes deluserit, huic querela convenit.

208. *Taurus & Vitulus.*

A**N**gusto in aditu Taurus luctans cornibus,
Quum vix intrare posset ad præsepia,
Monstrabat Vitulus quo se pacto plecteret:
Tace, inquit, antè hoc novi quàm tu natus es.
Qui doctiorem emendat, sibi dici puet.

209. *Pavo ad Junonem.*

P**A**vo ad Junonem venit, indignè ferens
Cantus lusciniæ quod sibi non tribuerit:
Illum esse cunctis avibus admirabilem,
Se derideri simul ac vocem miserit.
Tunc consolandi gratiâ, dixit Dea:
Sed formâ vincis, vincis magnitudine,
Nitor sinaragdi collo præfulget tuo,
Pictisque pluinis gemineam caudam explicas.
Quo mi, inquit, mutnam speciem si vincor sono?
Fatorum arbitrio partes sunt vobis datæ:
Tibi forma, vires aquilæ, lusciniæ melos,
Augurium corvo, læva cornici omnia,
Omnesque propriis sunt contentæ vocibus.
*Noli affectare quod tibi non est datum,
Delusa nè spes ad querelam recidas.*

210. *Venator & Canis.*

ADversus omnes fortis veloces feras
 Canis quum domino semper fecisset satis,
 Languere cepit annis ingravantibus :
 Aliquando objectus hispidi pugnae suis,
 Arripuit aurem : sed cariosis dentibus
 Prædam dimisit. Hic tum Venator dolens,
 Canem objurgabat : cui senex contra latrans :
 Non me destituit animus, sed vires meæ :
 Quod fuimus laudas, jam damnas quod non sumus.
Hoc cur, Philete, scripserim pulchrè vides.

211. *Mustela & Mures.*

Mustela quum annis & senectâ debilis,
 Mures veloces non valeret assequi,
 Involvit se farinâ, & obscuro loco
 Abjecit negligenter; Mus escam putans,
 Affluit, & compressus occubuit neci :
 Alter similiter; deinde periit tertius :
 Aliquot secutis, venit & retorridus,
 Qui sæpe laqueos & muscipulam effugerat,
 Proculque infidias cernens hostis callidi;
 Sic valeas, inquit, ut farina es quæ jaces.

212. *Apes & Fuci Vespâ judice.*

APes in alta quercu fecerant favos ;
 Hos Fuci inertes esse dicebant suos :
 Lis ad forum deducta est, Vespâ judice ;
 Quæ genus utrumque nosset cum pulcherrimè,
 Legem duabus hanc proposuit partibus :
 Non inconueniens corpus, & par est color,
 In dubium planè res ut meritò venerit :
 Sed ne relligio peccet imprudens mea,
 Alveos accipite & ceris opus infundite,
 Ut ex sapore mellis, & formâ favi,
 De quæ nunc agitur, auctor horum appareat.
 Fuci recusant, Apibus conditio placet.
 Tunc illa talem sustulit sententiam :
 Apertum est quis non possit, aut quis fecerit,
 Quapropter apibus fructum restituo suum.
*Hanc præterissem fabulam silentio,
 Si pactam Fuci non recusâssent fidem.*

213. *Canis & Lupus.*

Quam dulcis sit libertas breviter proloquar.
Quam dulcis sit libertas breviter proloquar.
 Cani per pasto, macie confectus Lupus
 Fortè occurrit: salutantes dein invicem
 Ut restitèrunt; unde sic quæso nites,
 Aut quo cibo fecisti tantum corporis?
 Ego qui sum longè fortior, pereo fame.
 Canis simpliciter: Eadem est conditio tibi,
 Præstare domino si par officium potes.
 Quod? inquit ille. Custos ut sis liminis,
 A furibus tuearis & noctu domum.
 Ego verò sum paratus: nunc patior nives,
 Imbresque, in sylvis asperam vitam trahens,
 Quanto est faciliùs mihi sub tecto vivere,
 Et otiosum largo satiari cibo?
 Veni ergo mecum. Dum procedunt, aspicit
 Lupus à catena collum detritum Canis.
 Unde hoc, amice? Nihil est. Dic quæso tamen:
 Quia videor acer, alligant me interdum,
 Luce ut quiescam, & vigilem nox quum venerit:
 Crepusculo solutus, quæ visum est, vagor:
 Affertur ultro panis, de mensa sua
 Dat ossa dominus, frustra jactat familia,
 Et quod fastidit quisque pulmentarium.
 Sic sine labore venter impletur meus.
 Age, si quò est abire animus, est licentia?
 Non planè est, inquit. Fruere quæ laudas Canis:
 Regnare nolo, liber ut non sum mihi.

214. *Arbores in Deorum tutela.*

Olim quas vellent esse in tutela sua
 Divi legèrunt Arbores. Quercus Jovi,
 Et myrtus Veneri placuit, Phœbo laurea,
 Pinus Cybelæ, populus celsa Herculi.
 Minerva admirans, quare steriles sumerent,
 Interrogavit. Causam dixit Jupiter:
 Honore fructum nè videamur vendere.
 At me hercule narrabit quod quis voluerit:
 Oliva nobis propter fructum est gratior.
 Tunc sic Deorum genitor atque hominum fator:
 O nata, meritò sapiens dicere omnibus:
 Nisi utile est quod facimus, stulta est gloria.
Nihil agere quod non profit, fabella admonet.

215 *Canum legati ad Jovem.*

CAnes, legatos olim misère ad Jovem,
 Melioris vitæ tempus oratum suæ,
 Ut se abriperent hominum contumeliis,
 Furfuribus sibi consparsum quòd panem darent;
 Fimoque turpi maximam explerent famem.
 Profecti sunt legati non celeri pede,
 Dum naribus scrutantur escam in stercore.
 Citati non respondent: vix tandem invenit
 Eos Mercurius, & turbatos attrahit.
 Tum verò vultum magni ut viderent Jovis,
 Totam timentes concacârunt regiam.
 Propulli verò fustibus, vadunt foras:
 Vetat dimitti magnus illos Jupiter.
 Mirati sibi legatos non revertier,
 Turpe astimantes aliquid commissum à suis,
 Post aliquod tempus alios adscribi jubent.
 Rumor legatos superiores prodidit:
 Timentes rursus aliquid nè simile accidat,
 Odore canibus anum, sed multo replent;
 Mandata dant; legati mittuntur: statim
 Adeunt: rogantes aditum, continuo impetrant.
 Confedit genitor tum Deorum maximus,
 Quaslatque fulmen: tremere cœpit omnia:
 Canes, confusus subito quòd fuerat fragor,
 Repente odorem mixtum cum merdis cacant.
 Reclamant omnes vindicandam injuriam.
 Sic est locutus ante pœnam Jupiter:
 Non est legatos regis non dimittere,
 Nec est difficile pœnas culpæ imponere:
 Non veto dimitti, verùm cruciari fame,
 Ne ventrem continere non possint suum:
 Sed hoc feretis pro judicio præmium:
 Illi autem, qui miserunt vos tam futiles,
 Nunquam carebunt hominis contumeliâ.
 Ita nunc legatos expectant & posterî;
 Novumque venire qui videt, culum olfacit.

216. *Occasio depicta.*

Cursu volucris pendens, in novaculâ,
 Calvus, comosâ fronte, nudo corpore,
 Quem si occupâris, teneas; elapsum semel
 Non ipse possit Jupiter reprehendere:
 Occasionem rerum significat brevem.

*Effectus impediret ne segnis mora,
 Finxere antiqui talem effigiem temporis.*

H +

217. *Musca*

217. *Musca & Quadrigæ.*

STarent Quadrigæ cum paratæ cursui,
 Musca advolans temoni earum infederat;
 Miso ergo signo, illisque procurrentibus,
 Pulsu Rotarum & Quadrupedantis unguâ
 Pulverea Nubes mota opacavit diem:
 Tum in se ipsa Musca, gestiens, Dii magni, ait,
 Quantam profundî vim excitavi pulveris!

218. *Ex Sutore Medicus.*

Malus quum Sutor inopiâ deperditus
 Medicinam ignoto facere cœpisset loco,
 Et vendicaret falso antidotum nomine,
 Verbosis adquisivit sibi famam strophis.
 Hic quum jaceret morbo confectus gravi,
 Rex urbis, ejus experiendi gratiâ,
 Scyphum poposcit; fusâ dein simulans aquâ
 Antidoto miscere illius se toxicum,
 Hoc bibere jussit ipsum, posito præmio.
 Timore mortis ille tum confessus est,
 Non artis ullâ medicum se prudentiâ,
 Verum stupore vulgi factum nobilem.
 Rex advocatâ concione hæc addidit:
 Quantæ putatis esse vos dementiæ,
 Qui capita vestra non dubitatis credere
 Cui calceandos nemo commisit pedes?
*Hoc pertinere verè ad illos dixerim,
 Quorum stultiia quæstus impudentiæ est.*

219. *Vulpes vota mutans.*

INitura Vulpes cortem opimam divitis,
 Pingui refertam genere Gallinæo,
 Foramen id, quâ transeundum erat sibi,
 Cupiebat in penetrando dilatarier:
 Rursum inde subreptam ore Gallinam efferens
 Cùm jam imminenti horreret à tergo Canem;
 Ne se ille possit insequi, orabat Deos,
 Uti foramen redderent quàm artissimum.

220. *Leo Mente captus, & Caprea.*

Percitum atrâ bile Caprea cum Leonem cerneret,
 Pervagantem lata campi spatia vesanis modis,
 O ferarum triste fatum, dixit, ac miserrimum!
 Nam Leo si compos animi, non erat ferri potis:
 Nunc ubi insanire cœpit, quàm erit atrox & impotens!

221. *Pul-*

221. *Pullus Asini & Lupus.*

MOrbo Asinus olim cùm laboraret gravi,
 Ut adesse mortem rumor increbesceret,
 Lupus ore ficto accessit illum visere :
 Quem Pullus Asini, qui assidens erat patri,
 Per obseratæ januæ rimam agnitum
 Admittere intrò noluit : sed enim Lupus,
 Quonam modo se haberet æger, institit
 Rogare. Melius, ille ait ; quàm tu velis.

222. *Herus & Canis.*

CAnem habuit olim quidam : is illum pascere
 Cùm vellet, id manu ipse faciebat suâ :
 Cùm verò verberare eum decreverat,
 Servo suo mandebat illud muneris.
 Pertæsus ejus vitæ, ad extremum Canis
 Aufugit. Herus postea casu obvius
 Convicium ingens fecit, oneravit probris,
 Et bestiam appellavit ingratiſſimam :
 Quòd semper ab se pastus, habitus bene,
 Nec verberatus unquam, herum tam amabilem
 Relinquere induxisset in animum suum :
 Tu tu ipse, tu me verberasti, inquit Canis :
 Tibi depilatum tergus hoc miserum, tibi
 Accepta referro facta flagris ulcera :
 Etenim quod, imperante te, servus tuus
 Faciebat, abs te id esse factum existimo.

223. *Jupiter & Cochlea.*

Recens creatis bestiis Divùm pater,
 Quod quæque primum postulavisset, dabat.
 Tum Cochlea impetravit, ut suam sibi
 Domum liceret ferre junctam corpori :
 Interrogata cur onus tam incommodum
 Pro munere expetisset, Hoc incommodi
 Perferre, dixit, malo, quàm arbitrii mei
 Non esse, devitare vicinos malos.

224. *Canes duo.*

CAnis fuit, qui tempore pluvio domi
 Se continebat, ne pedem unquam è limine.
 Interrogatus hic ab æquali suo,
 Cur id faceret, Ego inquit, aliàs fervidâ
 Perfusus undâ, timeo nunc & frigidam.

225. *Ju.*

225. *Jupiter & Rusticus.*

FUNDUM colendum Rusticus quondam ab Jove
 Conduxit æquâ parte cum illo fructuum,
 Hac lege, ut omnem ad ipsius nutum Deus,
 Ad Rustici, inquam, jussa summus Jupiter
 Pleret, serena faceret, auras mitteret.
 Ita deinde fundus sedulò est coeptus coli:
 Sata provenire, & aucta culmis surgere,
 Præstante pactas temporum vices Deo:
 Et ad imperata, nunc citum Favoniis,
 Nunc uvidum exhibente, nunc sudum aera.
 Fit ecce messis: quâ spem hiantis Rustici
 Vanis arïstis sterilis elusit seges.
 Subrisit, & jacturam eam haud ægrè tulit
 Qui templa cœli torquet, & terræ sola:
 Sed specimen ut prudentiæ suæ daret,
 Vides bone, ait, agricola, quid profecerint
 Abs te institutus annus, & cultum solum:
 Parente semper me tibi, & semper tua
 Obnoxii ad vota tempestatibus:
 Nunc, si placet, videamus annum hunc proximum:
 Tu arato, tu sarrito, tu occato ut soles:
 Me sine supernè regere, & arbitrio meo
 Ventos ciere, nubilum & sudum dare:
 Mea faxo videas ratio quàm præstet tuæ:
 Hæc Jupiter: cui cùm annuisset Rusticus,
 Anno insequenti versus ordo temporum.
 Læto replevit vacua proventu horrea.
 Ex illo omisit homo Deo præscribere:
 Bonique cuncta, quæ illæ præstat, consulit.

226. *Vulpes & Simius.*

ANIMALIUM potitus imperio Leo,
 Ea exulare è finibus regni sui,
 Honore caudæ quæ carerent, jussèrat.
 Pavefacta Vulpes, ire in exilium parans,
 Jam colligebat vasa: cui cùm Simius,
 Ad regis imperata jam vertens solum,
 Non pertinere edictum ad illam, diceret,
 Quæ tantum haberet caudæ, ut & superforet:
 Verum, inquit illa, dicis; & rectè admones;
 Sed quî scio, inter illa quæ caudâ carent,
 An me. Leo numerare vel primam velit?

227. *Arbores & Rhamnus.*

REgnum olim Olivæ detulêrunt Arbores,
 Et valida latè sceptrâ gentis Frondeâ :
 Quibus illa, quæ contenta sorte esset suâ,
 O amicæ, ait, meanne pinguetudinem,
 Dîs atque hominibus expetitam, deseram,
 Ut imperem regnique curis macerer ?
 Ite, oro, & alii sarcinam hanc imponite.
 Rejeçtæ eunt ad Ficum : uti regnet, rogant :
 Quæ & ipsa, per se læta nativis bonis,
 Egone ut meam dulcedinem, & suavissimos
 Fructus, saporis mellis Hyblæi pares,
 Angore mutem, quo hic honos exuberat ?
 Re rursus infectâ hæsitabundæ arbores
 Vitem quoque statuere tentandam sibi.
 Ea tum nigranti concolores purpuræ
 Uvas onustos explicans per palmites,
 Videtis, inquit, has opes, hanc copiam,
 Hoc delicatum tot racemorum decus,
 Deo unde hominibusq; humor acceptus fluit ?
 Hæc dona opima, hæc tanta naturæ bona
 Ut deseram, vos estis auctores mihi ?
 Tum verò me omnes omnium stultissimam
 Existinârunt Arborum, si id fecerit,
 Quo me ipsa perdam, cæteris ut consulam.
 Hæc illa : at hæ, jam supplicandi tædio
 Fessæ, ac labore, Rhamno honorem deserunt.
 Elatus ille regio fastu, ac tumens,
 Si rex, ait, sum vester, ad me accedite
 Omnes, & umbrâ sub meâ confidite.
 Nî id feceritis, rapidus ignis, nemini
 Parsurus ex me erumpat, atque ipsas quoque
 Exelsiores hauriat Libani Cedros.

228. *Anguilla & Serpens.*

UNaninem quondam Serpentem Anguilla rogavit ;
 Cur Anguillarum generi omnia plena periclis,
 Plena dolis hominum atque inimicis fraudibus essent ?
 At tu, inquit, mihi cum similis, cum pene gemellus
 Cetera sis, nullis obnoxius insidiis es ;
 Securosque dies pacati transigis ævi.
 Cui Serpens, Nimirum, inquit, quia qui mea turbat
 Oïa, & infestam mihi vim temerarius affert,
 Non impunè refert, nec inulta injuria restat.

229. *Mu-*

229. *Mures.*

COactus olim cum senatus Murium
 Deliberaret, sivo quo possent modo
 Cavere Felis furta, & infidias graves;
 Decrevit unus, collo ut adversarii
 Suspendere ex ære tintinnabulum,
 Cujus sono illum adesse pensitarent.
 Probare pro se quisque consilium; & statim
 Cœpère pedibus ire in hanc sententiam.
 Tum ab sede surgens unus ex prioribus;
 Cui cana vetulas barba velabat genas,
 Manu silentium imperans. Mihi quoque
 Probatur; ut cui maximè, hæc sententia:
 Sed oro vos, quis, inquit, ex nobis, patres,
 Feli ausit alligare tintinnabulum?

230. *Dies Festus & Profestus.*

Festum in diem profestus insurrexerat,
 Odiosa magno probra clamore ingerens:
 Quid te, inquit, ignave, esse tandem existimas;
 Qui tam otiosè, delicatam, ac splendidam,
 Sine opere, sine labore, vitam ducites,
 Sudore parta prodigens meo bona?
 Olli renidens leniter festus dies,
 Et meritò alis, ait, fortis auctorem tuæ:
 Etenim quid esses, stulte, sine me? nam, nisi
 Ego Festus essem, tu Profestus non fores.

231. *Vulpes & Lupus.*

IN puteum ab alto lapsa Vulpes margine,
 Jamjam profundis haurienda aquis erat:
 Misera ergo ab adventante fortè illuc Lupo
 Supplex petivit, fune demisso extrahi:
 Ille otiosi more, quærere institit,
 Quo lapsa pacto, quo fuisset tempore?
 Prius eripe hinc me, dum licet, Vulpes ait,
 Deinde audies omne, ordine ut factum fiet.

232. *Bu-*

232. *Bubulcus & Hercules.*

VLa in lutosâ prægrave hæserat plaustrum,
 Merfis ad usque axem rotis.
 Nihil hic Bubulcus providere, nec sese
 Opi ferendæ accingere :
 Tantum sedens, suamque conquerens sortem,
 Magnum invocabat Herculem :
 Cui nube subtus candidâ Deus, præstò
 Fuit, & monere hæc institit :
 Age, inquit, & tu enitere ipse per tete,
 Atque id, quod in te est, expedi :
 Stimula boves, humerisque promove plaustrum
 Tum demum agentem gnaviter
 Vocatus adjuvabo, vique cœlesti
 Humana vota prosequar.

233. *Asinus, Simius & Talpa.*

ASinum querentem quòd careret cornibus,
 Et Simium quòd caudæ honore, hoc arguit
 Sermone Talpa : Quî potestis, hanc meam
 Miseram intuentes cæcitatem, hæc conqueri ?

234. *Turdi.*

EX maximo cùm fortè Turdorum globo,
 Ad præcoces vindemias qui Galliæ
 Togatæ Etruscis devolârant montibus,
 Exigua sanè pars revertissent domum,
 Sed hi faginâ crassi, obesi, prægraves ;
 Hos conspicati qui domi remanserant,
 Livore tacti, se suamque pessimam
 Coepère sortem conqueri, quòd cum iis simul
 Ad tam beatas non profecti essent dapes.
 Quibus unus ex iis, qui reversi erant, ait,
 O inscientes, atque rerum improvidi !
 Annon videtis, ex quot ante millibus,
 Qui exiveramus spe faginæ & crapulæ,
 Ad quam redacti paucitatem nunc sumus ?
 Fædo exitu desideratis cæteris
 Captis, necatis, sub corona venditis :
 Quod si miseria, si pericula, si metus,
 Si cuncta quæ nos, qui supersumus, mala
 Pertulimus, æstimetis, & casus graves :
 Næ hæc stulta vobis jam libido fugerit,
 Externa conquisitum eundi pabula.

235. *Pater, Filius & Asinus.*

Pater senex, & gnatus Adolescentulus
 Venalem Asellum ad proximæ urbis nundinas
 Nullâ gravatum præ se agebant sarcinâ.
 Hos intuens qui fortè ptoximè viam
 Arabat, irridere cœpit Rusticus:
 Quòd, ut tenellos pædagogi heros solent,
 Ita ipsi Asellum feriatum ducerent,
 Alter Senex planè, alter Adolescentulus,
 Ætate uterque cui vehiculo opus foret.
 Hæc perpulere obnoxium dictis Patrem,
 Utî juberet Filium conscendere:
 Ecce alius illis obvius reprehendere
 Senem institit, quòd obsequens nimis Pater
 Juvenem atque validum Filium fineret vehi,
 Iter ipse pedibus faceret infirmus Senex.
 Hæc vera visa: hic Filio jusso Pater
 Descendere, ipse infedit usque ad transitum
 Vici ad viam jacentis: ejus incolæ
 Notare pro se quisque cœpèrunt Senem,
 Quòd adhuc virenti ætate vir, alacer, vigen
 Veheretur ipse; at Filium tenellulum,
 Per tantum itineris cogeret pedibus sequi.
 Hanc ille tantam sustinere non valens
 Invidiam, Aselli clunibus gnatum jubet
 Post se insilire, atque onere duplicato vehi.
 Ibi tum viator, fortè misericordiâ
 Commotus Asini, valdè, ait, vile hoc tibi est
 Animal, Pater, qui id tam finistrè perdere
 Vastâ duorum mole tendis corporum.
 His ille tot pugnantibus sententiis
 Distractus animum, incertus hæsit consilii:
 Cùm, non inani, non onusto tot modis
 Asino per omnes reprehendentum vices,
 Sine lite posset aut querela progredi.
 Tandem experiri & hanc quoque placuit viam:
 Inter supini ut colligatos indito
 Pedes Aselli palo, eum ipsi pendulum
 Ferrent; ita humeris prægrave attollunt onus.
 Tum verò ad illud tam insolens spectaculum
 Affusa multitudo commeantium
 Risu emoriri, insanum utrumque dicere,
 Vexare salibus, sed magis multò Senem.
 Tum denique ille irâ impotentè percitus,
 Præcipitem Asellum in maximam malam crucem
 Ab aggere alto in proximum flumen dedit.

236. *Cassita.*

A Les est Cassita, summum pileata verticem,
 In segetibus nidulari sueta, & ova excludere
 Ferme in anni tempus illud, filios ut puberes,
 Appetente messe, primis instruat volatibus.
 Fortè tempestiviora legit hæc quondam sata:
 Itaque flavescente segete pulli adhuc implumibus
 Egredi materna tecta non valebant artibus:
 Igitur ad cibum parandum facta proficiscens foras
 Monuit hos, si qui viderent, si quid audirent novi,
 Sedulò ut renunciare cuncta meminissent sibi.
 Ecce dominus segetis illuc venit; & gnatum vocans;
 Cernis hæc maturuisse, & postulare jam manus;
 Proinde cras, ubi diurnum fulserit crepusculum,
 Ito, ait, rogato amicos mutuam, in messem hanc, opem:
 Anxii pulli reversæ matri id ipsum nunciant:
 Illa eos esse otiosos, atque securos jubet:
 Non enim messem futuram, dum ille amicus fideret.
 Postero die profectâ rursus ad pastum alite,
 Dominus opperitur illos, quos vocari iusserat:
 Sol inardescit: nihil fit: præstò amicus nullus est.
 Tum ille gnato, isti amici nostri, ait, sunt desides:
 Quin ad affines rogandos, & propinquos pergimus,
 Tempori cras ad metiendum præstò uti nobis licet?
 Rursus hoc pulli parenti territi renunciant:
 Mater illos tum quoque esse sine metu & cura imperat,
 Vos modo, inquit, adnotate diligenter omnia,
 Quæque dicentur per illum, quæque fient denuò.
 Alia lux exoritur: ales pabulatum provolat:
 Ille vir bonus propinquos frustra, & affines manet;
 Quos jubens tandem valere, filio edixit suo,
 Ut duas deferret illuc luce falces posterâ:
 Tu tibi unam sumito, inquit, alteram ipse sumpsero:
 Rem geremus Marte nostro, & copiis domesticis.
 Hoc ubi rescivit ales illicet pullis ait:
 Nunc profectò providendum est, vos ut aliò transferam:
 Nam seges cras demetetur ista certo certius:
 Quando is ipse, cuja res est, illam agendam suscipit.

237. *Canis in præsepi.*

BOs post laboris tædia reversus domum;
 Pro more stabulum ingreditur, ut famem levet;
 Præsepe sed prius occupaverat Canis,
 Ringensque frendensque arcet à fæno bovem:
 Hunc ille morosum atque inhospitum vocat,
 Et fastuosum mentis ingenium exprobrat:
 Canis hisce graviter percitus conviciis,
 Tunc, inquit, audes me vocare inhospitum?
 Me nempe summis quem ferunt præconiis
 Gentes tibi ignotæ? Exteri si quid sciant,
 Humanitate supero quemlibet Canem.
 Hunc intumentem rursus ita bos excipit;
 Hæc Singularis an tua est Humanitas,
 Mihi id roganti denegare pabulum,
 Gustare tu quod ipse nec vis, nec potes?

INDEX FABULARUM ALPHABETICUS.

F A B U L Æ G R Æ C Æ.

A			
A Διῶα ἐπαγγελλόμενος	μῦθ.	Ἀνδρωπῶς ἢ Σάτυρος	κδ'.
Λετίς	ρμῆ.	Ἀνδρωπῶς ἢ Κύων	με'.
Ἀετός ἢ Ἀλώπηξ	μα'.	Ἀνδρωπὸς καὶ Ἀδραΐσας ἀγαλματῖς.	ρς'.
Ἀετός ἢ Κάνθαρος	κ'.	Ἀρκίῶς ἢ Ἀλώπηξ	ζε'.
Ἀιδῶν ἢ Ἴεραξ	ρμῆ.	Ἀρνός ἢ Λύκοῦ	ε'.
Ἀϊτίοψ	κη'.	Ἀσπάλαιξ	πς'.
Ἀΐλιος ἢ Ἀλεκτρῶν	ζγ'.	B	
Ἀΐλιος ἢ Ὀρνείς	ι'.	Βάτωρ ἢ Ἐλάτῃ	ρμβ'.
Ἀΐλιος ἢ Μύες	ξθ'.	Βάτραχοι	ς'.
Ἀλέκτορες	ος'.	Βάτραχοι	μβ'.
Ἀλεκτρῶνες ἢ Πέρδιξ	ρδ'.	Βάτραχοι	οδ'.
Ἄλιος ἢ Σμαεῖς	νδ'.	Βοκόλωρ	λβ'.
Ἀλκυὼν	ρμ'.	Βούταλις	Γ πη'.
Ἀλώπεκες	μς'.	Γέρον ἢ Θάνατοῦ	η'.
Ἀλώπηξ	λ'.	Γεωργός	ρη'.
Ἀλώπηξ ἢ Βίτρυς	ια'.	Γεωργός ἢ Οἶσις	ξε'.
Ἀλώπηξ ἢ Πίθηκος	γ'.	Γεωργός ἢ Πελαργός	ζη'.
Ἀλώπηξ ἢ Βάτωρ.	λς'.	Δ	
Ἀλώπηξ ἢ Κροκόδειλοῦ	ν'.	Δάμαλις ἢ Βοῦς	μγ'.
Ἀλώπηξ ἢ Λέων	νε'.	Δειλὸς κωμηγὸς ἢ Δρευοτόμοῦ	ρε'.
Ἀλώπηξ ἢ Κόραξ	ξα'.	Δέλφαιξ ἢ Ἀλώπηξ	ζεβ'.
Ἀλώπηξ ἢ Δρευοτόμοῦ	ξη'.	Δεσπότης ἢ Κύνης	νβ'.
Ἀλώπηξ ἢ Τράϊοῦ	πα'.	Δρευοτόμοι ἢ Πεῦκη	ρκα'.
Ἀλώπηξ ἢ Λιμώτρεσσα	ρη'.	Δρυὸς ἢ Κάλαμοι	ρμδ'.
Ἀλώπηξ ἢ Ἐχθίνου	ριβ'.	E	
Ἀλώπηξ ἢ Πάρδαλις	ριβ'.	Ελαφῶρ	δ'.
Ἀγὴρ ἢ Ἐταιρίδες	ρλς'.	Ελαφῶρ	ρλδ'.
	οε'.	Ελαφῶρ ἢ Ἄμπελοῦ	λη'.
		I	Εριφῶρ

I N D E X

Ἐριφῶ κὺ Λύκῶ
Ἐρμῆς κὺ Αγαλμαῖοποιός
Ἐχίς κὺ Ῥίγη

Z

Ζεὺς

H

Ἡμίονῶ

Ἡρακλῆς κὺ Πλεῖτῶ

I

Ἰωπῶ κὺ Ἐλαφῶ

Ἰωπῶ κὺ Οὐπῶ

Ἰωπῶ κὺ Ἰωποκόμῶ

K

Κακοπεράμων

Κάλυμῶ κὺ Ελαία

Καρκῖνῶ κὺ Αλώπηξ

Καρύα

Κολοῖος

Κολοῖος

Κολοῖος κὺ Ποιμῖν

Κομπασῆς

Κόραξ

Κόραξ κὺ Ορις

Κορυδαλός

Κορώνη κὺ Κύων

Κοχλῖαι

Κύνῶ

Κύνες

Κύνες λιμώπιστα

Κυνόδηκῶ

Κύων κὺ Αλεκίβρων

Κύων κὺ Λύκῶ

Κύων κρέας φέρον

Κύων κὺ Αλώπηξ

Κύων κὺ Δεασσότης

Κόνωψ κὺ Λέων

Κόνωψ κὺ Βῆς

ζς'

ξς'

πς'

ζδ'

λα'

ριέ'

ιδ'

νη'

ος'

ζ'

ρια'

ριζ'

ρκθ'

ρ'

ριδ'

ρηνγ'

νς'

κγ'

νθ'

μθ'

ςς'

μς'

ξ'

ρλς'

κς'

ις'

ιθ'

ξζ'

σα'

ρς'

ρμς'

στ'

εργ'

Λ

Λαγωῖ

Λαγωῖ κὺ Βάτραχοι

Λέαινα κὺ Αλώπηξ

Λέων κὺ Αλώπηξ

Λέων κὺ Λύκῶ κὺ Αλώπηξ

Λέων κὺ ὄνος κὺ Αλώπηξ.

Λέων κὺ Βάτραχῶ

Λέων κὺ Οὐπῶ

Λέων κὺ Ἀρκίος

Λέων κὺ Λαγῶς

Λέων κὺ Ἀνδραπος

Λέων κὺ Κάπερος

Λέων κὺ Ταύρει

Λέων κὺ Μῶς

Λέων κὺ Ταύρεῶ

Λύκῶ κὺ Γεωῖς

Λύκῶ κὺ Γέρανῶ

Λύκῶ κὺ Ἄρς

Λύκος καὶ περὶ ἄλλον

Λύκος κὺ Ἀρνίον

Λύκος κὺ Ποιμῶδες

Λύκῶ κὺ Αἰζ'

Λύκος κὺ Ἰωπος

Λύκῶ κὺ Λέων

Λύκῶ κὺ Αλώπηξ

M

Μελιππεργός

Μηναζύρται

Μιμῶ

Μονίος κὺ Αλώπηξ

Μῶς κὺ Γαλαῖ

Μῦα

Μῦαι

Μῶς

Νεξέρς

Νυκτεῖς κὺ Γαλῆ

N

ρα'

μδ'

ρην'

α'

ιη'

κα'

λς'

μη'

ρην'

ρλ'

ρμ'

ρμζ'

ρνα'

ρνε'

ρνε'

ρνε'

ε'

ζ'

λδ'

λθ'

πθ'

ζς'

ρς'

ρηνγ'

ρμς'

ρλα'

ρνδ'

ρνε'

κθ'

ιςζ'

υη'

κέ'

λέ'

ρ'

νςζ'

ξδ'

Νυκτεῖς

F A B U L A R U M.

Νυκτεῖς κὺ Βάτωρ, κὺ Αἶθμα	ό.	Πεισεραὶ κὺ Κορώνη	ργ'.
Ξ		Πήξα	ρθ'.
Ξυλοδόμος κὺ Ἑρμῆς	ξς'.	Πίθηκος κὺ Δελφίς	ρνς'.
Ο		Πλέοντες	ρς.
Ὀδδῖπύρι κὺ Πλάτωνος	ρμεί.		P
Ονοι	πδ'.	Ροαὶ κὺ Μηλέα	ξγ'.
Ονῶ	ρλν'.		Σ
Ονῶ κὺ Κήπωνος	ισ'.	Σκόληξ κὺ Αλώπηξ	λγ'.
Ονῶ κὺ Ἰωπῶ	κς'.	Σδς κὺ Κύων	κς'.
Ονῶ Αγειῶ	μ'.		T
Ονῶ κὺ Κόρυξ	νγ'.	Ταῦρος κὺ Τράβῶ	ρλέ'.
Ονῶ Βασύζων εἰδωλον	ζα'.	Ταῶς κὺ Κολιὸς	ογ'.
Ονῶ κὺ Αλώπηξ	ρκγ'.	Τέπιξ κὺ Μύρμικες	ιέ'.
Ονῶ κὺ Λέων	ρλς'.	Τέπιξ κὺ Αλώπηξ	ρλθ'.
Ονῶ κὺ Λύκος	ρμα'.	Τοξότης κὺ Λέων	ρκδ'.
Ονῶ κὺ Βάτραχοι	ρμγ'.	Τύχη	ρκε'.
Ονος κὺ Λεοντῆ	ρνζ'.		T
Ορνιθοθήρας κὺ Κορυδαλὸς	θ'.	ῚΤς κὺ Κύων	πγ'.
Ορνις κὺ Χελιδῶν	οθ'.		X
Οφίς	ζζ'.	Χελιδῶν κὺ Κορώνη	ιγ'.
Οφίς κὺ Γεωργὸς	ρκς'.	Χελώνη κὺ Αετὸς	ρμθ'.
Π		Χήρα κὺ Πρέβρατον	πς'.
Παῖς κὺ Σκόρπιος	πέ'.	Χύτραι	να'.

I N D E X

F A B U L Æ H E B R A I C Æ.

א	חרנגול ומרגלית
ב	כלבא עם כלבא יולדת
ג	אריה חזיר יערי ושור וחמור
ד	חמור והזיר יערי
ה	נשר וקפור
ו	נישואי השמש
ז	שועל ונשר
ח	כבשה וכלב
ט	אריה וזאב
י	העז והעגל והאריה והכבש

F A B U L Æ A R A B I C Æ.

١	غزال
٢	كلب وارنب
٣	بستاني
٤	خنفقة ونحالة
٥	صبي
٦	كلاب وفعال
٧	انسان وقرص
٨	العوسج

FABULARUM.

FABULÆ LATINÆ.

A	<i>Fab.</i>	B.	
Æ Thiops.	93.	Bubulcus & Hercules. <i>F.</i>	233.
Agnus & Lupus. <i>Faernus.</i>	5.	Butalis.	88.
Agnus à Capella nutri-		C.	
rus. <i>Phædrus.</i>	199.	Calvus & Musca. <i>Ph.</i>	205.
Agricola.	150.	Cancer & Vulpes.	117.
Agricola & Ciconia.	98.	Canes.	136.
Alcedo.	46.	Canes famelici. <i>Ph.</i>	27.
Anguilla & Serpens. <i>F.</i>	229.	Canes duo. <i>F.</i>	224.
Anus ad Amphoram. <i>Ph.</i>	187.	Canis in Præsepi, è <i>Camerario.</i>	237.
Aper & Vulpes. <i>F.</i>	17.	Canis & Gallus. <i>F.</i>	19.
Apes & Fuci Vespa iudice. <i>Ph.</i>	212.	Canis & Lupus. <i>F.</i>	67.
Apiarius	154.	Canis natans. <i>Ph.</i>	71.
Aquila.	41.	Canis & Vulpes.	107.
Aquila & Vulpes. <i>F.</i>	20.	Canis & Dominus.	146.
Aquila & Scarabæus.	128.	Canis parturiens. <i>Ph.</i>	160.
Aquila, Cornix & Testudo. <i>Ph.</i>	163.	Canis fidelis. <i>Ph.</i>	184.
Aquila, Felis & Aper. <i>Ph.</i>	188.	Canis & Crocodilus. <i>Ph.</i>	186.
Aranea & Apes.	172.	Canis, Thesaurus & Vulturus. <i>Ph.</i>	189.
Arbores in Deorum tutela. <i>Ph.</i>	214.	Canis & Lepus.	170.
Arbores & Rhamnus. <i>F.</i>	228.	Capellæ & Hirci. <i>Ph.</i>	180.
Armentarius. <i>F.</i>	32.	Canis & Lupus. <i>Ph.</i>	213.
Asini. <i>F.</i>	84.	Canna & Oliva. <i>F.</i>	111.
Afinus. <i>F.</i>	138.	Canum legati ad Jovem. <i>Ph.</i>	215.
Afinus & Hortulanus. <i>F.</i>	12.	Cassita.	49.
Afinus & Equus. <i>F.</i>	26.	Cassita. <i>F.</i>	236.
Afinus Sylvestris.	40.	Cerva.	134.
Afinus & Leo venantes. <i>Ph.</i>	48.	Cervus. <i>T. F.</i>	169.
Afinus, Corvus & Lupus. <i>F.</i>	53.	Cervus & Boves. <i>Ph.</i>	190.
Afinus Simulachrum gestans. <i>F.</i>	91.	Cervus Cornibus impeditus. <i>Ph.</i>	4.
Afinus & Galli. <i>Ph.</i>	112.	Cervus & Vitis. <i>F.</i>	38.
Afinus & Vulpes. <i>F.</i>	123.	Cicada & Noctua. <i>Ph.</i>	200.
Afinus & Leo.	132.	Cicada & Formicæ. <i>F.</i>	15.
Afinus & Lupus. <i>F.</i>	141.	Cicada & Vulpes.	139.
Afinus & Ranæ.	143.	Cochleæ. <i>F.</i>	47.
Afinus & leonina pellis. <i>Avien.</i>	157.	Columba & Cornix.	103.
Afinus irridens Aprum. <i>Ph.</i>	162.	Cornix & Canis. <i>F.</i>	72.
Afinus egregie cordatus. <i>Ph.</i>	181.	Corvus & Mater. <i>F.</i>	23.
Afinus, Simius & Talpa. <i>F.</i>	234.	Corvus & Serpens. <i>F.</i>	59.
Auceps & Cassita. <i>F.</i>	9.		

Culex

I N D E X

Culex & Leo.	80.	L.	
Culex & Taurus. <i>T. Faber.</i>	133.	Leana & Vulpes. <i>T. F.</i>	158.
Cygnus. <i>F.</i>	60.	Leo & Vulpes. <i>F.</i>	1.
D.		Leo, Lupus & Vulpes. <i>F.</i>	18.
Dies Festus & Profestus. <i>F.</i>	231.	Leo, Afinus & Vulpes. <i>F.</i>	21.
Dumus & Abies. <i>Av.</i>	142.	Leo & Rana.	37.
Duo Calvi. <i>Ph.</i>	207.	Leo & Ursus.	118.
E.		Leo & Lepus.	130.
Equus & Cervus. <i>Hor.</i>	14.	Leo & Homo. <i>T. F.</i>	140.
Equus & Afinus. <i>F.</i>	58.	Leo & Aper.	147.
Equus & Equiso.	77.	Leo & Tauri. <i>T. F.</i>	151.
Equus & Aper. <i>Ph.</i>	197.	Leo & Mus.	152.
Ex Sutore Medicus. <i>Ph.</i>	218.	Leo & Taurus. <i>T. F.</i>	155.
F.		Leo senio confectus. <i>Ph.</i>	161.
Felis & Gallus. <i>F.</i>	10.	Leo Sapiens. <i>Ph.</i>	192.
Felis & Gallinæ.	69.	Leo mente captus & Caprea. <i>F.</i>	220.
Felis & Mures. <i>F.</i>	76.	Lepores. <i>T. F.</i>	101.
Formica & Musca. <i>Ph.</i>	204.	Lepores & Ranæ.	44.
Fortuna.	125.	Lignarii & Abies.	121.
Galli. style="text-align: center;">G.	104.	Lignator & Mercurius. <i>F.</i>	66.
Galli & Perdix	54.	Lupus & Mulier. <i>F.</i>	2.
Gallina & Hirundo. <i>F.</i>	79.	Lupus & Grus. <i>Ph.</i>	7.
Graculus Superbus. <i>Ph.</i>	100.	Lupus & Agnus. <i>Ph.</i>	34.
Graculus & Pastor.	153.	Lupus & Ovis.	39.
Gubernator & Nautæ. <i>Ph.</i>	106.	Lupus & Agnus.	89.
H.		Lupus & Pastores.	99.
Hercules & Plutus. <i>Ph.</i>	115.	Lupus & Capra.	102.
Herus & Canes. <i>F.</i>	52.	Lupus & Equus.	113.
Herus & Canis. <i>F.</i>	222.	Lupus & Leo.	127.
Hinnulus. <i>F.</i>	57.	Lupus & Vulpes.	131.
Hirundo & Cornix. <i>F.</i>	13.	Lupus & Vulpes.	167.
Hœdus & Lupus	96.	Lupus & Vulpes judice Simio. <i>Ph.</i>	178.
Homo & Canis. <i>Ph.</i>	16.		
Homo & Satyrus. <i>F.</i>	24.	Luscinia & Accipiter.	28.
Homo & Canis. <i>F.</i>	45.	M.	
Homo & Colubra. <i>Ph.</i>	65.	Malignus. <i>F.</i>	90.
Homo perfractor Statuæ.	116.	Margarita in Sterquilinio. <i>Ph.</i>	159.
Homo & Afinus. <i>Ph.</i>	203.	Mercurius & Statuarius. <i>F.</i>	62.
Hortulanus. <i>T. F.</i>	171.	Milvius & Columbæ. <i>Ph.</i>	179.
I.		Musca & Mula. <i>Ph.</i>	193.
Iactator. <i>F.</i>	56.	Monedula. <i>F.</i>	114.
Iaculator & Leo.	124.	Muli & Latrones. <i>Ph.</i>	194.
Impossibilia promittens.	148.	Mulus. <i>F.</i>	31.
Jupiter.	94.	Mures. <i>Hor.</i>	110.
Jupiter & Cochlea. <i>F.</i>	223.	Mures. <i>F.</i>	230.
Jupiter & Rusticus. <i>F.</i>	226.	Musca. <i>F.</i>	25.
Juvenca & Bos.	43.	Muscæ.	35.

F A B U L A R U M.

Musca & Quadrigæ. <i>Ph.</i>	217.	Sus & Canis. <i>F.</i>	22.
Mustela & Homo. <i>Ph.</i>	196.	Sus & Canis.	83.
Mustela & Mures. <i>Ph.</i>	211.	Sus & Vulpes.	92.
N.		T.	
Nux.	129.	Talpa.	86.
O.		Taurus & Hircus. <i>Av.</i>	135.
Occasio depicta. <i>Ph.</i>	216.	Taurus & Vitulus. <i>Ph.</i>	208.
Ollæ duæ ænea & fictilis. <i>F.</i>	51.	Testudo & Aquila.	149.
Ovis, Canis & Lupus. <i>Ph.</i>	166.	Turdi. <i>F.</i>	235.
Ovis & Cervus. <i>Ph.</i>	182.	V.	
P.		Vacca, Capella, Ovis & Leo. <i>Ph.</i>	168.
Panthera & Pastores. <i>Ph.</i>	198.	Venator & Canis. <i>Ph.</i>	210.
Passer & Lepus. <i>Ph.</i>	206.	Venator meticulousus & Lignator.	105.
Pater, Filius & Afinus. <i>F.</i>	235.	Vermis & Vulpes.	33.
Pavo & Monedula. <i>F.</i>	73.	Vespertilio & Mustela. <i>F.</i>	64.
Pavo ad Junonem. <i>Ph.</i>	209.	Vespertilio, Rubus & Mergus. <i>F.</i>	70.
Pera. <i>Ph.</i>	109.	Viatores & Latro. <i>Ph.</i>	201.
Piscator & Cerrus. <i>Av.</i>	120.	Viatores & Platanus. <i>Ph.</i>	145.
Puer & Scorpius. <i>F.</i>	85.	Vidua & Ovis.	82.
Pugna Murium & Mustelarum.	78.	Vipera & Lijna. <i>Ph.</i>	87.
Q.		Ursus & Vulpes.	95.
Quercus & Calami.	144.	Vulpes. <i>F.</i>	30.
R.		Vulpes & Uva. <i>Ph.</i>	3.
Rana rupta. <i>Ph.</i>	185.	Vulpes ad Personam Tragicam. <i>Ph.</i>	11.
Ranæ. <i>F.</i>	74.	Vulpes & Rubus. <i>F.</i>	50.
Ranæ duæ sitientes. <i>F.</i>	6.	Vulpes & Crocodilus.	55.
Ranæ Regem postulantes. <i>Ph.</i>	42.	Vulpes & Leo. <i>F.</i>	61.
Ranæ ad Solem. <i>Ph.</i>	164.	Vulpes & Corvus. <i>Ph.</i>	68.
Ranæ metuentes Taurorum prælia.	191.	Vulpes & Lignator.	81.
S.		Vulpes & Hircus. <i>Ph.</i>	108.
Repente Calvus. <i>Ph.</i>	75.	Vulpes esuriens. <i>Hor.</i>	119.
Rubus.	176.	Vulpes & Erinaceus. <i>F.</i>	122.
Senex & Mors. <i>F.</i>	8.	Vulpes & Lupus. <i>F.</i>	233.
Serpens.	97.	Vulpes & Pardus. <i>Av.</i>	137.
Serpens & Agricola.	126.	Vulpes & Aquila. <i>Ph.</i>	165.
Simia.	29.	Vulpes & Ciconia. <i>Ph.</i>	195.
Simii Caput. <i>Ph.</i>	183.	Vulpes & Draco. <i>Ph.</i>	202.
Simius & Vulpes. <i>F.</i>	36.	Vulpes & Simius. <i>F.</i>	227.
Simius & Delphus. <i>F.</i>	156.	Vulpes vota mutans. <i>F.</i>	219.

F I N I S.

B. P. L. Bindery.
JAN 23 1910

